

Articol I. Agatha Christie

Articol II. Duși de val

Există un flux în rosturile fiecărui om
Care, lăsându-i-te-n voie, te poartă către fericire.
Omis, călătoria vieții se limitează la puțin și amărăciune.
Pe o astfel de mare plutim noi acum, Și trebuie să ne lăsăm
duși de val când ne slujește, Altfel ne pierdem aventura.

Prolog

În fiecare club există un om plicticos. Coronation Club nu făcea excepție, iar faptul că un raid aerian se profila la orizont nu schimba cu nimic atmosfera normală.

Maiorul Porter, fost ofițer în armata indiană, își foșni ziarul și își dresе glasul. Toți îi evitară privirea, fără folos însă.

— Văd că în Times s-a anunțat moartea lui Gordon Cloade, spuse el. Discret, firește. Pe 5 octombrie, în urma unui atac inamic. Nu e dată nici o adresă. De fapt, era chiar lângă casa mea, după colț. Una din casele alea mari din vârful lui Campden Hill. Sincer să fiu, m-a șocat puțin. Eu sunt paznic, să știți. Cloade tocmai se întorsese din State. Fusese acolo în afacerea aia cu achizițiile făcute de guvern. În timp ce se afla acolo s-a căsătorit. Cu o văduvă tânără... Destul de tânără ca să-i fie fiică. Doamna Underhay. De fapt, îl cunoșteam pe primul ei soț... Îl știam din Nigeria.

Maiorul Porter făcu o pauză. Nimeni nu manifestă vreun interes și nu-i ceru să continue. Toți își țineau cu perseverență ziarele în dreptul feței, dar era nevoie de mult mai mult ca să-l descurajezi pe maiorul Porter. El avea întotdeauna povești lungi de relatat, în principal despre oameni pe care nimeni nu-i cunoștea.

— Interesant, spuse cu fermitate maiorul Porter, cu ochii absent ațintiți pe o pereche de pantofi cu botul extrem de ascuțit, un model de încălțăminte pe care îl dezaproba

profund. Cum spuneam, sunt paznic. Ciudată afacere explozia asta! A năruit parterul și a smuls acoperișul. Primul etaj practic n-a fost atins. Șase oameni erau în casă. Trei servitori – un cuplu căsătorit și o menajeră, Gordon Cloade, soția lui și fratele soției. Toți se aflau la parter, cu excepția fratelui soției, fost membru al unei trupe de comando. El a preferat să stea în confortabilul lui dormitor de la primul etaj și, fantastic noroc, a scăpat doar cu câteva zgârieturi. (cei trei servitori au fost omorâți de explozie, iar Gordon Cloade... Ei bine, el trebuie că a fost făcut praf.

Maiorul Porter făcu iarăși o pauză. Ochii i se desprinseră de pe pantofii de piele cu botul ascuțit și urcară. Pantaloni în dungii... Haină neagră... Capul în formă de ou... Mustață enormă... Străin, bine-nțeles! Asta explica pantofii. „Mă întreb ce se va alege de clubul ăsta”, gândi maiorul Porter. „Nici chiar aici nu scapi de străini”.

Faptul că străinul părea să acorde întreaga atenție narațiunii sale nu atenua câtuși de puțin prejudecățile maiorului.

— Ea nu poate să aibă mai mult de douăzeci de ani, continuă maiorul Porter. Și e văduvă pentru a doua oară. Sau, în tot cazul, așa crede ea...

Se opri în speranța vreunei manifestări de curiozitate, a unei comentariu. Neprimindu-le, continuă perseverent:

— De fapt, am propria mea părere cu privire la toate astea. O afacere bizară. După cum vă spuneam, l-am cunoscut pe primul ei soț, Underhay. Un tip cumsecade... Într-o vreme era comisionar districtual în Nigeria. Era mort după slujba lui... Un tip de toată isprava. S-a însurat cu fata asta în Cape Town. Ea se afla acolo cu o trupă de teatru oarecare. Era într-o situație financiară disperată și drăguță și neajutoară și tot tacâmul. L-a ascultat pe bietul Underhay vorbind cu foc despre districtul lui și despre spațiile largi, și a suspinat „Ce minunat!”, și cât vroia să plece și să scape de toate! Ei bine, s-a măritat cu el și a plecat și a scăpat de toate. Sărmanul om, el era foarte îndrăgostit, dar treaba n-a mers dintr-un bun început. Ea ura desigurile și-i era groază de băștinași și se plictisea de moarte. Imaginea ei despre viață era să ia

restaurantele la rând și să cunoască lumea teatrului și să sporovăiască despre ea. Singurătatea à deux în junglă nu era de fel genul ei. Rețineți, eu n-am cunoscut-o, toate astea le știu de la sărmanul Underhay. Treaba l-a afectat foarte tare.

A făcut un lucru decent – a trimis-o acasă și a acceptat să-i acorde divorțul. Tocmai atunci l-am cunoscut eu. Era dărmător și simțea nevoia să se confesese cuiva. În unele privințe era un tip ciudat de demodat – era romano-catolic și nu agreea divorțul. Mi-a spus: „Există și alte căi ca să-i redai unei femei libertatea”. L-am atenționat: „Ascultă, băiete, să nu faci vreo prostie. Nici o femeie din lume nu merită să-ți tragi un glonț în cap pentru ea”.

Mi-a răspuns că nu se gândea câtuși de puțin la asta. „Dar sunt un om singur”, mi-a spus. „N-am rude care să-și facă probleme din pricina mea. Un anunț al morții mele ar face din Rosaleen o văduvă, lucru pe care și-l dorește”. „Și cu dumneata cum rămâne?” l-am întrebat. „Ei bine, s-ar putea ca, undeva, la vreo mie de mile de aici, să apară un oarecare domn Enoch Arden care să ia viața de la capăt”, mi-a răspuns. L-am avertizat: „Dar asta s-ar putea dovedi într-o bună zi un lucru stânjenitor pentru ea”. „Oh, nu, voi juca până la capăt. Robert Underhay va fi mort definitiv”, m-a asigurat el.

Ei bine, nu m-am mai gândit la asta, dar șase luni mai târziu am auzit că Underhay murise de friguri undeva în junglă. Băștinașii lui erau oameni de încredere și au venit cu un basm credibil și cu câteva rânduri mâzgălite cu scrisul lui Underhay în care acesta spunea că ei făcuseră tot ce putuseră pentru el dar se temea că e pe ducă și nu vroia ca cineva să-i învinuiască pe oamenii lui de moartea sa. Adevărul e că oamenii aceia îi erau foarte devotați și ar fi jurat pentru orice le-ar fi cerut-o. Așa că, asta e... S-ar putea ca Underhay să fi fost îngropat undeva în mijlocul Africii ecuatoriale, după cum s-ar putea și să nu fie... Iar dacă nu e, doamna Gordon Cloade ar putea avea un șoc într-o bună zi. Și să-i fie învățătură de minte, așa spune. Eu n-am cunoscut-o personal, dar cunosc prea bine genul. L-a adus în sapă de lemn pe sărmanul Underhay. E o poveste interesantă.

Maiorul Porter privi în jur dornic să primească o confirmare a acestei aserțiuni. Întâlni două priviri plictisite și cleioase, privirea pe jumătate pierdută a tânărului domn Mellon și atenția plicticoasă a lui monsieur Hercule Poirot.

Apoi, se auzi foșnetul unui ziar și un bărbat cărunt cu un chip absolut impasibil se ridică repede din fotoliul de lângă cămin și ieși.

Maxilarul maiorului Porter căzu, iar tânărul domn Mellon scoase un ușor fluierat.

— Ați făcut-o! Spuse el. Știți cine era?

— Domnul să mă ajute, rosti oarecum agitat maiorul Porter. Desigur. Nu suntem în relații strânse, dar ne cunoaștem... Jeremy Cloade, nu-i așa, fratele lui Gordon Cloade? Pe cuvântul meu, ce penibil! Dacă știam...

— E avocat, spuse tânărul domn Mellon. Pariez că vă intentează proces de defăimare, sau calomnie sau ceva în genul ăsta.

Tânărului domn Mellon îi făcea o deosebită plăcere să creeze panică și deznădejde în asemenea localuri întrucât nu era interzis de apărarea drepturilor consumatorilor.

Maiorul Porter continuă să se agite.

— Ce regretabil! Absolut regretabil!

— Deja în seara asta tot Warmsley Heath va fi în temă, spuse domnul Mellon. Acolo se adună tot clanul Cloade. Vor sta de vorbă până târziu pentru a stabili ce acțiuni să întreprindă.

Dar, în momentul acela se anunță încetarea alarmei și tânărul domn Mellon renunță la răutățile lui și își conduse cu amabilitate prietenul, pe Hercule Poirot, în stradă.

— Teribilă atmosferă e în cluburile astea, spuse el. Cea mai prăpădită colecție de bătrâni plicticoși. Porter e de departe cel mai rău dintre toți. Descrierea lui privind trucul frânghiei indiene ține trei sferturi de oră și-i cunoști pe toți ai căror mame au trecut vreodată prin Poona!

Asta se petrecea în toamna lui 1944. La începutul primăverii lui 1946, Hercule Poirot primi o vizită.

Hercule Poirot ședea la ordonata sa masă de scris într-o frumoasă dimineață de mai când servitorul său George se

apropie și murmură respectuos:

— O doamnă vrea să vă vadă, domnule.

— Ce fel de doamnă? Întrebă precaut Poirot.

Meticuloasa acuratețe a descrierilor lui George îi făcea întotdeauna plăcere.

— Aș spune că are între patruzeci și cincizeci de ani, domnule. Șleampătă și cu o înfățișare cam fistichie. Pantofi grosolani, buni la mers pe jos: Fustă și taior de tweed... Dar bluză din dantelă. Niște mărgel egiptene îndoielnice și o eșarfă albastră de șifon.

Poirot se cutremură ușor.

— Nu cred că vreau să o văd, spuse el.

— Să-i spun că aveți o indispoziție, domnule?

Poirot îl privi gânditor.

— Îmi închipui că i-ai spus deja că sunt prins în niște afaceri importante și nu pot fi deranjat?

George tuși.

— A spus că a venit de la țară special, domnule, și că n-o deranjează să aștepte.

Poirot oftă.

— Nu te poți împotrivi inevitabilului, spuse el. Dacă o doamnă între două vârste purtând imitații de mărgel egiptene și-a pus în cap să-l vadă pe renumitul Hercule Poirot, și a venit de la țară pentru asta, nimic n-o va abate din drum. Va sta acolo în hol până va ieși cum vrea ea. Condu-o aici, George.

George se retrase, pentru a reveni și a anunța oficial:

— Doamna Cloade.

Silueta în costumul uzat de tweed și cu eșarfa fluturândă intră cu o față zâmbitoare. Înainte cu mâna întinsă spre Poirot, însoțită de clinchetul și zornăitul mărgelilor.

— Monsieur Poirot, am venit la dumneavoastră la îndrumarea spiritelor.

Poirot clipi repede de câteva ori.

— Chiar așa, madame. Poate vreți să luați loc și să-mi spuneți...

Nu mai continuă.

— Pe ambele căi, monsieur Poirot. Și prin scrisul automat, și cu masa de spiritism. Asta a fost alaltăieri seara. Madame Elvary (o femeie minunată) și cu mine eram la masa de spiritism. Am primit în mod repetat aceleași inițiale H. P. H. P. H. P. Firește, n-am înțeles pe loc adevărata semnificație. Știți, asta ia puțin timp. În acest plan pământean, nu poți vedea cu claritate. Mi-am stors creierii gândindu-mă la cineva care să aibă aceste inițiale. Știam că trebuie să leg acest lucru de ultima ședință, o ședință extrem de rodnică, să știți, dar mi-a trebuit ceva timp până să mă prind. Iar apoi am cumpărat un număr al Picture Post (iarăși sub îndrumarea spiritelor, vedeți, pentru că de regulă cumpăr New Statesman) și am văzut acolo poza dumneavoastră și o relatare a ceea ce făcuserăți. E minunat cum totul are un scop, nu credeți, monsieur Poirot? Este limpede, dumneavoastră sunteți persoana desemnată de ipiritele călăuzitoare să elucidați problema.

Poirot o cercetă gânditor. Ceea ce îi atrăsese cu adevărat atenția era faptul că avea niște ochi albaștri formidabil de isteți. Din cât se vedea, aceștia erau principala ei armă de abordare a cuiva.

— Și ce, doamnă... Cloade... E corect? Se încruntă. Parcă am mai auzit numele ăsta acum câțva timp...

Femeia dădu puternic din cap.

— Sărmanul meu cumnat – Gordon. Era extrem de bogat și deseori menționat în presă. A murit în bombardament acum mai mult de un an... A fost o mare lovitură pentru noi toți. Soțul meu este fratele lui mai mic. E doctor. Doctorul Lionel Cloade... Bine-nțeles, adăugă coborând glasul, el habar n-are că am venit să vă consult. N-ar fi fost de acord. Am remarcat că doctorii au concepții foarte materialiste. Lumea spirituală pare să le fie ascunsă în mod ciudat. Ei își axează credința pe știință... Dar ce poate face știința?

Hercule Poirot găsea că nu exista nici un răspuns la acea întrebare în afară de o meticuloasă și sânguincioasă descriere a muncii lui Pasteur, Lister, Humphry Davy, a confortului oferit de electricitate în gospodărie și de alte sute de articole. Dar

asta, firește, nu era răspunsul pe care îl dorea doamna Lionel Cloade. De fapt, întrebarea ei, ca atâtea alte întrebări, nici nu era o întrebare. Era o simplă exprimare retorică.

Hercule Poirot se mulțumi să întrebe practic:

— Și în ce fel credeți că vă pot ajuta, doamnă Cloade?

— Dumneavoastră credeți în realitatea lumii spiritelor, monsieur Poirot?

— Sunt un bun catolic, răspunse cu prudență Poirot.

Doamna Cloade desființă cu un zâmbet de milă credința catolică.

— Orbire! Biserica e oarbă, proastă, cu prejudecăți, ea nu vede cu ochi buni realitatea și frumusețea lumii care se întinde dincolo de cea prezentă.

— La ora douăsprezece am o întâlnire importantă, spuse Poirot.

Remarca veni la timp. Doamna Cloade se aplecă.

— Trec imediat la subiect. Monsieur Poirot, ați putea găsi o persoană dispărută?

Sprâncenele lui Poirot se înălțară.

— Ar fi posibil... Da, răspunse cu prudență. Dar, draga mea doamnă Cloade, poliția ar putea-o face mult mai ușor ca mine. Ea are toată mașinăria necesară.

Doamna Cloade desființă și poliția, după cum desființase și biserica catolică.

— Nu, monsieur Poirot, eu către dumneavoastră am fost îndrumată... De cei de dincolo de vâl. Fratele soțului meu, Gordon, s-a însurat cu câteva săptămâni înainte să moară cu o văduvă tânără, o oarecare doamnă Underhay. Primul ei soț (biata copilă, ce durere pe ea!) a fost dat mort în Africa. O țară misterioasă, Africa asta...

— Un continent misterios o corectă Poirot. Tot ce se poate. În ce parte...

Femeia se repezi să răspundă.

— Africa Centrală. Căminul voodoo-ului, al zombie-ului...

— Zombie e în Indiile de Vest.

Doamna Cloade nu-l luă în seamă.

—. Al magiei negre, al ritualurilor secrete și ciudate... O țară

în care un om ar putea dispărea fără să se mai audă de el.

— Se poate, se poate. Dar același lucru e valabil și pentru Piccadilly Circus.

Doamna Cloade desființă și Piccadilly Circus.

— Monsieur Poirot, în ultimul timp am intrat de două ori în legătură cu un spirit care și-a dat numele de Robert. De fiecare dată, mesajul a fost același. Nu mort... Eram nedumerite, nu cunoșteam nici un Robert. Punând întrebări suplimentare am primit următoarele: „R. U. R. U. R. U...”. Iar apoi „Spune R. Spune R.” „Să-i spunem lui Robert?”, am întrebat noi: „Nu, de la Robert. R. U.” „Ce reprezintă U?” Atunci, monsieur Poirot, a venit cel mai semnificativ răspuns: „Băiețelul Albastru. Băiețelul Albastru. Ha ha ha!” Înțelegeți?

— Nu. Nu înțeleg.

Femeia îl privi cu milă.

— Cântecelul pentru copii Băiețelul Albastru. „Unde Rhay doarme dus... „Underhay, înțelegeți?

Poirot dădu din cap. Se abținu să întrebe de ce dacă numele Robert fusese spus pe litere, numele Underhay nu se bucurase de același tratament și de ce trebuie să se recurgă la un fel de jargon de spionaj ieftin, tip serviciu secret japonez.

— Iar pe cumnata mea o cheamă Rosaleen, încheie triumfătoare doamna Cloade. Înțelegeți? Toate R-urile astea sunt derutante. Dar înțelesul este foarte clar. „Spune-i lui Rosaleen că Robert Underhay nu e mort”.

— Aha, și i-ați spus?

Doamna Cloade păru ușor luată prin surprindere.

— Aă... Păi... Nu. Vedeți, adică... Ei bine, lumea e atât de sceptică! Sunt sigură că și Rosaleen ar fi așa. Și apoi, sărmana copilă, treaba ar putea s-o tulbure... Să înceapă să se întrebe unde e el și ce face.

— Pe lângă faptul că-și proiectează vocea în eter? Asta așa e. O ciudată metodă de a anunța că e bine merți, nu vi se pare?

— Ah, monsieur Poirot, dumneavoastră nu sunteți un inițiat. Și cum să știm noi care sunt circumstanțele? Sărmanul căpitan Underhay (sau maior Underhay) ar putea să fie prizonier pe undeva în inima Africii. Dar dacă ar putea fi găsit, monsieur

Poirot! Dacă i-ar putea fi înapoiat dragii lui Rosaleen! Gândiți-vă la fericirea ei! Oh, monsieur Poirot, eu am fost trimisă la dumneavoastră... Nu puteți refuza porunca lumii spiritelor.

Poirot se uită gânditor la ea. Spuse moale:

— Onorariul meu e foarte ridicat. Aș spune, enorm! Iar sarcina pe care mi-o propuneți nu va fi ușoară.

— Vai... Înțeleg... E foarte regretabil. Eu și soțul meu suntem foarte strâmtorați... Chiar foarte strâmtorați. De fapt, situația mea e mai rea decât știe soțul meu. Am cumpărat niște acțiuni... la îndrumarea spiritelor... Și până acum s-au dovedit foarte descurajante... De fapt, chiar alarmante. Au tot coborât iar acum cred că sunt practic nevandabile.

Îl privea cu niște ochi albaștri și nefericiți.

— N-am îndrăznit să-i spun soțului meu. Vă spun dumneavoastră pur și simplu ca să vă explic cum stau cu banii. Dar, monsieur Poirot, să reunești un bărbat tânăr cu soția lui... E o misiune atât de nobilă...

— Noblețea, chère madame, nu-mi va plăti vaporul și trenul și avionul. Nici nu va acoperi costul lungilor telegrame și al interogărilor martorilor.

— Dar dacă e găsit... Dacă acest căpitan Underhay e găsit în viață... Atunci... Ei bine, cred că pot fi sigură când spun asta, o dată lucrul ăsta înfăptuit, nu va... Nu va fi nici o dificultate în a... ăă... Rambursa banii.

— Ah, așadar e bogat, acest căpitan Underhay?

— Nu... Nu. Dar pot să vă asigur... Vă pot da cuvântul meu că... Că situația banilor nu va prezenta nici o dificultate.

Poirot clătină ușurel din cap.

— Îmi pare rău, madame. Răspunsul meu este: Nu.

După ce, într-un sfârșit, femeia plecă, Poirot rămase pierdut în gânduri. Acum își amintea de ce numele Cloade îi sunase familiar. În minte îi reveni conversația de la club, din ziua atacului aerian. Glasul plictisitor al maiorului Porter, vorbind și iar vorbind, depănând o poveste pe care nimeni nu era dornic s-o asculte.

Își aminti foșnetul ziarului și maxilarul brusc căzut al maiorului Porter și expresia lui de consternare.

Dar ceea ce îl preocupa era încercarea de a-și face o părere corectă despre femeia vicioasă care tocmai plecase. Trăncăneala aia despre spirite, aiureala, eșarfele fluturânde, lanțurile și amuletele zornăind la gâtul ei... Și la urmă, ușor în contrast cu toate astea, acea licărire bruscă de istețime din ochii ei albaștri.

„De ce anume a venit la mine?” se întrebă. „Și ce, mă întreb, se petrece în...” se uită la cartea de vizită de pe birou, „în Warmasley Vale?”

Exact peste cinci zile văzu în ziarul de seară un mic paragraf în care se anunța moartea unui bărbat pe nume Enoch Arden. Moartea se produsese la Warmasley Vale, un sătuc uitat de vreme situat la vreo trei mile de popularul Warmasley Heath Golf Course.

Poirot își spuse:

— Mă întreb ce se petrece în Warmasley Vale...

CARTEA ÎNTÂI

Capitolul I

Warmasley Heath constă dintr-un teren de golf, două hoteluri, câteva vile moderne foarte scumpe dând spre terenul de golf, un șir de ceea ce, înainte de război, erau magazine luxoase și o gară.

Din dreptul gării, dacă o iei la stânga, dai în șoseaua principală care duce la Londra; dacă o iei la dreapta, dai de un drum îngust semnalizat cu un indicator pe care scrie: Spre Warmasley Vale.

Warmasley Vale, înghesuit între dealurile împădurite, nu seamănă deloc cu Warmasley Heath. În esență, este un târg microscopic de modă veche, degenerat într-un sat. Are o stradă principală cu case în stil georgian, câteva cârciumi, câteva magazine lipsite de eleganță și un aer că se află la o sută cincizeci de mile de Londra, nu doar la douăzeci și opt. Locuitorii lui s-au unit toți până la unul în a disprețui dezvoltarea parvenită a lui Warmasley Heath.

La periferie se află câteva case fermecătoare cu grădini frumoase, de modă veche. În una din aceste case, și anume în White House, revenise la începutul primăverii lui 1946, când

fusese demobilizată din serviciul auxiliar al marinei militare engleze, Lynn Marchmont.

În cea de a treia dimineață a întoarcerii ei, Lynn se uita pe fereastra dormitorului, peste pajiștea neîngrijită, la ulmii din lunca din spatele pajiștii și trăgea cu nesaț aerul în piept. Era o dimineață blândă și cenușie, cu miros de pământ reavăn. Mirosul căruia îi dusesese dorul în cei doi ani și jumătate cât fusese plecată.

Era minunat să fie iar acasă, era minunat să se afle aici, în micul ei dormitor, la care se gândise atât de des și cu atâta nostalgie cât fusese, peste mări și țări. Era minunat să nu mai fie în uniformă, să poată umbla în fustă de tweed și pulover... Chiar dacă moliile fuseseră destul de sânguincioase de-a lungul anilor de război.

Era bine că scăpase de armată și era din nou o femeie liberă, deși își îndrăgise foarte mult munca în serviciul naval. Fusese o muncă interesantă, fuseseră petreceri, multe distracții, dar fuseseră și plictiseala rutinei și sentimentul că erai păstorit laolaltă cu niște tovarășe care uneori te făceau să vrei cu disperare să evadezi.

Atunci, de-a lungul verii lungi și fierbinți de acolo, din est, se gândise cu atâta jind la Warmsley Vale și casa ponosită, plăcută și răcoroasă și la draga de mami.

Lynn își iubea mama dar, totodată, felul ei de a fi o irita. Departe de casă, o iubise parcă și mai mult și uitase iritarea; sau își amintise de ea doar ca un adaos la dorul de casă. Scumpa ei mami, atât de înnebunitoare! Ce n-ar fi dat s-o audă pe mami enunțând una din banalitățile ei cu glasul ei dulce și văicăreț! Oh, să fii iar acasă și să nu mai trebuiască să pleci niciodată, niciodată!

Iar acum era aici, scăpată de armată, liberă, întoarsă la White House. Se întorsese de trei zile, și deja simțea cum se strecoară în sufletul ei un ciudat sentiment de neastâmpăr și nemulțumire. Totul era la fel... Prea la fel – casa și mami și Rowley și ferma și familia. Singurul lucru care era altfel și care nu s-ar fi convenit să fie altfel era ea însăși...

— Iubito... Strigățul subțire al doamnei Marchmont urcă

scările. Să-i aduc fetei mele tava la pat?

Lynn strigă tăios:

— Firește că nu. Cobor eu.

„Și de ce trebuie să-mi spună mami «fata mea?»”, gândi Lynn. „E atât de prostesc!”

Coborî în fugă și intră în sufragerie. Micul dejun nu era cine știe ce. Lynn deja începuse să-și dea seama de schimbările survenite în casă și de interesul acordat procurării hranei. Cu excepția unei femei pe care nu se putea pune prea mare bază și care venea doar dimineața, de patru ori pe săptămână, doamna Marchmont se lupta singură cu gătitul și curățenia casei... La nașterea lui Lynn avusese aproape patruzeci de ani, iar acum sănătatea ei era șubredă. În plus, Lynn își dădea seama cu o oarecare spaimă că situația lor financiară se schimbase. Micul, dar adecvatul venit fix, care înainte de război le permisesse să ducă un trai confortabil, acum era aproape înjumătățit de impozite.

„Oh! Vitează lume nouă!” gândi cu tristețe Lynn. Ochii îi alunecară peste anunțurile din ziar „Fost combatant în aviația militară caut post în care să fie apreciată inițiativa și telentuul de a conduce”. „Fost combatant în marina de război engleză caut post în care se cer iscusință organizatorică și autoritate”.

Spirit întreprinzător, inițiativă arta de a comanda, acestea erau bunurile care se ofereau. Dar ce se cerea? Persoane care să se priceapă la gătit și curățenie, sau să stenografieze decent. Truditori care erau obișnuiți să facă un anumit lucru și care puteau oferi o bună servire.

Ei bine, pe ea asta n-o afecta. Viitorul ei era limpede. Căsătoria cu vărul ei, Rowley Cloade. Se logodiseră în urmă cu șapte ani, chiar înainte de izbucnirea războiului. Din cât își amintea, vrusese în mod serios să se mărite cu Rowley. Consfințise pe loc la viața de fermă aleasă de Rowley. O viață bună... Poate nu palpitantă, și cu multă muncă, dar amândurora le plăceau viața în aer liber și animalele.

Nu că perspectivele lor mai erau cele care fuseseră. Unchiul Gordon întotdeauna promisese...

Glasul doamnei Marchmont interveni la timp.

— A fost o lovitură îngrozitoare pentru noi toți, scumpa mea Lynn. Gordon era doar de două zile în Anglia. Nici măcar nu l-am văzut. Măcar de n-ar fi rămas la Londra! Dacă ar fi venit direct aici!

„Da, dacă... „

Aflată departe de casă, Lynn fusese șocată și îndurerată de vestea morții unchiului ei, dar abia acum începea să-și dea seama de adevărata ei semnificație.

Căci, din cât își amintea, viața ei, viața lor, a tuturor fusese dominată de Gordon Cloade. Bărbatul bogat, fără copii, își luase complet toate rudele sub aripa lui ocrotitoare.

Chiar și pe Rowley... Rowley și prietenul lui Johnnie Vavasour puseseră pe picioare o fermă, ca parteneri. Capitalul lor era mic, dar amândoi se avântaseră plini de speranță și energie. Iar Gordon Cloade îi aprobase. Ei îi spusese mai mult.

— În meseria de fermier nu ajungi nicăieri fără capital. Dar primul lucru care rămâne de văzut este dacă băieții ăștia au dorința și energia să pună o fermă pe picioare. Dacă i-aș sprijini acum, n-aș avea cum s-o știu ani de zile, poate. Dacă au stofă, dacă mă conving că sunt buni de așa ceva, ei bine, Lynn, n-o să ai de ce să-ți mai faci griji. Îi voi finanța la o scară corespunzătoare. Așa că nu te gândești că perspectiva ta e sumbră, fata mea. Ești exact genul de soție de care are nevoie Rowley. Dar ceea ce ți-am spus să rămână între noi.

Ei bine, ea nu spusese nimănui, dar Rowley sesizase interesul binevoitor al unchiului său. Acum depindea de el să-i dovedească bătrânului că Rowley și Johnnie erau o investiție bună.

Da, depinseseră cu toții de Gordon Cloade. Nu că vreun membru al familiei ar fi fost leneș sau parazit. Jeremy Cloade era partener principal la o firmă de avocați, Lionel Cloade era doctor practicant.

Dar dincolo de munca de zi cu zi exista siguranța reconfortantă a unor bani de rezervă. Nu se simțea nevoia limitării și a economisirii. Viitorul era asigurat. Gordon Cloade, un văduv fără copii, avea să se îngrijească de asta. El personal le-o spusese, și nu doar o dată.

Sora lui văduvă, Adela Marchmont, rămăsese în continuare la White House când ar fi putut, poate, să se mute într-o casă mai mică, unde n-ar fi fost nevoie de atâta muncă. Lynn mersese la școli de prima mână. Dacă n-ar fi venit războiul, ar fi putut îmbrățișa orice profesie i-ar fi plăcut, oricât de costisitoare ar fi fost studiile. Cecurile unchiului Gordon ajungeau cu o confortabilă regularitate, fapt care permitea mici extravagante.

Totul fusese atât de stabil, atât de sigur! Și atunci survenise total neașteptata căsătorie a lui Gordon Cloade.

— Bine-nțeles, draga mea, am fost cu toții uluiți, continuă Adela. Dacă puteai fi sigur de un lucru în lumea asta, acel lucru era că Gordon n-o să se recăsătorească niciodată. Vezi tu, nu era ca și când n-ar fi avut deloc familie.

Da, gândi Lynn, avusese familie. Dar, oare, nu cam prea numeroasă?

— El a fost întotdeauna atât de bun! Continuă doamna Marchmont. Deși, în anumite împrejurări, avea hachițele lui. Nu-i plăcea să mănânce direct pe masa lustruită, întotdeauna ținea morțiș să întind fețele de masă, atât de demodate azi. De fapt, mi-a și trimis o dată, din Italia, o față de masă de dantelă extraordinar de frumoasă.

— Nu încape îndoială că merita din plin să-i faci pe plac, spuse sec Lynn și adăugă cu o oarecare curiozitate: Cum a cunoscut-o pe această a doua soție? Nu mi-ai scris niciodată despre asta.

— Oh, draga mea, pe nu știu care vapor ce mergea din America de Sud la New York, parcă. După atâția ani! Și după toate secretarele alea și dactilografele și menajerele și tot!

Lynn zâmbi. Din cât își putea aminti, secretarele lui Gordon Cloade, menajerele și personalul biroului fuseseră întotdeauna supuse celei mai atente cercetări și făcuseră obiectul celor mai serioase bănuieli.

Întrebă curioasă:

— E arătoasă, presupun?

— Vai, draga mea, personal consider că are o față destul de prostuță.

— Tu nu ești bărbat, mami!

Doamna Marchmont continuă:

— Sărmana fată a fost izbită de suflul exploziei și șocată și îngrozită de moarte, și, după părerea mea, nu și-a mai revenit cu adevărat. E o masă de nervi, dacă înțelegi ce vreau să spun. Și zău, are momente când arată pe jumătate idioată....

Consider că nu i-ar fi fost de prea mare ajutor bietului Gordon. Ca parteneră de discuție, adică.

Lynn zâmbi. Se îndoia că Gordon Cloade se însurase cu o femeie cu mulți ani mai tânără decât el pentru calitățile ei intelectuale.

— Și apoi, vai, doamna Marchmont coborî glasul, nu-mi place deloc s-o spun, dar nu e o doamnă.

— Ce exprimare, mami! Ce mai contează în ziua de azi!

— La țară mai contează, dragă, spuse placid Adela. Pur și simplu vreau să spun că nu e chiar ca noi.

— Sărmanul drăcușor!

— Zău, Lynn, nu știu la ce te referi. Am avut cea mai mare grijă să fim amabili și politicoși și o primim bine de dragul lui Gordon.

— Așadar, e la Furrowbank? Întrebă curioasă Lynn.

— Da, normal. Unde în altă parte era să se ducă după ce a ieșit din sanatoriu? Doctorii au spus că trebuie să plece din Londra. E la Furrowbank, cu fratele ei.

— El cum arată?

— Un tânăr îngrozitor! Doamna Marchmont se opri apoi adăugă cu tărie: Necioplit.

Un fulger de simpatie trecu prin mintea lui Lynn. Își spuse: „Și eu aș fi necioplită în locul lui!” Întrebă:

— Cum îl cheamă?

— Hunter. David Hunter. Irlandez, parcă. Firește, nu sunt oameni de care să fi auzit vreodată. Ea era văduvă... O oarecare doamnă Underhay. Nu vreau să fiu lipsită de inimă, dar nu mă pot abține să nu mă întreb care altă văduvă ar fi călătorit din America de Sud pe vreme de război? Știi, nu pot să nu mă gândesc că, de fapt, era în căutarea unui soț bogat.

— În care caz, n-a căutat în zadar, remarcă Lynn.

Doamna Marchmont oftă.

— Pare atât de neobișnuit! Gordon a fost întotdeauna un bărbat foarte isteț. Și n-a fost vorba că femeile n-au încercat. Numai dacă o luăm pe ultima lui secretară, de pildă. Era într-adevăr țișătoare. Cred că era foarte eficientă, dar a trebuit să scape de ea.

— Presupun că întotdeauna există un Waterloo.

— Șaizeci și doi, spuse doamna Marchmont. O vârstă foarte periculoasă. Iar un război e destabilizator, îmi închipui. Dar nu-ți pot spune ce șoc a fost pentru noi când am primit scrisoarea lui din New York!

— Ce spunea exact?

— I-a scris lui Frances... Zău dacă înțeleg de ce. Probabil și-a imaginat că datorită educației ei ar putea fi mai înțelegătoare. Scrisa că probabil o va mira să audă că s-a însurat. Totul se petrecuse foarte repede, dar era sigur că vom ajunge cu toții foarte repede s-o îndrăgim pe Rosaleen (un nume atât de teatral, nu crezi, dragă? Vreau să spun că sună atât de fals!). Avusese o viață atât de tristă, spunea el, și trecuse prin atâtea deșeri era așa de tânără. Felul curajos în care înfruntase viața era cu adevărat minunat.

— Mișcarea binecunoscută, murmură Lynn.

— Oh, știu. Sunt complet de acord. Auzi de atâtea ori de cazuri din astea! Dar te-ai gândi că Gordon, cu experiența lui... În fine, asta e. Are niște ochi enormi, de un albastru închis și umezi.

— E atrăgătoare?

— Da, cu siguranță, e foarte dragălașă. Dar nu e genul de dragălășenie pe care îl admir eu.

— Niciodată nu e, spuse Lynn cu un zâmbet strâmb.

— Nu dragă. Serios, bărbații... Dar gusturile bărbaților nu se discută! Chiar și cei mai echilibrați dintre ei fac cele mai incredibile lucruri prostești! Gordon continua în scrisoare că nici să ne treacă prin cap că vechile legături se vor slăbi cumva. El încă ne considera responsabilitatea lui specială.

— Dar nu și-a făcut testamentul după căsătorie?

Doamna Marchmont clătină din cap.

— Ultimul testament și l-a făcut în 1940, Nu cunosc nici un detaliu, dar ne-a dat de înțeles la vremea respectivă că se îngrijise să ne treacă pe toți în testament astfel încât să fim asigurați în cazul în care i s-ar fi întâmplat ceva. Firește, acel testament a fost revocat de căsătorie. Presupun că și-ar fi făcut un alt testament când ar fi ajuns acasă... Dar n-a mai avut timp. A fost omorât a doua zi după ce a pus piciorul în țara asta.

— Așa că ea... Rosaleen se alege cu tot?

— Da. Vechiul testament a fost invalidat de căsătoria lui.

Lynn rămase tăcută. Nu era mai mercantilă decât majoritatea oamenilor, dar n-ar fi fost om dacă n-ar fi avut resentimente față de noua stare a lucrurilor. Considera că nu era deloc ceea ce Gordon Cloade ar fi avut în plan. S-ar fi putut ca grosul averii să-l fi lăsat tinerei lui soții, dar cu siguranță n-ar fi omis să lase ceva și familiei pe care o încurajase să depindă de el. Îi sfătuisese întruna să nu economisească, să nu facă provizii pentru viitor. Îl auzise spunându-i lui Jeremy: „Vei fi un om bogat când am să mor”. Mamei ei îi spusese adesea: „Nu-ți face griji, Adela. Voi avea întotdeauna grijă de Lynn... Tu știi asta, și n-aș suporta că pleci din casa asta – ăsta-i căminul tău. Trimite-mi toate notele de plată ale reparațiilor”. Pe Rowley îl încurajase să înființeze ferma. Insistaseră ca Antony, fiul lui Jeremy, să intre în trupele de gardă și întotdeauna îi dăduse o alocație frumușică. Lionel Cloade fusese încurajat să urmeze anumite domenii ale cercetării medicale care nu erau imediat profitabile și s-o lase mai moale cu practica.

Gândurile lui Lynn fură întrerupte brusc. Cu un gest dramatic și buza tremurândă, doamna Marchmont dădu la iveală un teanc de note de plată.

— Și uită-te la astea, se văită ea. Ce-am să mă fac? Ce naiba am să mă fac, Lynn? Chiar azi dimineată directorul băncii mi-a scris că mi-am depășit contul. Nu înțeleg cum. Am fost atât de atentă! Dar se pare că investițiile mele nu mai produc ca înainte. El spune că e vorba de creșterea impozitelor. Și toate cheștiile alea galbene, asigurarea contra pagubelor provocate de război și celelalte, trebuie plătite fie că vrei sau nu.

Lynn luă notele de plată și își aruncă privirea pe ele. Nu exista nici un semn de extravaganță printre ele. Toate se refereau la reparații – ale acoperișului, ale gardului, la înlocuirea cazanului de apă caldă din bucătărie, la instalarea unei conducte noi de apă. Adunate, dădeau o sumă considerabilă.

Doamna Marchmont spuse pe un ton plângăreț.

— Presupun că ar trebui să mă mut de aici. Dar unde să mă duc? Nicăieri pe aici nu există o casuță... Pur și simplu nu exista așa ceva. Oh, dar nu vreau să te necăjesc cu toate problemele astea, Lynn, mai ales că abia te-ai întors. Dar nu știu ce să fac. Pur și simplu nu știu.

Lynn se uită la mama sa. Avea peste șaiszeci de ani. Niciodată nu fusese o femeie rezistentă. În timpul războiului primise în casă evacuați din Londra; gătise și spălase pentru ei, colaborase cu Serviciul Voluntar al Femeilor, făcuse marmeladă, ajutase la mesele școlii. Lucrase paisprezece ore pe zi, în contrast cu viața ușoară de dinaintea războiului. Iar acum era foarte aproape de a ceda. Obosită și îngrozită de viitor.

O, ușoară și liniștită mânie se ridică în Lynn. Spuse încetișor:

— Nu ne-ar putea... Ajuta această Rosaleen?

Doamna Marchmont se înroși.

— Nu avem drept la nimic – absolut la nimic.

Lynn obiectă.

— Cred că ai un drept moral. Unchiul Gordon întotdeauna te-a ajutat.

Doamna Marchmont clătină din cap.

— N-ar fi prea frumoas să ceri favoruri... Mai ales de la cineva care nu-ți place prea mult. Și, oricum, fratele ăla al ei n-ar lăsa-o să dea un bănuț!

Și adăugă, eroismul făcând loc unei răutăți pur femeiești:

— Dacă într-adevăr este fratele ei, cum se zice!

Capitolul II

Frances Cloade se uita gânditoare peste masă la soțul ei.

Frances avea patruzeci și opt de ani. Era una din acele femei slabe ca un ogar care arăta bine în haine de tweed. Chipul ei

avea o frumusețe arogantă cam pe ducă, și nu era deloc machiată, cu excepția buzelor ușor rujate. Jeremy Cloade era un bărbat subțirel și cărunt de șaiszeci și trei de ani, cu un chip sec, fără expresie.

În seara aceea era mai lipsit de expresie ca niciodată. Soția lui înregistrează faptul dintr-o privire.

O fată de cincisprezece ani se învățea în jurul mesei, mânuind farfuriile. Privirea ei chinuită era fixată pe Frances. Dacă Frances se încrunta, fata era gata să scape ceva; o privire de aprobare o făcea să se lumineze.

În Warmasley Vale se remarcă cu invidie că dacă se cuvenea ca cineva să aibă servitori acel cineva trebuia să fie Frances Cloade. Ea nu-i mituia cu lefuri extravagante și era foarte exigentă în privința servirii, dar felul cald în care răsplătea eforturile, energia ei contagioasă și modul ei de a conduce făceau din serviciul casnic ceva creator și personal. Toată viața ei fusese obișnuită să fie servită și i se părea ceva absolut firesc, și avea același sistem de apreciere a unei bucătărese bune sau a unei servitoare bune cu cel a unui bun pianist.

Frances Cloade fusese singura fiică a lordului Edward Trenton care își antrenase caii în împrejurimile lui Warmasley Heath. Falimentul final al lordului Edward fusese considerat de cel în cunoștință de cauză ca o bine venită scăpare de la lucruri mai rele. Existaseră zvonuri cu privire la cai care eșuaseră în cele mai neașteptate momente, și alte zvonuri despre niște cercetări întreprinse de administratorii de la Jockey Club. Dar lordul Edward scăpase doar cu reputația nițel șifonată și ajunsese la un aranjament cu creditorii săi care îi permitea să trăiască extrem de confortabil în sudul Franței. Iar pentru toate aceste binecuvântări nesperate trebuia să mulțumească istețimii și strădaniilor avocatului său, Jeremy Cloade. Cloade făcuse infinit mai mult decât ar fi făcut în mod obișnuit un avocat pentru clientul său, ba mersese chiar mai departe. Dăduse limpede de înțeles că nutrea o adâncă admirație pentru Frances Trenton și, la timpul potrivit, când afacerile tatălui ei fuseseră satisfăcător mușamalizate, Frances deveni doamna Jeremy Cloade.

Ce simțise ea despre acest lucru, nimeni nu știuse vreodată. Tot ce se putea spune era că-și respectase în mod admirabil partea ei de învoială. Îi fusese o soție eficientă și loială lui Jeremy, o mamă grijulie fiului său, sprijinise în toate privințele interesele lui Jeremy și nici măcar o singură dată nu sugerase prin vorbă sau faptă că acea căsnicie ar fi fost altceva decât libera ei voință.

Ca răspuns, familia Cloade avea un enorm respect și admirație pentru Frances. Erau mândri de ea, cedau în fața punctelor ei de vedere, dar niciodată nu se simțeau cu adevărat intimi cu ea.

Ce gândea Jeremy Cloade despre căsătoria lui, nimeni nu știa, pentru că nimeni nu știuse vreodată ce gândea sau ce simțea Jeremy Cloade. „Un băț uscat” – asta spunea lumea despre Jeremy. Reputația lui, atât ca om cât și ca avocat, se situa la un nivel foarte înalt. Firma Cloade, Brunskill și Cloade nu se atinsese vreodată de vreo afacere ilegală, dubioasă. Nu se presupunea că ar fi sclipitori, dar erau considerați foarte serioși. Firma prospera iar Jeremy Cloade și familia lui locuiau într-o frumoasă casă în stil georgian chiar în Market Place, care avea în spate o grădină de modă veche împrejmuțată de ziduri în care, primăvara, perii în floare ofereau privirii o mare de alb.

Ridicându-se de la masă, soțul și soția merseră într-o cameră cu vederea spre grădină. Edna, fata de cincisprezece ani, le aduse cafeaua, gâfâind agitat și adenoidal.

Frances turnă în ceașcă puțină cafea. Era tare și fierbinte. Îi spuse vioaie și aprobatoare Ednei:

— Excelent, Edna.

Edna se înroși de plăcere și ieși minunându-se de ce lucruri pot să le placă unor oameni. După părerea Ednei, cafeaua trebuia să fie deschisă la culoare ca smântâna, dulce și cu mult lapte!

În camera cu vederea spre grădină, soții Cloade își beau cafeaua neagră, fără zahăr. În timpul cinei discutaseră la modul general, despre cunoștințele întâlnite, despre întoarcerea lui Lynn, despre perspectivele fermei în viitorul

apropiat, dar acum, rămași singuri, tăceau.

Frances se lăsă pe spătarul scaunului, urmărindu-și soțul. El uitase complet de prezența ei. Își ciupea ușor buza de sus cu mâna dreaptă. Deși Jeremy Cloade n-o știa, gestul era caracteristic și trăda o tulburare interioară. Frances nu-l văzuse prea des. O dată când Antony, fiul lor, fusese grav bolnav în copilărie; o dată când aștepta ca juriul să-și dea verdictul; la izbucnirea războiului, așteptând să audă la radio cuvintele irevocabile; în ajunul plecării lui Anthony, după îmbarcare.

Frances se gândi puțin înainte de a vorbi. Viața lor de familie fusese fericită, dar niciodată atât de intimă încât să spună ce le trecea prin cap. Ea îi respectase rezervele lui Jeremy, și el pe ale ei. Nici chiar când primiseră telegrama ce anunța moartea lui Anthony pe front niciunul din ei nu se prăbușise, nu izbucnise.

El o deschise, apoi își ridicase ochii spre ea. Ea spusese:
— Este...?

El își înclinase capul, apoi traversase camera și pusese scrisoarea în mâna ei întinsă.

Un timp rămăseseră într-o tăcere deplină. Apoi Jeremy spusese:

— Aș vrea să te pot ajuta, draga mea.

Iar ea îi răspunse, cu glasul netulburat, cu lacrimile reținute, conștientă doar de teribila pustietate și durere din ea:

— Și pentru tine e tot atât de rău...

El o bătuse ușurel pe umăr.

— Da, spuse. Da...

Apoi se îndreptase spre ușă, pășind nițel greoi, devenit brusc un om bătrân, și spunând:

— Nu e nimic de spus... Nimic de spus...

Ea îi fusese recunoscătoare, profund recunoscătoare că înțelesese atât de bine, și i se rupea inima de milă pentru el văzându-l brusc transformat într-un bătrân. O dată cu pierderea fiului ei ceva se împietrise în ea... O parte din obișnuita ei blândețe secase. Era mai energică, mai eficientă ca niciodată... Uneori oamenilor le era puțin teamă de bunul

ei simț, neîndurător, de judecata ei aspră...

Degetul lui Jeremy Clpade urmări din nou linia buzei de sus. Și atunci, din partea cealaltă a camerei, Frances vorbi repede.

— E vreo problemă, Jeremy?

El tresări. Ceașca de cafea aproape că-i alunecă din mână. Revenindu-și, o puse cu un gest sigur pe tavă. Apoi se uită la Frances.

— Ce vrei să spui, Frances?

— Te întreb dacă e vreo problemă.

— Ce problemă ar putea fi?

— Ar fi o prostie să mă apuc să ghicesc. Aș prefera să-mi spui.

Jeremy spuse neconvincător:

— Nu e nici o problemă...

Ea nu răspunse. Se mulțumi să aștepte întrebătoare. Din cât se părea, nu luase în seamă negarea lui. Jeremy se uită nesigur la ea.

Și, pentru o clipă doar, masca imperturbabilă de pe chipul lui alunecă și ea prinse licărirea unui chin atât de tulburător că aproape era să strige. Totul dură doar o clipă, dar nu se îndoi de ceea ce văzuse.

Spuse liniștită, rece:

— Cred că ar fi mai bine să-mi spui...

El oftă – un oftat adânc, nefericit.

— Mai devreme sau mai târziu va trebui să știi, desigur.

Și adăugă ceea ce pentru ea era o frază uluitoare.

— Mă tem că ai făcut o afacere proastă, Frances.

Ea merse direct la țintă.

— E vorba de bani?

Nu știa de ce se gândise mai întâi la bani. Nu existase nici un semn anume care să-i sugereze o strâmtorare financiară, alta decât cea firească în acele vremuri. Firma se confruntase cu o avalanșă de afaceri căreia nu-i putea face față din cauza lipsei de personal, însă acum o parte din angajați se întorseseră, după eliberarea din armată. Tot atât de bine putea fi vorba de boală. Poate Jeremy căuta să ascundă că era bolnav. În ultimul timp nu arăta prea bine. Muncea prea mult, era foarte

istovit. Și totuși instinctul lui Frances se îndreptase spre bani, și se părea că are dreptate.

Soțul ei dădu din cap.

— Înțeleg. Rămase tăcută, gândindu-se. Ei personal nu-i păsa deloc de bani, dar știa că Jeremy era total incapabil săși dea seama de asta. Pentru el banii însemnau o lume neclintită, stabilitate, o obligație, un loc definitiv și un statut în viață.

Pentru ea, banii erau o jucărie aruncată în poală, cu care să te joci. Se născuse și crescuse într-o atmosferă de instabilitate financiară. Existaseră perioade minunate când caii făcuseră ce se așteptase de la ei. Existaseră și vremuri grele când negustorii nu mai dădeau pe credit și lordul Edward fusese pus în umilitoarea situație de a evita portăreii care-i băteau la ușă. O dată trăiseră o săptămână cu pâine uscată și dăduseră drumul tuturor servitorilor. Altă dată, pe când era copil, portăreii puseseră sechestrul pe lucrurile din casă timp de trei săptămâni. Ea găsisese criza cu pricina o situație amuzantă în care se distrase de minune.

Dacă n-ai nici un ban, strângi cureaua pur și simplu, sau pleci în străinătate, sau trăiești o perioadă pe spezele rudelor și prietenilor. Sau te rezolvă cineva cu un împrumut...

Dar, privindu-și soțul, Frances își dădu seama că în familia Cloade nu se făcea așa ceva. Nu cereai, nu împrumutai, nu trăiai pe seama altora. (Și, invers, nu te așteptai ca alții să-ți ceară, să se împrumute de la tine sau să trăiască pe seama ta!)

Lui Frances îi era teribil de milă de Jeremy și se simțea nițel vinovată pentru nepăsarea ei. Ea își găsea refugiu în tot ce era practic. Așa făcu și acum, întrebând direct:

— Va trebui să vindem tot? Firma o să dea faliment?

Jeremy se cutremură și ea își dădu seama că fusese prea directă.

Cloade spuse înăbușit:

— Acum doi ani am trecut printr-o criză destul de rea. Dacă îți amintești, tânărul Williams, a fugit cu banii. Ne-a fost destul de greu să ne redresăm. Apoi s-au ivit anumite complicații în Orientul Mijlociu după ce Singapore...

Frances îl întrerupse.

— Nu contează de ce-urile, ele n-au nici o importanță. Ați fost într-un blocaj. Și n-ați fost în stare să ieșiți din el?

— M-am bazat pe Gordon. Gordon ar fi îndreptat lucrurile. Ea oftă scurt – un oftat nerăbdător.

— Desigur. Nu vreau să-l condamn pe bietul om... În definitiv, stă în firea omului să-și piardă capul după o femeie drăguță și de ce să nu se fi recăsătorit, dacă așa a vrut? Dar e regretabil că a murit în bombardament înainte să fi stabilit totul sau să-ți fi făcut un testament corespunzător sau să-și regleze afacerile. Adevărul e că, indiferent cât de mare ar fi pericolul în care te afli, nu crezi nici o clipă că tu ești cel care va fi omorât. Întotdeauna bomba e destinată altuia!

— În afară de pierderea lui, iar eu am ținut foarte mult la Gordon și am fost mândru de el, moartea lui a fost o catastrofă pentru mine, spuse fratele mai mare al lui Gordon Cloade. A picat într-un moment...

Se opri.

— Vom da faliment? Întrebă Frances cu un interes inteligent. Jeremy Cloade se uită la ea aproape cu disperare. Deși ea nu-și dădea seama, s-ar fi descurcat mai bine în fața lacrimilor și a panicii. Detașarea asta rece și interesul practic îl paralizau.

Spuse răgușit.

— E mult mai rău...

O urmări cum stătea liniștită, reflectând asupra problemei. Își spuse: „În clipa următoare va trebui să-i spun. Va ști ce am... Va trebui să știe. Probabil că la început nu va crede!” Frances Cloade oftă și se îndreptă în fotoliu.

— Înțeleg, spuse ea. Delapidare. Sau, dacă nu e ăsta cuvântul potrivit... ca tânărul Williams.

— Da, dar de data asta... N-ai înțeles... Eu sunt responsabil. Am folosit fondurile care mi-au fost încredințate spre păstrare. Până acum mi-am acoperit urmele...

— Dar acum totul va ieși la iveală?

— Dacă nu fac rost de banii necesari, și asta repede.

Deocamdată, ea privea lucrurile cu calm. Oricum, Frances n-ar fi făcut niciodată o scenă, gândi el. Niciodată nu l-ar fi ocărât, niciodată nu i-ar fi reproșat. Cu obrazul în palmă, Frances se

gândea.

— E atât de stupid că n-am nici un ban al meu, spuse ea.
Jeremy rosti înăbușit:

— Există dota ta de la căsătorie, dar... Ea spuse absentă:

— Dar presupun că s-a dus și asta.

Jeremy tăcu. Apoi cu un glas uscat, rosti cu greu:

— Îmi pare rău Frances. Mai rău decât pot spune. Ai făcut o afacere proastă.

Frances își ridică repede privirea.

— Ai mai spus-o. Ce înțelegeți prin asta?

— După ce ai fost atât de bună să te măriți cu mine, aveai dreptul să te aștepți la... Integritate... Și la o viață fără neliniști sordide.

— Zău, Jeremy! De ce naiba crezi că m-am măritat cu tine?
El zâmbi slab.

— Draga mea, ai fost cea mai loială și mai devotată soție.
Dar nu cred că m-aș putea făli cu faptul că m-ai fi acceptat în... Ăă alte circumstanțe.

Ea îl privi lung și, pe neașteptate, izbucni în râs.

— Prostuțule! Ce minunată minte romantică trebuie să ai dincolo de fațada ta oficială! Chiar crezi că m-am măritat cu tine ca răsplată pentru faptul că l-ai scăpat pe tata de lupi și de toate celelalte?

— Îți iubeai foarte mult tatăl, Frances.

— Îi eram devotată tatei! Era formidabil de atrăgător și era o distracție să trăiești cu el! Dar întotdeauna am știut că era o pramatie. Iar dacă crezi că m-aș fi vândut avocatului familiei pentru a-l salva de la ceea ce merita pe drept să pățească, înseamnă că niciodată n-ai înțeles nici cel mai mic lucru despre mine. Niciodată!

Îl privi lung. Extraordinar, gândi ea, să fii căsătorit de douăzeci de ani cu cineva și să nu știi ce e în mintea lui! Dar cum puteai ști, când era o minte atât de diferită de a ta? O minte romantică, desigur, bine camuflată, dar în esență romantică. Gândi: „Toate cărțile alea vechi ale lui Stanley Weyinan, din dormitorul lui. Puteam să-mi fi dat seama din asta! Prostuțul meu iubit!”

Cu glas tare, spuse:

— M-am măritat cu tine pentru că eram îndrăgostită de tine.

— Îndrăgostită de mine? Dar ce puteai să vezi la mine?

— Dacă mă întrebi, Jeremy, zău că nu știu. Erai o schimbare, erai atât de diferit de anturajul tatei! În primul rând, nu vorbeai niciodată de cai. Habar n-ai ce sătulă eram de cai... Și de pariurile pentru Newmarket Cup! Îți amintești? Ai venit într-o seară la cină, și m-am așezat lângă tine și te-am întrebat ce era bimetalismul, și mi-ai spus – chiar mi-ai spus! Asta ne-a luat întreaga cină – șase feluri – atunci eram în bani și aveam un bucătar francez!

— Trebuie că a fost foarte plictisitor.

— A fost fascinant! Nimeni până atunci nu mă luase în serios. Iar tu erai atât de politico, deși păreai că nici nu te uiți la mine sau că ai fi gândit că sunt drăguță, sau arăt bine. Asta m-a pus pe jar. Am jurat că am să te fac să mă remarci.

Jeremy Cloade spuse întunecat:

— Te prea remarcasem. În seara aceea m-am dus acasă și n-am închis ochii toată noaptea. Aveai o rochie albastră cu albăstrele...

Câteva clipe domni tăcerea, apoi Jeremy Cloade își drese glasul.

— Ăă... Toate astea au fost demult...

Ea se grăbi să-l scoată din stânjeneala lui:

— Iar acum suntem un cuplu între două vârste aflat în dificultate, căutând o cale de ieșire.

— După ceea ce tocmai mi-ai spus, Frances, mi-e de sute de ori mai greu...

Frances îl întrerupse.

— Să lămurim lucrurile, te rog. Te simți vinovat că te-ai pus rău cu legea. S-ar putea să fii judecat... Să mergi la închisoare. (El se cutremură). Nu vreau să se întâmple asta. Voi lupta din răputeri să împiedic acest lucru, dar nu-mi atribui, te rog, vreo indignare morală. Noi nu suntem o familie morală, nu uita. În ciuda farmecului lui, tata a fost un escroc. Și apoi Charles, vărul meu. Treaba s-a mușamalizat și n-a fost urmărit în justiție, și a fost trimis în grabă în colonii. Și a mai fost

vărul meu Gerald, care a falsificat un cec la Oxford. Dar el s-a dus la război și a primit postum Crucea Victoriei pentru vitejie și devotament față de țara lui. Ceea ce încerc eu să-ți spun e că oamenii nu sunt complet răi sau complet buni. Nici eu însămi nu mă consider deosebit de corectă. Dacă am fost, este pentru că n-a existat ceva care să mă tenteze din cale afară. Însă ce am eu este mult curaj și (îi zâmbi) sunt loială!

— Draga mea! Se ridică și veni spre ea. Se aplecă și-i atinse părul cu buzele.

— Iar acum, spuse zâmbind fiica lordului Edward Trenton, ce avem de făcut? Să adunăm cumva banii?

Chipul lui Jerremv se aspri.

— Nu văd cum.

— Ipotecăm casa asta. Oh, înțeleg, spuse repede, asta s-a făcut. Sunt o proastă. Firește că ai făcut tot ce era evident.

Deci, e o problemă de tapare. Pe cine puteam tapa? Presupun că există o singură posibilitate. Văduva lui Gordon – oacheșa Rosaleen!

Jeremy clătină din cap cu îndoială.

— E vorba de o sumă mare... Și ea nu poate fi scoasă din capital. Banii i-au fost încredințați ei doar pe durata vieții.

— Nu mi-a în dat seama. Credeam că sunt absolut ai ei. Ce se întâmplă dacă moare?

— Îi revin rudelor directe ale lui Gordon. Altfel spus, se împart între mine, Lionel, Adela și fiul lui Maurice, Rowley.

— Ne revin nouă... Spuse încetișor Frances.

Prin cameră păru să treacă ceva – un curent de aer rece... Umbra unui gând...

Frances spuse:

— Nu mi-ai spus asta... Credeam că i-a primit pentru întreținere... Că putea să-i lase cui vroia.

— Nu. Prin statutul din 1925 privitor la infestare...

Nu se putea spune cu certitudine dacă Frances îi asculta sau nu explicațiile. După ce el se opri, ea spuse:

— Pentru noi personal nu prea contează. Am putea fi morți de mult când ea va fi între două vârste. Câți ani are? Douăzeci și cinci, douăzeci și șase? Probabil va trăi până la șaptezeci de

ani.

Jeremy Cloade spuse cu îndoială:

— Să-i cerem un împrumut... pe motiv familiar? S-ar putea să fie o fată generoasă... Știm atât de puțin despre ea...

Frances spuse:

— În orice caz, noi am fost destul de drăguți cu ea, nu răutăcioși ca Adela. S-ar putea să vrea.

Soțul ei o atenționează:

— Nu trebuie să-i dăm de înțeleș că avem... Ăă... Urgentă nevoie.

Frances spuse nerăbdătoare:

— Bine-nțeleș că nu! Necazul e că nu cu fata însăși o să avem de a face. E complet sub papucul fratelui ăla al ei.

— Un tânăr foarte antipatic, spuse Jeremy Cloade.

Frances zâmbi pe neașteptate.

— Oh, nu, spuse ea. E atrăgător. Extrem de atrăgător. Dar și lipsit de scrupule, presupun. Dar, în condițiile date, și eu sunt lipsită de scrupule!

Zâmbetul ei se înăspri. Își privi soțul.

— Nu ne vom da bătăuți, Jeremy. Trebuie să existe o cale chiar și de-ar trebui să jefuiesc o bancă!

Capitolul III

— Bani! Spuse Lynn.

Rowley Cloade confirmă printr-o mișcare din cap. Era un tânăr masiv cu o piele roșie precum cărămida, ochi albaștri gânditori și părul blond. Avea o încetineală care părea mai mult impusă decât înăscută. Folosea deliberarea cum alții folosesc rapiditatea în replici.

— Da, totul pare să se oprească la bani în ziua de azi, spuse el.

— Dar credeam că fermierii s-au îmbogățit în timpul războiului.

— Oh, da, dar nu e o îmbogățire care să țină permanent. Într-un an ne vom întoarce de unde-am plecat, cu creșterea asta a lefurilor, cu lucrători îndărătnici și cu confuzia asta generală. Afară doar dacă, bine-nțeleș, lucrezi la scară mare. Bătrânul Gordon știa. Aici se pregătea el să intervină.

— Iar acum...

Rowley rânji...

— Iar acum doamna Gordon se duce la Londra și cheltuiește câteva miare pe o drăguță haină de nurcă.

— E... e o răutate!

— Oh, nu... Se opri și spuse: Mi-ar plăcea să-ți dau o haină de nurcă, Lynn...

— Cum arată, Rowley? Întrebă Lynn, dornică să obțină o părere contemporană.

— O vei vedea diseară, la petrecerea unchiului Lionel și a mătușii Kathie.

— Da, știu. Dar vreau să-mi spui tu. Mami spune că e cam tâmpițică, așa e?

Rowley reflectă.

— Ei bine... N-aș spune că inteligența e punctul ei forte. Dar cred că chiar pare tâmpițică din cauză că e atât de înspăimântător de grijulie.

— Grijulie? Grijulie cu ce?

— Pur și simplu grijulie. În principal, cu accentul ei – are un accent provincial foarte puternic, să știi. Ar mai fi furculița corespunzătoare și orice aluzie literară care ar. Putea zbura prin jur.

— Deci e cu adevărat... Needucată?

Rowley rânji.

— Nu e o doamnă, dacă la asta te referi. Are niște ochi fermecători și un ten foarte frumos... Și îmi închipui că bătrânul Gordon a fost vrăjit de aerul ei nesofisticat. Nu cred să fie o prefăcătorie... Deși nu se știe niciodată. Stă pur și simplu ca o tâmpită și se lasă condusă de David.

— David?

— Ăsta-i fratele. Aș spune că e uns cu toate alifiile! Nu ne prea place pe niciunul.

— De ce ne-ar plăcea? Întrebă tăioasă Lynn, și adăugă văzând că o privește ușor mirat. Nici tu nu-l placi pe el.

— Categorie nu. Nici tu n-ai să-l placi. Nu e genul nostru.

— N-ai de unde să știi cine-mi place și cine nu-mi place, Rowley! În ultimii trei ani am văzut o mare parte din lume.

Cred că mi-am lărgit orizontul.

— Ai văzut mai multe ca mine, asta-i drept.

O spuse liniștit, dar Lynn îl privi iute. În spatele tonului lui egal se ascundea ceva.

El îi întoarse privirea netulburat, cu chipul impasibil. Lynn își spuse că niciodată nu-i fusese ușor să știe ce anume gândea cu adevărat Rowley.

Ce lume ciudată și cu susu-n jos! Gândi Lynn. Pe vremuri bărbații mergeau la război iar femeile rămâneau acasă. Dar iată că situația se inversase.

Dintre cei doi tineri, Rowley și Johnnie, unul trebuise neapărat să rămână la fermă. Dăduseră cu banul și cel care plecase la război fusese Johnnie Vavasous. Fusese omorât aproape imediat – în Norvegia. Cât durase războiul, Rowley nu se depărtase de casă mai mult de o milă sau două.

Iar ea, Lynn, fusese în Egipt, în Africa de Nord, în Sicilia.

Nu o dată se aflase în toiul luptelor.

Așadar, asta era situația – Lynn fusese la război și Rowley rămăsese acasă!

Se întrebă, dintr-odată, dacă îl deranja...

Râse ușor, un râs nervos.

— Uneori lucrurile sunt nițel de-a-ndoaselea, nu-i așa?

— Nu știu. Rowley se uita absent peste câmp. Depinde.

— Rowley... Ezită. Te-a deranjat că... Adică... Johnnie...

Privirea rece a ochilor o făcu să tacă.

— Să nu-l băgăm pe Johnnie în treaba asta! Războiul s-a terminat, iar eu am avut noroc.

— Ai avut noroc, vrei să spui că... Se opri îndoită... ca ai avut noroc că n-a trebuit să... Să pleci?

— Grozav noroc, nu crezi? Ea nu prea știa cum s-o ia. Glasul lui era neted și rece. El adăugă zâmbind: Dar firește, vouă, fetelor din armată vă va fi greu să vă stabiliți acasă.

Lynn spuse iritată:

— Nu fi stupid, Rowley!

(Dar de ce să fie iritată? De ce... Dacă nu din cauză că vorbele lui atingeau o coardă dureroasă undeva în ea?)

— Ei bine, presupun că am putea să ne gândim la căsătorie,

spuse Rowley. Doar dacă nu te-ai răzgândit, adică.

— Firește că nu m-am răzgândit. De ce aş fi făcut-o?

El spuse absent;

— Nu se ştie niciodată.

— Vrei să spui că... Lynn ezită... M-am schimbat?

— Nu foarte mult.

— Poate tu te-ai răzgândit?

— Oh nu, eu nu m-am schimbat. Sunt foarte puține schimbări la fermă. Să ştii.

— Atunci, perfect, să ne căsătorim: Când vrei.

— În iunie sau prin preajmă?

— Da.

Rămaseră tăcuți. Era stabilit. În ciuda ei însăși, Lynn se simțea teribil de deprimată. Totuși Rowley era Rowley – exact cum fusese întotdeauna. Drăgăstos, cumpătat, încăpățânat în a spune adevărurile pe jumătate.

Se iubeau. Întotdeauna se iubiseră. Niciodată nu prea vorbiseră despre dragostea lor... Așa că de ce să fi început acum?

Aveau să se căsătorească în iunie și să locuiască la Long Willows (un nume drăguț, întotdeauna îi plăcuse) și ea n-o să mai plece niciodată. Să plece, adică, în sensul în care îl aveau cuvintele pentru ea. Emoția pasarelelor ridicate, alinierea echipajului pe punte; fiorul unui avion ce își lua zborul și se înălța în văzduh și survola pământul de dedesubt. Urmărirea unei coaste străine prinzând formă. Mirosul de praf încins, și parafină și usturoi... Tropăitul și flecăreala limbilor străine. Flori ciudate, roșii, înălțându-se mândre într-o grădină prăfuită... Împachetat, despachetat... Care-i următoarea destinație?

Toate astea se sfârșiseră. Războiul se sfârșise. Lynn Marchmont venise acasă. Acasă e marinarul, acasă de pe mare... Dar eu nu mai sunt aceeași Lynn care a plecat, gândi ea.

Ridică privirea și văzu că Rowley o urmărea.

Capitolul IV

Petrecherile mătușii Kathie erau toate la fel. Doctorul Cloade

avea un aer de iritare reținută cu dificultate. Era invariabil curtenitor cu oaspeții săi, dar ei erau conștienți de faptul că acea curtoazie era un efort.

Ca înfățișare, Lionel Cloade nu se deosebea mult de fratele său, Jeremy. Era subțirel și cărunț, dar nu avea imperturbabilitatea avocatului. Era repezit și nu avea răbdare, iar această irascibilitate îi ofensase pe mulți dintre pacienții săi făcându-i să nu vadă adevărata lui pricepere și blândețe de care era în stare. Interesul său real îl reprezenta cercetarea, iar pasiunea lui era folosirea plantelor medicale de-a lungul istoriei. Avea o minte precisă și îi venea greu să-și păstreze calmul în fața aiurelilor soției sale.

Deși Lynn și Rowley îi spuneau întotdeauna doamnei Jererriy Cloade „Frances”, doamna Lionel Cloade era invariabil „mătușa Kathie”. Țineau la ea dar o găseau cam caraghioasă.

Această „petrecere”, aparent aranjată pentru a sărbători întoarcerea lui Lynn, era în fapt o afacere de familie.

Mătușa Kathie își întâmpină cu afecțiune nepoata.

— Ce drăguță și bronzată ești, draga mea! Egiptul, presupun. Ai citit cartea despre profețiile Marii Piramide pe care ți-am trimis-o? Atât de interesantă! Chiar că explică totul, nu crezi?

Lynn fu salvată de intrarea doamnei Gordon Cloade și a fratelui ei David.

— Rosaleen, aceasta-i nepoata mea, Lynn Marchmont.

Lynn se uită la văduva lui Gordon cu o curiozitate voalată.

Da, fata asta care se măritase cu bătrânul Gordon Cloade pentru banii lui era încântătoare. Și era adevărat ce spusese Rowley, că avea un aer inocent. Părul negru, cu onduleuri largi, ochii albaștri, umezi, de irlandeză, buzele desfăcute pe jumătate. Restul era predominant costisitor. Rochia, bijuteriile, mâinile mănichiate, capa de blană. O siluetă frumoasă, dar nu știa să poarte haine scumpe. Nu le purta nici pe jumătate cum le-ar fi purtat Lynn Marchmont! (Dar tu nu vei avea niciodată ocazia, spuse o voce în mintea ei).

— Îmi pare bine, spuse Rosaleen Cloade.

Se întoarse ezitând spre bărbatul din spatele ei. Spuse:

— Acesta... Acesta e fratele meu.

— Încântat de cunoștință, spuse David Hunter.

Era un tânăr subțire cu părul negru și ochii negri. Chipul lui era trist și îndrăzneț și ușor insolent.

Lynn văzu imediat de ce toți din familia Cloade îl antipatizau atât. Întâlnise bărbați ca el în străinătate. Bărbații nesăbuiți și ușor periculoși. Bărbații pe care nu te puteai baza. Bărbații care își făceau propria lege și călcau în picioare universul. Bărbați care valorau cât greutatea lor în aur și care, pentru distracție, își conduceau avioanele în afara liniei de tragere!

Lynn îi spuse pe ton de conversație lui Rosaleen:

— Îți place să locuiești la Furrowbank?

— Cred că e o casă minunată, spuse Rosaleen.

David Hunter râse ușor, ironic.

— Sărmanul bătrân Gordon și-a făcut plăcerea, spuse el. Nu s-a zgârcit deloc.

Era adevărul-adevărat. Când Gordon se hotărâse să se stabilească în Warmesley Vale – sau, mai degrabă, să-și petreacă aici o mică parte din viața lui ocupată – preferase să construiască. Era prea individualist pentru a se atașa de o casă împregnată cu istoria altora.

Angajase un tânăr arhitect modern și-i dăduse mână liberă. Jumătate din Warmesley Vale considera că Furrowbank era o casă groaznică, neplăcându-i pătrățimea ei albă, mobilierul ei înzidit, ușile glisante și mesele și scaunele de sticlă. Singurul lucru pe care îl admira cu toată inima erau băile.

În acel „E o casă minunată” a lui Rosaleen se citea respectul. Râsul lui David o făcu să roșească.

— Te-ai întors din război, nu-i așa? O întrebă David pe Lynn.

— Da.

Ochii lui o măsurară cu o undă de admirație, iar ea, fără să știe de ce, roși.

Mătușa Kathie apăru din nou pe neașteptate. Avea darul de a se materializa subit din spațiu. Probabil că deprinsese acest truc de la multe ședințe de spiritism la care lua parte.

— Cina, spuse ea cam găfâit, și adăugă explicativ: Cred că e mai bine să-i spun așa decât dineu. Lumea nu se așteaptă la

prea multe. Totul e atât de dificil, nu-i așa? Mary Lewis mi-a spus că-i strecoară pescarului zece șilingi în fiecare săptămână. Eu cred că e imoral.

Doctorul Lionel Cloade râdea nervos în timp ce discuta cu Frances Cloade.

— Ei, hai, Frances! Spuse el. Doar nu te aștepți să cred că gândești cu adevărat asta... Să intrăm.

Intrară în ponosita și urâta sufragerie a soților Lionel Cloade. Jeremy și Frances, Lionel și Katherine, Adela, Lynn și Rowley. O petrecere a clanului Cloade, cu doi intruși. Căci Rosaleen Cloade, deși purtă numele, nu devenise o Cloade cum o făcuseră Frances și Katherine.

Ea se simțea străină, stingheră, nervoasă. Iar David... David era proscrisul. De nevoie, dar și pentru că asta vroia. Lynn se gândea la toate astea în timp ce își ocupa locul la masă.

În aer plutea o senzație... Un puternic curent electric... De ce anume? Ură? Putea fi cu adevărat ură?

În orice caz, ceva... Distructiv.

Lynn gândi brusc: „Dar așa e peste tot, Am observat chiar de când m-am întors acasă. E consecința războiului. Rea-voință. Resentiment. E pretutindeni. În trenuri și în autobuze și în magazine și printre muncitori și funcționari și chiar țărani. Și cred că în mine și fabrici e chiar mai rău. Resentiment. Dar aici e mai mult de atât. Aici e altfel. E intenționat!”

Și, se întrebă șocată: „Chiar îi urâm atât de mult pe acești străini care au luat ceea ce noi credeam că e al nostru...? Nu, nu încă. Am putea... Dar nu încă. Nu, ei sunt cei care ne urăsc pe noi”.

I se părea o descoperire atât de copleșitoare încât rămase tăcută gândindu-se la ea și uitând să discute cu David Hunter care stătea lângă ea.

La un moment dat, el spuse:

— Te gândești la ceva?

Glasul lui era foarte plăcut, ușor amuzat, dar ea simți că o muștră conștiința. Poate el credea că avea de gând să fie intenționat prost crescută.

— Scuză-mă. Mă gândeam la starea lumii.

David spuse cu răceală:

— Extrem de lipsită de originalitate!

— Da, cam așa. Cu toții suntem atât de serioși în ziua de azi. Și se pare că nici nu ne prea ajută la ceva.

— De regulă e mult mai practic să dorești să faci rău. În ultimii câțiva ani am născocit niște fleacuri practice în acest sens, inclusiv acea pièce de résistance, bomba atomică.

— La asta mă gândeam și eu... Oh, nu mă refer la bomba atomică. Mă refer la rea-voință. La reaua voință hotărâtă și practică.

David spuse calm:

— Rea-voință, categoric... Dar n-aș fi de acord cu cuvântul practic. Erau mai practici în Evul Mediu.

— La ce te referi?

— La magia neagră în general. Dorirea răului. Figurile de ceară. Vrajile pe lună plină. Uciderea vitelor vecinului. Uciderea vecinului însuși.

— Chiar crezi că au existat astfel de lucruri precum magia neagră? Întrebă neîncrezătoare Lynn.

— Poate că nu. În tot cazul, oamenii s-au străduit din greu. În ziua de azi... Ridică din umeri. Cu toată reaua voință din lume tu și familia ta nu prea aveți ce ne face lui Rosaleen și mie, nu-i așa?

Capul lui Lynn zvâcni spre spate. Brusc, simți că se amuză.

— E nițel cam târziu pentru asta, spuse politicoasă.

David Hunter râse. Se părea că și el se amuza.

— Vrei să spui că ne-am ales cu prada? Da, stăm binișor.

— Iar voi vă dați în vânt după asta!

— După bani? Aș spune că da.

— Nu mă refeream la bani. Mă refeream la noi.

— Că v-am tăiat de la porție? Ei bine, poate. Vă gândeați mulțumiți și cu plăcere la banii bătrânului. Practic, îi și vedeți în buzunarele voastre.

Lynn spuse:

— Trebuie să nu uiți că de ani de zile așa am fost învățați să gândim. Învățați să nu economisim, să nu ne gândim la viitor... Încurajați să mergem înainte cu tot soiul de scheme și

proiecte.

(Rowley, gândi ea, Rowley și ferma).

— Doar un lucru n-ai învățat, spuse afabil David.

— Anume?

— Că nimic nu e sigur.

— Lynn! Strigă mătușa Katherine din capul mesei. Unul din controlorii doamnei Lester e un preot din a patra dinastie. Ne-a povestit niște lucruri atât de minunate! Noi două trebuie să avem o discuție lungă, Lynn. Simt că Egiptul trebuie să te fi afectat din punct de vedere psihic.

Doctorul Cloade spuse tăios:

— Lynn are lucruri mai bune de făcut decât să-și piardă vremea cu aiurelile astea superstițioase.

— Ești atât de părtinitor, Lionel! Spuse soția lui.

Lynn îi zâmbi mătușii sale, apoi rămase tăcută. În minte îi persistau cuvintele lui David: Nimic nu e sigur.

Existau oameni care trăiau într-o astfel de lume, oameni pentru care totul era periculos. David Hunter era o astfel de persoană... Nu era lumea în care crescuse Lynn... Și era o lume care o atrăgea.

La un moment dat, David rosti pe același ton jos și amuzat:

— Continuăm discuția?

— Da.

— Bun. Continui să ai un dinte împotriva accesului nedrept al lui Rosaleen și al meu la bogății?

— Da, spuse glumeț Lynn.

— Splendid. Ce ai de gând să faci în privința asta?

— Să cumpăr niște ceară și să practic magia neagră!

El râse.

— Oh, nu, n-ai să faci asta. Nu ești una din cei care se bazează pe vechile metode depășite! Metodele tale vor fi moderne și, probabil, foarte eficiente. Dar nu vei câștiga.

— Ce te face să crezi că va fi o luptă? N-am acceptat cu toții inevitabilul?

— Vă purtați superb. E foarte amuzant.

— De ce ne urâți? Întrebă Lynn pe un ton coborât.

În ochii aceia întunecați și de nepătruns licări ceva.

— N-aș putea să te fac să înțelegi.

— Cred că ai putea, spuse Lynn.

David rămase tăcut câteva clipe, apoi spuse pe un ton lejer:

— De ce te măriți cu Rowley Cloade? E un bleg.

Ea spuse tăios:

— Nu știi nimic despre asta... Sau despre el. N-ai avut când să știi!

Fără aerul că schimbă subiectul, David întrebă:

— Ce crezi despre Rosaleen?

— E foarte frumoasă.

— Altceva?

— Nu pare să se distreze.

— Foarte corect. Rosaleen e cam proastă. E speriată, întotdeauna a fost cam speriată. Se lasă dusă de val și pe urmă nu știe despre ce e vorba. Să-ți vorbesc despre Rosaleen?

— Dacă vrei.

— Vreau. A început prin a fi atrasă de scenă și s-a îndreptat către scenă. Nu era deloc bună, firește. A intrat într-o trupă de teatru de mână a treia care pleca în Africa de Sud. I-a plăcut cum sună Africa de Sud. Trupa a rămas pe butuci în Cape Town. Atunci s-a lăsat dusă de curent într-o căsătorie cu un funcționar guvernamental din Nigeria. Nu i-a plăcut Nigeria... Și cred că nici bărbatul ei nu i-a plăcut cine știe ce. Dacă ar fi fost genul de bărbat care să bea și s-o bată, toate ar fi fost bune. Dar el era un tip intelectual care avea o bibliotecă mare în sălbăticia aia și căruia îi plăcea să discute despre metafizică. Așa că ea a luat-o înapoi spre Cap Town.

Tipul s-a comportat foarte bine și i-a dat o alocație adecvată. Ar fi putut să-i acorde divorțul, dar pe de altă parte, n-ar fi putut pentru că era catolic, oricum, din fericire să zicem, a murit de friguri și Rosaleen s-a ales cu o mică pensie. Pe urmă a început războiul și ea s-a îmbarcat pe un vapor care mergea în America de Sud. Nici America de Sud nu i-a prea plăcut, așa că s-a suit pe un alt vapor și așa l-a cunoscut pe Cordon Cloade și i-a povestit totul despre viața ei tristă. Și uite-așa au ajuns să se căsătorească la New York și au trăit fericiți două săptămâni, iar puțin mai târziu el a fost ucis de o bombă și ea

a rămas cu o casă mare, cu o mulțime de bijuterii de valoare și cu un venit imens.

— E drăguț că povestea are un sfârșit atât de fericit, spuse Lynn.

— Da. Neavând nici un pic de minte, Rosaleen a fost întotdeauna o fată norocoasă – exact cum e mai bine. Cordon Cloade era un bătrân rezistent. Avea șaizeci și doi de ani. Ar fi putut foarte ușor să mai trăiască douăzeci de ani. Ceea ce n-ar fi fost prea distractiv pentru Rosaleen, nu-i așa? Când s-a măritat cu el avea douăzeci și patru de ani. Acum are doar douăzeci și șase.

— Arată chiar mai tânără, spuse Lynn.

David se uită peste masă. Rosaleen fărâmița pâinea. Arăta ca un copil nervos.

— Da, spuse el gânditor. Arătă. Complet lipsită de griji, presupun.

— Biata ființă! Spuse brusc Lynn.

David se încruntă...

— De ce ți-e milă? Eu voi avea grijă de Rosaleen.

— Sper că da.

El îi aruncă o căutătură urâtă.

— Oricine încercară s-o înlăture pe Rosaleen are de a face cu mine! Și cunosc multe metode de a duce un război... Unele nu chiar ortodoxe.

— Urmează să ascult povestea vieții tale? Întrebă cu răceală Lynn.

— O ediție foarte prescurtată. Zâmbi. Când a izbucnit războiul, n-am văzut nici un motiv pentru care aș fi luptat pentru Anglia. Sunt irlandez. Dar, asemeni tuturor irlandezilor, îmi place să mă lupt. Trupele de comando aveau o fascinație irezistibilă pentru mine. M-am distrat ceva dar, din nefericire, am fost doborât și m-am ales cu o rană urâtă la picior. Pe urmă am plecat în Canada și i-am antrenat pe tipii de acolo. Nu mai aveam nimic de făcut când am primit o telegramă din New York de la Rosaleen în care îmi spunea că se mărită! De fapt, ea nu mă anunța că avea să fie ceva de ciugulit, dar mă pricep foarte bine să citesc printre rânduri.

Am zburat acolo, m-am lipit de fericita pereche și m-am întors cu ea la Londra. Iar acum... Îi zâmbi insolent. Acasă e marinarul, acasă de pe mare. Asta ești tu! Iar vânătorul vine acasă de pe deal! Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse Lynn.

Se ridică o dată cu ceilalți. În timp ce intrau în salon, Rowley îi spuse:

— Se pare că te înțelegi bine cu David Hunter. Despre ce vorbeați?

— Nimic deosebit, spuse Lynn.

Capitolul V

— Când ne întoarcem la Londra, David? Când plecăm în America?

Peste masa cu micul dejun, David îi aruncă lui Rosaleen o privire surprinsă.

— Nu e nici o grabă, nu-i așa? Ce are locul ăsta?

Se uită admirativ prin cameră. Furrowbank era clădit pe o coastă a dealului și de la ferestrele lui puteai vedea panorama neștirbită a peisajului somnolent tipic englezesc.

Pe panta pajiștii fuseseră plantate narcise galbene. Acum erau pe sfârșite, dar încă mai rămase un covor de petale aurii.

Fărămițând pâinea din farfuria ei, Rosaleen spuse:

— Ai spus că vom pleca în America... Curând. Imediat ce se va putea.

— Da... Dar de fapt nu-i chiar atât de ușor. Există – anumite priorități. Nici tu nici eu nu avem vreun motiv presant să plecăm. Întotdeauna după un război lucrurile sunt dificile.

Se simțea ușor enervat pe el însuși în timp ce vorbea. Motivul pe care îl invocase, deși destul de adevărat, suna a pretext. Se întreabă dacă așa îi sunase și fetei care stătea în fața lui. Și de ce, dintr-o dată, i se pusese pata să plece în America?

Rosaleen murmură:

— Ai spus că vom sta aici doar o perioadă scurtă. N-ai spus că o să trăim aici.

— Ce are Warmesley Vale... Ce are Furrowbank? Hai, spune.

— Nimic. E vorba de ei – de ei toți!

— Familia Cloade?

— Da.

— Tocmai asta mă unge pe inimă, spuse David. Îmi place să le văd fețele roase de invidie și răutate. Nu-mi lua plăcerea, Rosallen.

Ea spuse pe un ton jos și necăjit.

— Aș dori să nu simți asta. Nu-mi place.

— Vino-ți în fire, fată. Am fost destul împinși de colo-colo, tu și eu. Clanul Cloade a trăit pe roze. A trăit pe seama marelui frate Gordon. Puricei pe un purice mare. Îi urăsc pe cei ca ei – întotdeauna i-am urât.

Ea spuse, șocată:

— Nu-mi place să urăsc lumea. E o răutate.

— Nu crezi că ei te urăsc? Au fost amabili cu tine, prietenoși?

Fata spuse cu îndoială.

— N-au fost lipsiți de amabilitate. Nu mi-au făcut nici un rău.

— Dar le-ar plăcea, fetițo. Le-ar plăcea. Râse diabolic. Dacă n-ar ține atât la pielea lor, ai fi găsită într-o bună dimineată cu un cuțit în spate.

Fata se înfioră.

— Nu spune lucrurile astea îngrozitoare!

— Poate nu cu un cuțit. Stricnină în supă.

Îl privi lung, cu buzele tremurânde.

— Glumești...

El redeveni serios.

— Nu-ți face probleme, Rosaleen. Voi avea eu grijă de tine. Ei vor trebui să aibă de a face cu mine.

Rosaleen spuse împleticindu-se în cuvinte:

— Dacă e adevărat ce spui... Că ne urăsc... Că mă urăsc... De ce nu plecăm la Londra? Acolo am fi siguri... Departe de ei toți.

— Pentru tine e bine să stai la țară, fata mea. Știi că Londra îți face rău.

— Asta a fost când erau bombele... Bombele. Se cutremură și închise ochii. N-am să uit niciodată... Niciodată...

— Ba da, ai să uiți. Ai fost rău șocată, dar acum s-a terminat. Nu mai sunt bombe. Nu te mai gânde. Nu-ți mai aduce aminte. Doctorul ți-a recomandat aerul de țară și viața de țară pentru mult timp de acum înainte. De asta vreau să te țin departe de Londra.

— Serios de asta? De asta, David? Credeam că... Poate...

— Ce credeai?

Rosaleen spuse încetișor:

— Credeam că poate din cauza ei vrei să rămâi aici...

— A ei?

— Știi la cine mă refer. Fata de acum câteva seri. Cea care a fost la război.

Chipul lui se înnegri brusc și se împietri.

— Lynn? Lynn Marchmont.

— Înseamnă ceva pentru tine, David.

— Lynn Marchmont? E iubita lui Rowley. Bunul Rowley – stă acasă. Bovina aia arătoasă și înceată la minte.

— Te-am urmărit când vorbeai cu ea în seara aia.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Rosaleen!

— Ai mai văzut-o de atunci, nu-i așa?

— Am întâlnit-o într-o dimineață în apropiere de fermă în timp ce călăream.

— Și ai s-o mai întâlnești.

— Firește că am s-o mai întâlnesc! E un loc mic. Nu poți face doi pași fără să dai de un Cloade. Dar dacă crezi că mi-a căzut cu tronc Lynn Marchmont, te înșeli. E o fată antipatică, mândră și cu nasul sus, lipsită de politețe. Să se bucure de ea bătrânul Rowley. Nu, Rosaleen, fata mea, ea nu e genul meu.

— Ești sigur, David? Întrebă cu îndoială Rosaleen.

— Firește că sunt sigur.

Ea spuse ușor timidă:

— Știi că nu-ți place să dau în cărți... Dar ce spun ele se adeverește, să știi că se adeverește. Mi-au arătat o fată care aduce necaz și întristare... O fată care vine de pe mare. Și mi-au arătat și un străin brunet care intră în viața noastră, și aduce cu el pericolul. Mi-a apărut și cartea morții, și...

— Tu și străinii tăi bruneți! David râse. Ce superstițioasă

ești! Să nu faci nici o afacere cu un străin brunet, ăsta-i sfatul meu.

Ieși râzând din casă, dar când se văzu afară chipul i se înnoiră și mormăi încruntat:

— Ghinionul tău, Lynn. Vii din străinătate și încurci planurile.

Căci, în același moment, își dădu seama că ieșise intenționat la plimbare în speranța de a o întâlni pe fata pe care tocmai o criticase cu atâta sălbăticie.

Rosaleen îl urmări cum se îndepărtează prin grădină și iese pe porțița care dădea într-o potecă ce o lua peste câmp. Apoi se întoarse în dormitorul ei și se uită prin hainele din șifonier. Îi plăcea să atingă și să simtă blana moale a noii sale haine de nură. Când te gândești că avea o haină ca asta! Aproape că nu-i venea să creadă. Era în dormitor când servitoarea urcă și-i spuse că venise doamna Marchmont.

Adela stătea în salon cu buzele lipsite și cu inima bătându-i de două ori mai repede ca de obicei. De câteva zile își făcea curaj să vină, dar, credincioasă proprie-i firi, amânase. De asemenea, fusese uluită să constate că atitudinea lui Lynn se schimbaseră nespuse și că acum se opunea în mod inflexibil ca mama ei să-i ceară un împrumut văduvei lui Gordon Cloade pentru a mai scăpa de datorii.

Încă o scrisoare sosită de la directorul băncii în dimineața aceea o convinsese pe doamna Marchmont să treacă la fapte. Nu mai putea trăgăna lucrurile. Lynn ieșise devreme, iar doamna Marchmont îl zări pe David Hunter luând-o pe potecă – așa că drumul era liber. Vroia s-o găsească pe Rosaleen singură, fără David, gândind pe drept că Rosaleen singură ar fi fost mult mai ușor de abordat.

Era extrem de agitată în timp ce o aștepta în salonul însorit, deși se simți ușor mai bine când o văzu pe Rosaleen intrând cu aerul ei de „tâmpițică” mai accentuat ca oricând.

„Mă întreb dacă de la explozie i se trage sau așa a fost întotdeauna”, gândi doamna Marchmont.

Rosaleen se bâlbâi:

— B-b-bună dimineața. S-a întâmplat ceva? Stați jos, vă rog.

— E o dimineață atât de frumoasă! Spuse luminos doamna Marchmont. Toate lalelele mele timpurii au ieșit. Ale dumitale...?

Fata se uită tâmp la ea.

— Nu știu.

Ce era de făcut cu cineva care nu discuta despre câini sau grădinărit, aceste subiecte de bază ale conversațiilor rurale? Se întrebă Adela.

Tare, spuse:

— Firește, ai atâtia grădinari... Ei se ocupă de toate astea.

— Cred că ducem lipsă de personal. Bătrânul Mullard mai vrea doi oameni, spune el. Dar se pare că încă mai e penurie de mână de lucru.

Vorbea ca un copil care repetă ceea ce i-a auzit pe adulți vorbind.

Da, era ca un copil. Asta era șarmul ei? se întrebă Adela. Asta îl atrăsese pe deșteptul om de afaceri Gordon Cloade și-l făcuse orb la stupiditatea ei și la lipsa ei de educație? În definitiv, nu putea fi doar aspectul. O mulțime de femei arătoase eșuaseră în a-l cuceri.

Dar, pentru un bărbat de șaizeci și doi de ani, aerul copilăros ar putea fi o atracție. Era oare real sau doar o poză, o poză care meritase și astfel devenise o a doua natură?

Rosaleen spunea:

— Mă tem că David a ieșit...

Cuvintele o aduseră în fire pe doamna Marchmont. David se putea întoarce. Acum era ocazia și nu trebuia s-o scape. Cuvintele i se opriră în gât dar reuși să le scoată.

— Mă întreb dacă... M-ai putea ajuta?

— Să vă ajut?

Rosaleen arăta mirată. Nu înțelegea.

— Eu... Lucrurile sunt foarte complicate... Vezi dumneata, moartea lui Gordon ne-a afectat pe toți, a schimbat totul.

„Proasto!” gândi doamna Marchmont. „De ce trebuie să te holbezi așa la mine? Știi ce vreau să spun! Trebuie să știi ce vreau să spun. La urma urmelor, și tu ai fost săracă...”

În acel moment o ura pe Rosaleen. O ura pentru că ea, Adela

Marchmont, stătea acolo cerșind bani. Gândi: „Nu pot s-o fac... În definitiv, nu pot s-o fac”.

Într-o fracțiune de secundă îi trecură prin minte toate orele lungi de nesomn și gânduri și griji.

Să vândă casa... (Dar unde să se mute? Nu exista de vânzare nici o casă micuță, în mod sigur nu una ieftină). Să ia oameni în gazdă... (Dar nu putea face rost de personal... Iar ea singură nu putea... Pur și simplu nu putea să se descurce cu gătitul și cu tot ce implica munca în gospodărie. Dacă Lynn ar fi ajutat-o... Dar Lynn urma să se mărite cu Rowley). Să locuiască cu Rowley și cu Lynn? (Nu, n-ar fi făcut niciodată asta!). Să-și ia o slujbă. Ce slujbă? Cine vroia o femeie în vârstă, uzată, fără nici o calificare?

Își auzi vocea, bățăioasă din cauză că se disprețuia.

— Mă refer la bani, spuse ea.

— Bani?

Părea sincer surprinsă, de parcă banii ar fi fost ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat să îl audă.

Adela continuă cu încăpățănare, rostogolind cuvintele ca pe pietre:

— Mi-am depășit contul la bancă, și mai am note de plată de achitat... Reparațiile la casă... Și ratele n-au fost încă plătite. Înțelegi, totul e înjumătățit... Venitul meu adică. Presupun că din cauza impozitelor. Gordon obișnuia să ne ajute. Cu casa, adică. El făcea toate reparațiile, și acoperișul și zugrăvelile și toate astea. Și îmi dădea și o alocație. O plătea la bancă în fiecare trimestru. Mereu îmi spunea să nu-mi fac griji, desigur, nu-mi făceam. Adică, totul era perfect când trăia, dar acum...

Se opri. Îi era rușine, dar, în același timp, se simțea ușurată. În definitiv, ce era mai rău trecuse. Dacă fata refuza, refuza și cu asta basta.

Rosaleen arăta foarte stingherită.

— Vai, n-am știut, spuse ea. Niciodată nu m-am gândit... Desigur, am să-l întreb pe David...

Crispată în scaun, Adela spuse cu disperare:

— Nu mi-ai putea da un cec... Acum...

— Da... Da, presupun că aș putea. Rosaleen se ridică și se

duse la birou. Bâjbâi prin diferite sertărașe și în final scoase un carnet de cecuri. Să... Cât?

— Îmi., ai putea... Cinci sute de lire... Adela se opri.

— Cinci sute de lire, scrise ascultătoare Rosaleen.

Adelei i se ridică o greutate de pe inimă. La urma urmelor, nu fusese greu, în mod cert Rosaleen era o fată ciudat de deschisă.

Fata se ridică de la birou și veni spre ea. Întinse încurcată, cecul. Acum stânjeneala era complet de partea ei.

— Sper că acum e bine. Îmi pare tare rău...

Adela luă cecul. Mâna neformată, de copil, înșirase pe hârtia roz: Doamna Marchmont. Cinci sute lire. 500 lire. Rosaleen Cloade.

— Ești foarte bună, Rosaleen. Îți mulțumesc...

— Oh, vă rog... Adică... Trebuia să mă fi gândit...

— Ești foarte bună, draga mea.

Cu cecul în poșetă, Adela Marchmont se simți o altă femeie. Fata fusese cu adevărat dulce. Ar fi fost stânjenitor să prelungească întrevederea. Își luă la revedere și plecă. Pe drum, trecu pe lângă David, spuse volubilă „Bună dimineața” și plecă în grabă.

Capitolul VI

— Ce căuta muierea aia aici? Întrebă David de cum intră.

— Oh, David. Avea mare nevoie de bani. N-aș fi crezut niciodată...

— Și i-ai dat, presupun.

Se uita la ea cu o deznădejde pe jumătate comică.

— N-are omul încredere să te lase singură, Rosaleen.

— Oh, David, nu puteam s-o refuz. În definitiv...

— În definitiv – ce? Cât?

Rosaleen îngână stins:

— Cinci sute de lire.

Spre ușurarea ei, David râse.

— Un fleac!

— Vai, David, sunt o mulțime de bani.

— Nu și pentru noi în ziua de azi, Rosaleen. Se pare că încă n-ai priceput că ești o femeie foarte bogată. În tot cazul, dacă

a cerut cinci sute, ar fi plecat pe deplin mulțumită și cu două jumate. Trebuie să înveți limbajul împrumutului!

Ea murmură:

— Îmi pare rău, David.

— Fată dragă! În definitiv, sunt banii tăi.

— Nu sunt. Nu chiar.

— N-o lua de la capăt. Gordon Cloade a murit înainte să fi avut timp să-și facă testamentul. Asta se cheamă norocul jocului. Tu și cu mine am câștigat. Ceilalți – au pierdut.

— Nu mi se pare... Corect.

— Ei, hai, fermecătoarea mea soră Rosaleen, nu te bucură toate astea? O casă mare, servitori... Bijuterii? Nu e un vis devenit realitate? Nu-i? Lăudat fie Domnul! Uneori mi-e frică să nu mă trezesc și să descopăr că totul a fost un vis.

Rosaleen râse împreună cu el, și el o urmări îndeaproape și fu mulțumit. Știa cum s-o ia. Era inconvenabil că fata avea conștiință, dar asta era.

— E foarte adevărat, David, e ca un vis... Sau un film. Îmi place mult.

— Dar trebuie să păstrăm ce avem, o avertiză el. Fără alte daruri, Rosaleen. Fiecare din familia Cloade are mai mulți bani decât am avut vreodată noi doi.

— Da, îmi închipui că așa e.

— Unde era Lynn azi dimineață? Întrebă el.

— Cred că plecase la Long Willows.

La Long Willows... Să-l vadă pe Rowley, pe nătângul, topârlanul Rowley! Buna dispoziție îi dispăru. Era hotărâtă să se mărite cu tipul?

Ieși mohorât din casă, trecu printre straturile de azalee și ieși pe porțița din vârful dealului. De acolo, poteca șerpuia în josul dealului și trecea pe lângă ferma lui Rowley.

Stând acolo, David o văzu pe Lynn Marchmont urcând de la fermă. Ezită o clipă, apoi își încleștă dinții și o luă în josul potecii ca să-i iasă în întâmpinare. Se întâlniră lângă un pârleaz, la mijlocul drumului.

— Bună dimineața, spuse David. Pe când nunta?

— M-ai mai întrebat asta, i-o întoarse Lynn. Știi foarte bine.

În iunie.

— Ai de gând să mergi până la capăt?

— Nu știu ce vrei să spui, David.

— Ba da, știi. Râse răutăcios. Rowley. Cine-i Rowley?

— Un bărbat mai bun decât tine. Ia-te de el dacă îndrăznești, spuse într-o doară Lynn.

— Nu mă îndoiesc că e mai bun decât mine... Dar de îndrăznit, îndrăznesc. Pentru tine, Lynn, aș îndrăzni orice.

Ea rămase tăcută câteva clipe. Apoi spuse:

— Ceea ce nu înțelegi tu e că îl iubesc pe Rowley.

— Mira-m-aș.

Ea spuse cu vehemență:

— Îl iubesc, așa să știi! Îl iubesc.

David o privi cercetător.

— Fiecare ne vedem așa cum vrem să ne vedem. Tu te vezi măritată cu Rowley, așezată la casa ta și trăind fericită cu el, nevrând să mai pleci niciodată. Dar asta nu ești adevărata tu, nu-i așa, Lynn?

— Și care-s adevărata eu? Și care e adevăratul David, dacă tot veni vorba. Ce vrei tu?

— Aș spune că vreau siguranță, liniștea de după furtună, pace. Dar nu știu. Uneori am impresia, Lynn, că amândoi vrem... Încurcături, probleme. Adăugă mohorât: îmi doresc să nu te fi întors niciodată aici. Eram extraordinar de fericit până să vii tu.

— Și acum nu ești fericit?

El o privi. Lynn simți tulburarea urcând în ea în valuri. Respirația i se accelerează. Niciodată nu simțise mai puternic ciudata atracție a lui David. El întinse o mână, o cuprinse după umeri, o răsuci...

Apoi, simți cum strânsoarea lui slăbește. Îl văzu uitându-se peste umărul ei în susul dealului. Întoarse capul să vadă ce-i reținuse atenția.

O femeie tocmai intra pe porțița de la Furrowbank.

— Cine e? Întrebă tăios David.

— Parcă seamănă cu Frances.

— Frances? El se încruntă. Ce vrea Frances? Draga mea

Lynn! Numai cei care vor ceva vin la Rosaleen. Mama ta a fost deja la ea azi dimineată.

— Mama? Lynn se trase înapoi. Se încruntă. Ce vroia?

— Nu știi? Bani!

— Bani? Lynn înțepeni.

— Și i-a primit, nici o problemă. David zâmbea acum cu zâmbetul acela rece și crud care se potrivea atât de bine cu fața lui.

Câteva clipe fuseseră aproape. Acum erau la mile depărtare, despărțiți de un zid de adversitate.

Lynn strigă:

— Nu, nu, nu!

El o maimuțări:

— Da, da, da!

— Nu cred! Cât?

— Cinci sute de lire.

Lynn inspiră adânc.

David spuse în surdină:

— Mă întreb cât are de gând să ceară Frances? Chiar că nu e sigur s-o lași singură pe Rosaleen nici cinci minute! Biata fată nu știe să spună Nu.

— Cine... a mai fost?

David zâmbi batjocoritor.

— Mătușa Kathie avea niște datorii neplătite... Oh, nu mult. Doar două sute cincizeci de lire, dar îi era frică să nu ajungă la urechile doctorului! Cum le făcuse pentru a plăti mediuniurile, s-ar putea să nu fi fost deloc înțelegător. Firește, că nu știa că doctorul însuși ceruse un împrumut.

Lynn spuse pe un ton coborât:

— Ce trebuie să gândiți despre noi... Ce trebuie să gândiți despre noi! Apoi, luându-l prin surprindere, o luă la fugă ca vântul în jos spre fermă.

El o urmări încruntat. Se dusesse la Rowley, zburase ca un porumbel de casă, iar faptul îl tulbura mai mult decât vroia să recunoască. Apoi se uită spre vârful dealului.

„Nu, Frances”, mormăi el. „Nu cred. Ai ales o zi nepotrivită”. Începu să urce hotărât dealul.

Intră pe poartă și printre azalee, traversă peluza și intră repede pe ușa sufrageriei tocmai când Frances Cloade spunea:

— Aș vrea să pot fi mai explicită. Dar vezi tu, Rosaleen, e cumplit de greu de explicat...

Un glas din spatele ei spuse:

— Oare?

Frances Cloade se întoarse fulgerător. Spre deosebire de Adela Marchmont ea nu căutase în mod voit s-o găsească pe Rosaleen singură. Suma de care avea nevoie era prea mare ca să-și închipuie că Rosaleen i-ar fi dat-o fără să-și consulte fratele. De fapt, Frances ar fi preferat să discute problema cu amândoi, nu cum își închipuise David că ea încercase să scoată banii de la Rosaleen profitând de absența lui.

Absorbită cum era în prezentarea unei situații plauzibile, nu-l auzise intrând. Intervenția lui o uimi și, în același timp, își dădu seama că, din anumite motive, David Hunter era într-o dispoziție foarte proastă.

— Oh, David, spuse dezinvoltă, mă bucur că ai venit. Tocmai îi spuneam lui Rosaleen că moartea lui Gordon l-a lăsat pe Jeremy într-o situație fără ieșire și mă întrebam dacă i-ar putea veni în ajutor. Așa cum stau lucrurile...

Continuă să vorbească repede despre suma mare despre care era vorba, despre susținerea lui Gordon, despre promisiunile lui verbale, despre restricțiile impuse de guvern, despre ipotecă.

În adâncul minții lui David se stârni o anumită admirație, Ce al dracului de bine mințea femeia asta! Toată povestea era plauzibilă. Dar neadevărată. Nu, ar fi jurat pentru asta. Nu asta era adevărul! Dar care era adevărul? Trebuie să fi fost ceva cu adevărat disperat dacă Jeremy o lăsase pe Frances să vină și să încerce marea cu degetul. Era o femeie mândră...

Întrebă:

— Zece mii?

Rosaleen îngână uluită:

— E o groază de bani.

Frances spuse iute:

— Știu că e. N-aș fi venit la voi dacă n-ar fi fost o sumă atât

de greu de adunat. Dar Jeremy n-ar fi fi intrat niciodată în afacere dacă nu l-ar fi susținut Gordon. E cât se poate de regretabil că Gordon a murit în mod atât de neașteptat...

— Lăsându-vă pe toți în găleată? Glasul lui David suna neplăcut. După ce o viață v-a ținut sub aripa lui.

Prin ochii lui Frances trecu un fulger. Spuse:

— Expui lucrurile atât de pitoresc!

— Rosaleen nu se poate atinge de capital, să știi. Doar de venit. Și plătește cam nouăzeci și șase de lire impozitul pe venit.

— Știu. În ziua de azi impozitele sunt cumplite. Dar s-ar putea rezolva, nu-i așa? Vă vom înapoia...

David o întrerupse.

— S-ar putea rezolva. Dar num se va rezolva!

Frances se întoarse iute spre Rosaleen.

— Rosaleen, tu ești atât de generoasă...

Glasul tăios al lui David îi retează vorbele:

— Ce credeți voi, familia Cloade, că e Rosaleen – o vacă de mulș? Toți veniți la ea să cereți, să cerșiți. Și în spatele ei? Vă strâmbați, o bârfiți, o urâți, îi doriți moartea...

— Nu-i adevărat! Strigă Frances.

— Serios? M-am săturat de voi! Și ea s-a săturat de voi. Nu veți vedea un ban de la noi, așa că nu mai veniți să vă milogiți. Ai înțeles?

Chipul lui era negru de furie.

Frances se ridică. Fața ei era înlemnită, fără expresie. Își trase absentă mănua din piele, totuși cu atenție, de parcă era un gest important.

— Te-ai făcut foarte bine înțeles, David spuse ea.

Rosaleen murmură:

— Îmi pare rău. Foarte rău...

Frances nu-i dădu nici o atenție. Rosaleen putea nici să nu fie în cameră. Făcu un pas spre ușă, apoi se opri și se uită la David.

— Ai spus că o detest pe Rosaleen. Nu-i adevărat. Nu o detest pe Rosaleen... Dar te detest pe tine!

— Ce vrei să spui?

Se uita urât la ea.

— Femeile trebuie să trăiască. Rosaleen s-a măritat cu un bărbat bogat, mult mai bătrân decât ea. Și de ce nu? Dar tu! Tu trăiești pe seama surorii tale, trăiești ca un nabab, în puf, pe seama ei.

— Stau între ea și lipitori.

Stăteau uitându-se unul la altul. El era conștient de mânia ei și îl fulgeră gândul că Frances Cloade era un dușman periculos, care putea fi atât rău cât și lipsit de scrupule.

Când ea deschise gura să vorbească, simți chiar un moment de neliniște. Dar ceea ce spuse Frances avu un caracter cu totul general.

— Am să țin minte ce ai spus, David.

Trecând pe lângă el, ieși pe ușa dinspre terasă.

David se întrebă de ce simțea cu atâta putere că vorbele ei fuseseră o amenințare.

Rosaleen plângea.

— Oh, David... Nu trebuia să-i spui lucrurile alea. Ea s-a purtat cel mai drăguț cu mine.

El spuse mânios:

— Taci, proastă mică! Vrei să te pomenești toată ziua cu ei pe cap storcându-ți până și ultimul ban?

— Dar banii... Nu sunt de drept ai mei...

În fața privirii lui, scânci.

— N-am... N-am vrut să spun asta, David.

„Conștiința e dracul gol!” gândi David.

Nu luase în calcul conștiința lui Rosaleen. Simțea că, în viitor, conștiința asta a ei avea să încurce lucrurile.

Viitor? Se uită încruntat la ea și-și dădu frâu liber gândurilor. Viitorul lui Rosaleen... Al lui... El știuse întotdeauna ce vrea. Știa și acum. Dar Rosaleen? Care era viitorul lui Rosaleen?

În timp ce chipul lui se întuneca, ea se cutremură brusc și strigă:

— Oh! Cineva calcă pe mormântul meu!

El o privi curios și întrebă:

— Așadar îți dai seama că s-ar putea ajunge la asta?

— Ce vrei să spui, David?

— Vreau să spun că cinci, șase, șapte persoane au tot interesul să te vadă în groapă înainte să-ți vină timpul.

— Te referi la... Crimă... Glasul ei era îngrozitor. Crezi că oamenii ăștia ar fi în stare de crimă... Nu, în nici un caz oameni atât de cumsecade ca cei din familia Cloade.

— Nu sunt chiar atât de sigur că tocmai oameni cumsecade ca ei n-ar înfăptui o crimă. Dar cât timp sunt eu aici ca să am grijă de tine, nu vor reuși să te omoare. Ar trebui să mă elimine pe mine mai întâi. Dar dacă mă vor elimina... Ei bine... Ferește-te din calea lor!

— David... Nu vorbi așa!

— Ascultă, spuse el apucându-i brațul ca într-un clește. Dacă vreodată eu n-am să fiu aici, ai grijă de tine, Rosaleen. Nu uita, viața nu e sigură... E periculoasă, a naibii de periculoasă. Și am eu așa o impresie că e periculoasă mai ales pentru tine.

Capitolul VII

— Rowley, poți să-mi dai cinci sute de lire?

Rowley se uită lung la Lynn. Stătea acolo, gâfâind din cauza alergării, palidă la față, cu buzele strânse.

Rosti liniștitor, ca și cum ar fi vorbit cu un cal:

— Ei hai, ușurel, fata mea. Despre ce e vorba?

— Vreau cinci sute de lire.

— Nici mie nu mi-ar strica.

— Dar, Rowley, asta e serios. Nu poți să-mi împrumuți cinci sute de lire?

— Stau prost cu banii. Tractorul cel nou...

— Da, știu. Dar ai putea face rost de bani... Dacă ar trebui, nu-i așa?

— De ce îți trebuie bani, Lynn? Ai vreo datorie?

— Îmi trebuie pentru el... Făcu semn din cap spre casa cea mare și pătrătoasă de pe deal.

— Hunter? De ce naiba...

— E vorba de mami. Ea a împrumutat de la el. E... stă nițel cam prost cu banii.

— Da, îmi închipui. Glasul lui Rowley suna înțelegător. Are a naibii de multe necazuri. Aș dori s-o pot ajuta puțin... Dar nu pot.

— Nu suport gândul că a împrumutat de la David!

— Încetează, fată! Rosaleen e cea care scoate banii. Și în definitiv, de ce nu?

— De ce nu? Tu spui „De ce nu?”, Rowley?

— Nu văd de ce n-ar veni Rosaleen în ajutorul cuiva aflat la ananghie. Bătrânul Gordon ne-a băgat pe toți în găleată dând în primire fără să lase un testament. Dacă lui Rosaleen situația îi e prezentată cum trebuie, n-are cum să nu înțeleagă că e foarte indicat să ne vină în ajutor.

— Tu ai împrumutat de la ea?

— Nu... Asta-i altceva. Eu nu mă pot duce frumușel la o femeie să-i cer bani. Nu-mi place.

— Atunci de ce nu pricepi că nici mie nu-mi place să... Să-i fiu datoare lui David Hunter?

— Dar nici nu-i ești. Nu sunt banii lui.

— Dar tocmai asta e! Rosaleen e complet la cheremul lui.

— Asta așa e. Dar, legal, nu sunt banii lui.

— Și n-ai vrea, n-ai putea... Să-mi împrumuți niște bani?

— Ascultă, Lynn. Dacă ești foarte strânsă cu ușa, șantaj sau datorii, aș putea să vând niște pământ sau acțiuni dar ar fi un procedeu total nefericit. În situația de față, abia mă țin să nu mă duc la fund. Taxele, birocrăția, și tot ce a mai scornit guvernul aproape că mă omoară. E prea mult pentru un singur om.

Lynn spuse cu amărăciune:

— Oh, știi! Măcar de n-ar fi murit Johnnie...

Rowley strigă:

— Lasă-l pe Johnnie! Să nu vorbești despre asta!

Ea îl privi lung, înmărmurită. Chipul lui era roșu și congestionat. Părea că-și ieșise din minți de mânie.

Lynn se întoarse și se îndreptă încetișor spre White House.

— Nu poți să-i dai înapoi, mami?

— Zău așa, Lynn! M-am dus cu ei direct la bancă. Și pe urmă i-am plătit pe Arthuss și pe Bodgham și pe Rnebworth. Oh, draga mea, ce ușurare! N-am mai dormit de nopți întregi. Serios, Rosallen a fost extrem de înțeleghătoare și drăguță.

Lynn spuse cu amărăciune:

— Și presupun că de acum ai să te tot duci la ea.

— Sper că nu va fi nevoie, dragă. Am să încerc să fiu foarte economicoasă, să știi asta. Dar în ziua de azi toate sunt atât de scumpe! Și pe zi ce trece e tot mai rău.

— Da, și noi vom fi din ce în ce mai rău. Vom continua să cerșim.

Adela se înroși.

— Nu cred că e un mod drăguț de a pune problema, Lynn. După cum i-am explicat lui Rosaleen, întotdeauna am depins de Gordon.

— N-ar fi trebuit. Asta-i partea proastă. Și adăugă: Are dreptate să ne disprețuiască.

— Cine ne disprețuiește?

— Odiosul ăla de David Hunter.

Doamna Marchmont spuse cu demnitate:

— Zău, nu văd de ce ar conta câtuși de puțin ce crede David Hunter. Din fericire, azi dimineață nu era la Furrowbank... Altfel cred că ar fi influențat-o pe fată. Ea e total la cheremul lui, firește.

Lynn se răsuci de pe un picior pe altul.

— Mami, ce-ai vrut să spui... Atunci, în dimineața aia... Când ai spus „dacă este fratele ei”?

— Oh! Doamna Marchmont părea stânjenită. Ei bine, umblă tot felul de bârfe, să știi.

Lynn continuă să o privească întrebătoare. Doamna Marchmont tuși.

— Fetele de tipul ăsta... Tipul aventurier, au de obicei în umbră un tânăr. Îmi închipui că i-a spus lui Gordon că are un frate... Și i-a telegrafiat în Canada sau unde o fi fost. Tânărul a apărut. Cum era să știe Gordon dacă era sau nu fratele ei? Bietul Gordon, așa de îndrăgostit cum era, a crezut tot ce i s-a spus. Și așa „fratele” a venit cu ei în Anglia, fără ca sărmanul Gordon să bănuiască ceva.

Lynn spuse cu furie:

— Nu cred! Eu nu cred!

Doamna Marchmont ridică din sprâncene.

— Zău, draga mea...

— El nu-i așa. Iar ea... Nici ea nu e. Poate că e proastă, dar e dulce... Da, e foarte dulce. Toate astea sunt scornelile oamenilor proști. Eu nu cred, așa să-știi.

Doamna Marchmont spuse cu demnitate.

— Nu e nevoie să țiți.

Capitolul VIII

O săptămână mai târziu, trenul de 5:20 trase în stație la Warmsley Heath și din el coborî un bărbat înalt și bronzat, cu un rucsac.

Pe peronul opus, un grup de jucători de golf aștepta să urce în tren. Bărbatul înalt cu barbă și rucsac prezentă biletul și ieși din gară. Câteva clipe rămase nesigur în loc, apoi văzu indicatoarele: Spre Warmsley Vale și o porni în direcția aceea cu pasul vioi și hotărât.

*

La Long Willows, Rowley Cloade tocmai își terminase de preparat o ceașcă de ceai când o umbră căzută pe masa din bucătărie îl făcu să ridice privirea.

Dacă o clipă crezuse că fata din prag era Lynn, dezamăgirea i se transformă în surprindere când văzu că era Rosaleen Cloade.

Purta o rochie dintr-un material frumos cu dungi late portocalii și verzi, a cărui simplitate voită costase mai mult decât și-ar fi putut imagina vreodată Rowley.

Până acum o văzuse purtând rochii scumpe și cumva „de la oraș” pe care le purta cu un aer artificial, cam ca un manechin ce etalează o rochie ce nu-i aparține.

În după-amiază asta, în rochia viu și frumos colorată, i se păru că vede o nouă Rosaleen Cloade. Originea ei irlandeză era și mai evidentă, așa cum stătea acolo, cu părul ei negru cârlionțat și cu ochii albaștri, umezi. Și glasul ei avea acea tonalitate moale, irlandeză, în locul tonului studiat cu care vorbea de obicei.

— E o după-amiază minunată, spuse ea. Așa că am ieșit la plimbare.

Și adăugă.

— David a plecat la Londra.

O spuse aproape cu vinovăție, apoi roși și scoase din poșetă o tabacheră. Îi oferî o țigară lui Rowley, care clătină din cap și se uită în jur după un chibrit ca să-i ofere un foc lui Rosaleen. Dar ea scăpăra fără succes o brichetă mică și scumpă din aur. Rowley i-o luă și, cu un gest îndemnatic, o aprinse. În timp ce ea se apleca asupra flăcării, el observă ce gene lungi și negre avea și gîndi: „A știut el ce face, bătrînul Goldon...”

Rosaleen făcu un pas înapoi și spuse pe un ton admirativ:

— Ai o junică foarte frumoasă acolo, în vârful dealului.

Uimit de interesul ei, Rowley începu să-i vorbească despre fermă. Interesul ei îl surprindea, dar era autentic, nu prefăcut și, spre mirare lui, descoperi că Rosaleen se pricepea foarte bine la problemele ținînd de fermă. Vorbea ca o cunoscătoare despre prepararea untului și a produselor lactate.

— Vai, ai putea fi soție de fermier, Rosaleen, spuse el zîmbind.

Însuflețirea dispăru de pe chipul ei. Spuse:

— Am avut o fermă... În Irlanda... Înainte să vin aici... Înainte...

— Înainte să urci pe scenă?

Ea îi răspunse visătoare și, după cum i se păru lui, o idee vinovată:

— Nu e chiar atît de mult de atunci... Îmi amintesc foarte bine totul. Și adăugă brusc: Aș putea să mulg vacile în locul tău, chiar acum.

Asta chiar că era o nouă Rosaleen. Ar fi aprobat oare David Hunter această referire întîmplătoare la un trecut într-o fermă? Rowley credea că nu. Impresia pe care încerca s-o creeze David era acea de mică nobileme veche, irlandeză. După părerea lui Rowley, versiunea lui Rosaleen era mai aproape de adevăr.

O viață simplă de fermă, apoi mirajul scenei, compania în turneu în Africa de Sud, căsătoria... Izolarea din inima Africii... Evadarea. Lipsurile. Și, în final, căsătoria cu un milionar din New York.

Da, Rosaleen Hunter călătorise mult de cînd nu mai mulsese o vacă Kerry. Totuși uitîndu-se la ea, îi venea greu să creadă

că pornise vreodată. Chipul ei avea acea inocență, acea expresie prostuță a cuiva care n-are un trecut. Și părea atât de tânără... Mult mai tânără decât cei douăzeci și șase de ani ai ei.

Avea ceva rugător, același aer patetic ca al vițeilor pe care îi mânase el în acea dimineață la măcelar. Se uită la ea cum se uitase și la ei. Sărmanele ființe, gândise, ce păcat că trebuiau să fie omorâte!

În ochii lui Rosaleen apărură o privire de panică, întrebă neliniștită:

- La ce te gândești, Rowley?
- Vrei să vezi ferma și lăptăria?
- Oh, aș vrea.

Amuzat de interesul ei, o luă prin toată ferma. Dar când la sfârșit îi propuse s-o trateze cu un ceai, în ochii ei apărură o expresie de panică.

— Nu... Mulțumesc, Rowley... E mai bine să mă duc acasă. Se uită la ceas. Vai, ce târziu e! David se întoarce cu trenul ele 5:20. Se va întreba unde sunt. Eu... Trebuie să mă grăbesc. Adăugă cu timiditate: M-am simțit foarte bine, Rowley.

Ceea ce era adevărat, gândi el. Se simțise bine. Putuse să fie naturală, ea însăși, nesofâstică. Îi era frică de fratele ei David – asta era clar. David era creierul familiei. Ei bine, o singură dată avusese și ea o zi liberă... Da, o zi liberă, exact ca o servitoare! Bogata doamnă Gordon Cloade!

Zâmbi întunecat în timp ce o urmărea din poartă cum se îndreptă grăbită spre Furowbank. Chiar înainte să ajungă la pârleaz, un bărbat îl trecea. Rowley se întrebă dacă era David, dar era un bărbat mai înalt, mai masiv. Rosaleen se trase înapoi ca să-l lase să treacă, apoi sări ușoară pârleazul și o luă aproape în fugă spre casă.

Da, ea avusese o după-amiază liberă... Iar el, Rowley, irosise peste o oră din timpul lui prețios! Ei bine, poate că nu fusese chiar irosită. Rosaleen păruse să îl placă. Asta putea să se dovedească un lucru folositor. O ființă drăguță... Da, și vițeii din dimineața aceea fuseseră drăguți... Sărmanii de ei!

Stând așa pierdut în gânduri, o voce îl făcu să tresară și

înălță capul.

Un bărbat masiv cu barbă, cu o pălărie cu boruri largi și un rucsac aruncat pe un umăr stătea pe potecă, de cealaltă parte a porții.

— Ăsta-i drumul spre Warmasley Vale?

Cum Rowley rămase holbându-se la el, repetă întrebarea. Cu un efort, Rowley își adună gândurile și răspunse:

— Da, ține-o în lungul potecii... Peste câmpul ăla. Când ajungi în șosea ia-o la stânga și după vreo trei minute ajungi în sat.

Cu aceleași cuvinte răspunsese de sute de ori la aceeași întrebare. După ce ieșeau din gară, oamenii o luau pe potecă, urcau dealul și, după ce ajungeau pe cealaltă parte a lui și nu vedeau nici urmă din ceea ce căutau, își pierdeau încrederea că o luaseră pe drumul cel bun. Căci trebuie spus că Blackwell Copse masca Warmasley Vale care se afla într-o adâncitură ca o căldare din care se vedea doar turla bisericii.

Întrebarea următoare nu fu tot atât de obișnuită, dar Rowley răspunse fără să stea prea mult pe gânduri.

— Stag sau Bells and Motley. Preferabil, Stag. Amândouă sunt la fel de bune... Sau proaste. Aș zice că au sigur o cameră liberă.

Întrebarea îl făcu să se uite mai atent la interlocutorul lui. În ziua de azi, indiferent unde se duceau, oamenii își rezervau de regulă camera dinainte...

Bărbatul era înalt, avea fața bronzată și barbă, și niște ochi foarte albaștri. Era în jur de patruzeci de ani și nu arăta rău, deși avea ceva de aventurier nesăbuit. Pe total, nu era un chip foarte plăcut.

„Vine de undeva de pe mare”, gândi Rowley. Să fie doar o părere, sau accentul lui avea într-adevăr, o ușoară notă colonială? Ciudat, într-un fel, chipul nu-i era necunoscut...

Unde mai văzuse acest chip, sau un altul ce-i semăna leit?

În timp ce încerca fără succes să-și răspundă la întrebare, străinul îl aduse în fire întrebând:

— Poți să-mi spui dacă pe aici, prin apropiere, e o casă numită Furrowbank?

Rowley răspunse încetișor.

— Da. Sus pe deal. Trebuie că ai trecut chiar pe lângă ea... Adică, dacă ai venit pe potecă de la gară.

— Da, pe potecă am venit. Străinul se întoarse și se uită în vârful dealului. Deci aia era... Casa aia mare și albă și care pare să fie nouă.

— Da, ea e.

— O casă zdravănă, nu glumă, spuse străinul. Întreținerea ei trebuie să coste o mulțime de bani.

Al dracului de mulți, gândi Rowley. Banii noștri... Un val de mânie îl făcu să uite o clipă unde se află...

Tresări și își reveni. Îl văzu pe străin că se uită în vârful dealului cu o privire lungă, ciudată.

— Cine trăiește acolo? E... o anumită doamnă Cloade?

— Chiar așa, răspunse Rowley. Doamna Gordon Cloade. Străinul înălță din sprâncene. Parcă ușor amuzat.

— Oh, doamna Gordon Cloade. Ce bine de ea!

Apoi dădu scurt din cap.

— Mulțam, amice, spuse și aruncându-și rucsacul iar pe umăr, o porni spre Warmesley Vale.

Rowley se întoarse încet în curtea fermei. Mintea îi rămăsese în urmă, la aceeași întrebare.

Unde dracu' îl mai văzuse pe tipul ăla?

*

În seara aceea, pe la nouă și jumătate, Rowley împinse într-o parte un teanc de formulare de pe masa din bucătărie și se ridică. Se uită distrat la fotografia lui Lynn de pe polița căminului, apoi se încruntă și ieși din casă.

Zece minute mai târziu intra pe ușa lui Stag Saloon Bar. Din spatele tejghelei, Beatrice Lippincott îi zâmbi de bun venit. După părerea ei, domnul Rowley Cloade era un bărbat bine. În fața unui pahar cu biter, Rowley schimbă obișnuitele impresii cu cei de față – despre îndărătnicia guvernului, despre vreme și despre recoltă.

La un moment dat, se duse și o întrebă liniștit pe Beatrice:

— Aveți un străin aici? Un bărbat masiv cu o pălărie cu boruri mari?

— Așa-i, domnule Rowley. A venit pe la șase. La el te referi? Rowley dădu din cap.

— A trecut pe lângă ferma mea. A întrebat de drum.

— Chiar așa. Pare străin.

— Mă întrebam cine e, spuse Rowley.

Se uită la Beatrice și zâmbi. Beatrice îi întoarse zâmbetul.

— Dacă vrei să știi, e simplu, domnule Rowley. Se vâri sub bar și ieși de acolo cu un registru gros, îmbrăcat în piele, în care erau înregistrați cei care soseau.

Îl deschise la pagina pe care fusese înscrisă ultima sosire.

Acesta suna așa: Enoch Arden. Cape Town. Britanic.

Capitolul IX

Era o dimineată frumoasă. Păsărelele ciripeau, iar Rosaleen, coborând la micul dejun în scumpa ei rochie țărănească, se simțea fericită.

Îndoielile și temerile care o hărțuiseră în ultimul timp păreau să fi dispărut. David era bine dispus, râdea și o tachina. Vizita lui la Londra în ziua precedentă fusese mulțumitoare. Micul dejun era bine gătit și bine servit. Tocmai îl terminaseră când sosi poșta.

Erau șapte sau opt scrisori pentru Rosaleen. Note de plată, cereri caritabile, câteva invitații locale... Nimic interesant.

David puse de o parte două note de plată mici și deschise al treilea plic. Conținutul, ca și plicul, era bătut la mașină.

Dragă domnule Hunter, Consider că e mai bine să te abordez pe dumneata decât pe sora dumitale, „Doamna Cloade”, în cazul în care conținutul acestei scrisori ar putea constitui un șoc pentru ea. Pe scurt, am vești despre căpitanul Robert Underhay, pe care poate e nerăbdătoare și bucuroasă să le audă. Stau la Stag și, dacă vei veni aici în seara asta, voi fi încântat să discut problema cu dumneata.

Al dumitale sincer, Enoch Arden.

David scoase un sunet gătuit. Rosaleen își ridică zâmbind privirea, apoi pe chipul ei apăru o expresie alarmată.

— David... David... Ce e?

Mut, el îi întinse scrisoarea. Rosaleen o luă și o citi.

— Dar... David... Nu înțeleg... Ce înseamnă asta?

— Știi să citești, nu-i așa?

Ea îi aruncă o privire timorată.

— David... Înseamnă. Ce-o să ne facem?

David se încruntă. Minte lui începu să plănuiască rapid, cu clarviziunea-i caracteristică.

— E în regulă, Rosaleen, n-ai de ce să-ți faci probleme. Mă ocup eu de asta...

— Dar asta înseamnă că...

— Nu te neliniști, fata mea. Las-o în seama mea. Ascultă, uite ce ai de făcut. Fă-ți bagajul imediat și du-te la Londra. Mergi în apartament și rămâi acolo până îți trimit eu vorbă. S-a înțeles?

— Da. Da, firește că am înțeles, dar, David...

— Fă ce-ți spun, Rosaleen. Îi zâmbi blând, liniștitor. Du-te să împachetezi. Te duc eu la gară. Poți să prinzi trenul de 10:32. Spune-i portarului de la bloc că nu vrei să vezi pe nimeni. Dă-i un bacșiș. Ai înțeles? Nu trebuie să lase pe nimeni la tine în afară de mine.

— Oh! Rosaleen își duse mâinile la obraji. Se uita la el cu ochii ei minunați, speriați de moarte.

— E în regulă, Rosaleen... Dar e o treabă spinoasă. Tu nu te prea pricepi la chestii spinoase. Țsta e domeniul meu. Vreau să te știu plecată ca să am mâinile libere, atâta tot.

— Nu pot rămâne aici, David?

— Nu, bine-nțeles că nu, Rosaleen. Ai puțină minte. Trebuie să am mână liberă ca să mă ocup de tipul ăsta, oricine ar fi el.

— Crezi că e... că e...

El spuse cu tărie.

— Deocamdată nu cred nimic. Primul lucru pe care îl am de făcut este să te îndepărtez de aici. Pe urmă văd care-i situația. Du-te, fii fată cuminte, nu comenta!

Ea se întoarce și ieși din cameră.

David se încruntă la scrisoarea din mâna lui.

Foarte degajată... Politicoasă... Bine întocmită... Putea însemna orice. Putea fi un gest autentic de solicitudine într-o situație stânjenitoare. Putea fi o amenințare-voalată. Reciti iar și iar rândurile... „Am vești despre căpitanul Robert

Underhay...”. „E mai bine să te abordez pe dumneata”, „Voi fi încântat să discut problema cu dumneata...”. „Doamna Cloade”. La naiba, nu-i plăceau ghilimelele alea – Doamna Cloade.

Se uită la semnătură. Enoch Arden. Ceva îi vibră în minte... Amintirea unei poezii... Un vers.

*

Când David intră în holul lui Stag în seara aceea, ca de obicei, nu era nimeni prin preajmă. Pe o ușă din stânga stătea scris „Camera pentru cafea”, pe alta din dreapta „Salon”, iar pe alta, mai în spate o plăcuță anunța: „Rezervat doar pentru clienții hotelului”. La dreapta, un culoar ducea la bar, de unde răzbătea un murmur de glasuri. Pe o cabină mică de sticlă se afla o plăcuță pe care era scris „Birou”, iar pe una din ușile ei glisante era amplasată o sonerie.

David știa din experiență că, uneori, trebuia să suni de patru sau cinci ori până să catadixiească să vină cineva să se ocupe de tine. Cu excepția scurtelor perioade când era ora mesei, holul hotelului Stag era tot atât de pustiu ca insula lui Robinson Crusoe.

De data asta, David nu trebui să sune decât de trei ori ca dinspre bar, să apară domnișoara Beatrice Lippincott, aranjându-și cochet cu mâna părul auriu. Se strecură în cabina de sticlă și îl întâmpină cu un zâmbet grațios.

— Bună seara, domnule Hunter. E cam frig pentru perioada asta a anului, nu-i așa?

— Da... Presupun că da. Aveți un anume domn Arden care stă aici?

— Numai puțin, să văd, își jucă rolul domnișoara Lippincott. Oh, da. Domnul Enoch Arden. Numărul 5. La primul etaj. Nu aveți cum să vă rătăciți, domnule Hunter. Urcăți scările și n-o luați pe culoar ci faceți la stânga și coborâți trei trepte.

Urmând aceste complicate indicații, David bătu la ușa cu numărul 5 și un glas îi răspunse: „Intră”. Intră, închizând ușa după el.

*

Ieșind din birou, Beatrice Lippincott strigă „Lily”. La

chemarea ei răspunse o fată suferind de glandă, cu ochi albaștri, spălăciți și un chicot nătâng.

— Te descurci puțin, Lily? Trebuie să mă îngrijesc de niște cearceafuri.

Lily spuse:

— Da, domnișoară Lippincott. Chicoti și adăugă, oftând cu jind: Domnul Hunter e atât de chipeș, nu-i așa?

— Ah, am văzut o mulțime ca el în război, spuse cu un aer plictisit domnișoara Lippincott. Piloți tineri și alții ca ei din bazele aeriene de luptă. Niciodată nu puteai fi sigură cum stau cu banii. Dar, în privința asta, Lily, eu sunt ciudată. Ceea ce îmi place mie la un bărbat este clasa. Am o vorbă: domnul e domn și când conduce tractorul.

Cu acest aforism enigmatic, Beatrice o părăsi pe Lily și urcă scările.

*

În camera numărul 5. David Hunter se opri lângă ușă și se uită la bărbatul care se semnase Enoch Arden.

Scurta cercetare îl făcu să tragă concluzia că, în mare, era un client dificil. În plus, greu de citit. Arden spuse:

— Bună... Ești Hunter? Bun. Ia loc. Bei ceva? Whisky?

David observa că Arden se instalase confortabil. Câteva sticle... Focul arzând vioi în cămin în seara răcoroasă de primăvară. Hainele nu aveau croială englezească, dar erau purtate englezește. Și vârsta se potrivea.

— Mulțumesc, am să beau un strop de whisky, spuse David.

— Atât e bine?

— Da. Fără prea mult sifon.

Se cercetau, fiecare analizându-l pe celălalt, căutând să-i intuiască gândurile, tatonând.

— Noroc, spuse Arden.

— Noroc.

Puseră paharele jos, relaxați un pic. Runda unu se încheiase.

Bărbatul care își zicea Enoch Arden spuse:

— Te-a surprins să primești scrisoarea mea?

— Sincer să fiu, n-am înțeles-o deloc.

— N-nu... N-nu... Poate că nu.

— Am înțeles că l-ai cunoscut pe primul soț al surorii mele – Robert Underhay.

— Da, l-am cunoscut foarte, bine pe Robert. Arden zâmbea, trimițând leneș un nor de fum spre tavan. Probabil la fel de bine ca oricare altul. Dumneata nu l-ai întâlnit niciodată, nu-i așa, Hunter?

— Nu.

— Poate că-i mai bine.

— Ce vrei să spui? Întrebă repede David.

Arden spuse neglijent.

— Dragul meu prieten, asta simplifică mult lucrurile. Îmi cer scuze că ți-am cerut să vii aici, dar m-am gândit că e mai bine să păstrăm... Făcu o pauză... Povestea între noi. S-o scutim pe Rosaleen de o durere inutilă.

— Vrei să treci la subiect?

— Desigur, desigur. Ei bine, n-ai bănuit niciodată că... Cum să spun...? Că a fost ceva... Putred... cu moartea lui Underhay?

— La ce naiba te referi?

— Ei bine, Underhay avea idei destul de ciudate, să știi. Se poate să fi fost cavalerism... Se poate să fi fost un cu totul alt motiv, dar, să spunem că, la un moment dat acum câțiva ani, Underhay avea anumite avantaje să treacă drept mort. Știa foarte bine să se descurce cu indigenii. N-a fost nici o problemă pentru el să facă să circule o poveste plauzibilă, presărată cu niște detalii la fel de plauzibile. Tot ce avea de făcut Underhay era să apară la o mie de mile depărtare, sub alt nume.

— Mi se pare o presupunere fantastică, spuse David.

— Serios? Chiar așa? Arden zâmbi. Se aplecă și-l bătu ușurel pe genunchi. Dar dacă ar fi adevărat, Hunter? Ei? Dacă ar fi adevărat?

— Aș avea nevoie de o dovadă foarte concludentă.

— Serios? Ei bine, firește, nu există nici o dovadă absolut concludentă. Underhay putea să apară aici, în Warmasley Vale. Cum ți s-ar părea o astfel de dovadă?

— Ar fi cel puțin convingătoare, spuse sec David.

— Oh, da, convingătoare... Dar nițel stânjenitoare... Pentru doamna Gordon Cloade, adică... Pentru că atunci, firește, n-ar mai fi doamna Gordon Cloade. Supărător. Trebuie să admiți că ar fi puțin cam supărător, nu?

— Sora mea s-a recăsătorit perfect de bună credință.

— Bine-nțeles, dragă prietene. Bine-nțeles. Nu mă îndoiesc nici o clipă de asta. Orice juriu ar spune același lucru. Nu i se poate imputa nimic.

— Juriu? Întrebă repede David.

Celălalt păru să se scuze.

— Mă gândeam la bigamie.

— Unde vrei să ajungi? Întrebă fioros David.

— Nu te agita, prietene. Trebuie să ne punem mințile la contribuție și să vedem ce-i mai bine de făcut... Mai bine pentru sora dumitale, vreau să spun. Nimeni nu vrea o groază de publicitate murdară. Underhay... Ei bine, Underhay a fost întotdeauna un cavaler. Arden făcu o pauză, încă mai e...

— Mai e? Întrebă tăios David.

— Asta am spus.

— Spui că Robert Underhay trăiește. Unde e acum?

Arden se aplecă... Glasul îi deveni confidențial.

— Chiar vrei să știi, Hunter? N-ar fi mai bine să nu știi?

Altfel spus, din câte știi dumneata, și din câte știe Rosaleen, Underhay a murit în Africa. Foarte bine, iar dacă Underhay este în viață, el nu știe că soția lui s-a recăsătorit, habar n-are. Pentru că, firește, dacă știa, ar fi ieșit la suprafață... Vezi dumneata, Rosaleen a moștenit o mulțime de bani de la al doilea soț... Și atunci, desigur, nu ar mai fi îndreptățită la nici un ban. Făcu o pauză. Dar bine-nțeles că e posibil ca Underhay să nu știe nimic despre a doua ei căsătorie. Sărmanul de el, trece printr-o perioadă proastă... O perioadă foarte proastă.

— Ce înțelegi prin perioadă proastă?

— E cu sănătatea la pământ. Are nevoie de îngrijire medicală, de tratament special... Și, din nefericire, toate astea sunt destul de costisitoare.

Ultimul cuvânt căzu delicat, ca fiind parte dintr-o categorie

aparte. Era cuvântul pe care, în mod inconștient, îl așteaptă David Hunter.

Ei spuse:

— Costisitoare?

— Da... Din păcate, totul costă. Sărmanul Underhay este practic un om nevoiaș. N-are practic nimic ci...

O clipă ochii lui David făcură înconjurul camerei. Observă rucsacul aruncat pe un scaun. Nu se vedea nici un geamantan.

David rosti pe un ton deloc plăcut:

— Mă întreb dacă Robert Underhay este chiar atât de cavaler pe cât mi l-ai descris.

— Era cândva, îl asigură celălalt. Dar viața îl face pe om să fie cinic, să știi. Se opri și adăugă moale: Gordon Cloade era cu adevărat un tip incredibil de bogat. Spectacolul unei bogății prea mari stârnește în om instinctele primare.

David Hunter se ridică.

— Am un răspuns pentru dumneata. Du-te dracului!

Arden spune netulburat, zâmbind:

— Da, mă gândeam că ai să spui asta.

— Ești un șantajist ticălos, nici mai mult nici mai puțin. Sunt prea deștept ca să mă las intimidat.

— O atitudine admirabilă! Dar dacă nu vrei să cumperi, am altă piață de desfacere.

— Ce vrei să spui?

— Familia Cloade. Să presupunem că mă duc la ei. „Scuzați-mă, dar v-ar interesa să aflați că defunctul Robert Underhay este cât se poate de viu?” Vai, omule, ce-ar mai sări să cumperi!

David spuse disprețuitor:

— Nu vei obține nimic de la ei. Sunt faliți, până la unul.

— Ah, dar chestia asta se poate aranja. Atâția bani în ziua în care se dovedește că Underhay trăiește, că doamna Gordon Cloade este încă doamna Robert Underhay și că, prin urmare, testamentul lui Gordon Cloade de dinainte de căsătorie e valabil în fața legii...

Câteva clipe David rămase tăcut, apoi întrebă direct:

— Cât?

Răspunsul veni tot atât de direct.

— Douăzeci de mii.

— Nici nu intră în discuție! Sora mea nu se poate atinge de capital. Are doar dobânda pe viață.

— Zece mii, atunci. Poate strânge atâta, ușor. Există și bijuterii, nu-i așa?

David tăcu, apoi spuse pe neașteptate:

— Perfect.

O clipă, celălalt rămase interzis. Era ca și cum victoria l-ar fi luat pe nepregătite.

— Fără cecuri, spuse el. Plata se face în bancnote!

— Va trebui să ne dai timp... Să facem rost de bani.

— Vă dau patruzeci și opt de ore.

— Lasă-ne până marți.

— Perfect. Îmi aduci banii aici. Și adăugă înainte ca David să apuce să vorbească: Nu mă întâlnesc cu dumneata în vreo lizieră izolată... Sau în albia secată a vreunui râu, așa că nu te gândești la asta. Îmi aduci banii aici, la Stag, marți la nouă seara.

— Ești un tip suspicios, nu-i așa?

— Știu să mă descurc. Și-i cunosc și pe cei ca dumneata.

— Deci, rămâne așa.

David ieși din cameră și coborî scările. Chipul îi era negru de furie.

Beatrice Lippincott ieși din camera cu numărul 5. Între camerele 4 și 5 exista o ușă de comunicare, dar faptul era greu de observat de ocupantul camerei 5, întrucât ușa era mascată de un șifonier.

Obrajii domnișoarei Lippincott erau roșii și ochii îi străluceau de o emoție plăcută. Își netezi din nou părul cu o mână nervoasă.

Capitolul X

Shephard's Court, Mayfair, era un bloc mare cu apartamente luxoase. Neatins de ravagiile atacului inamic, nu mai putea fi totuși întreținut în starea de dinainte de război. Mai existau încă servicii, dar nu de prea bună calitate. În loc de doi portari în uniformă câți avusese înainte, acum avea doar unul. Restaurantul blocului mai servea mese, dar, cu excepția

micului dejun, mesele nu mai erau servite în apartamente.

Apartamentul închiriat de doamna Gordon Cloade se afla la al treilea etaj. El consta dintr-o cameră de zi cu un bar înzidit, două dormitoare cu dulapuri înzidite și o baie superb utilată, strălucind de faianță și crom.

În camera de zi, David Hunter străbătea podeaua în sus și-n jos, în timp ce Rosaleen stătea pe o canapea mare, pătrată și îl urmărea.

— Șantaj! Bombăni el. Șantaj! Dumnezeule, sunt eu genul de om care să se lase șantajat?!

Ea clătină din cap, uluită, încurcată.

— Dacă aș ști, spunea David. Măcar de-aș ști!

Rosaleen suspină slab.

El continuă:

— Să te zbați în beznă... pe bâjbâite... Se răsuca brusc pe călcâie. Ai dus smaraldele alea în Bond Street la bătrânul Greatorrex?

— Da.

— Cât?

Rosaleen răspunse cu un glas chinuit:

— Patru mii. Patru mii de lire. Spunea că dacă nu le vindeam trebuiau reasigurate.

— Da, pietrele prețioase și-au dublat valoarea. Ei bine, putem aduna banii. Dar dacă o facem, ăsta e doar începutul... Asta înseamnă că vom fi jecmăniți... Jecmăniți până la moarte, Rosaleen.

Ea strigă:

— Hai să părăsim Anglia... Să plecăm... N-am putea merge în Irlanda... În America... Undeva?

El se întoarce și o privi.

— Nu ești o luptătoare, Rosaleen, nu-i așa? Ia-o la sănătoasa e motto-ul tău.

Rosaleen scânci:

— Greșim... Tot ce facem e greșit... E o ticăloșie.

— Nu-mi face tocmai acum pe pioasa! Nu suport. Ne-am aranjat frumuseț, Rosaleen. Pentru prima dată în viața mea stăteam și eu bine-mersi, și n-am să las să-mi scape totul, auzi

tu? Dacă n-ar fi fost blestemata asta de luptă în beznă!
Înțelegi, nu-i așa, că toată treaba asta poate fi un bluf – nimic altceva decât un bluf? Underhay, probabil, își doarme somnul de veci în Africa, așa cum am crezut întotdeauna.

Ea se cutremură.

— Termină, David. Mă faci să-mi fie frică.

David se uită la ea, văzu panica de pe chipul ei, și purtarea i se schimbă pe loc. Veni spre ea, se așează și îi luă mâna rece în a lui.

— Nu trebuie să te agiți, spuse el. Lasă totul în seama mea... Și fă ce-ți spun. Te descurci, nu-i așa? Nu trebuie decât să faci exact ce îți spun.

— Întotdeauna fac, David.

El râse.

— Da, întotdeauna faci. Ieșim noi din asta, nu te teme. Găsesc eu o cale să i-o retez domnului Enoch Arden.

— Nu era o poezie, David... Ceva despre un bărbat care se întoarce...

— Da, i-o tăie el. Tocmai asta mă îngrijorează... Dar dau eu de capătul afacerii, nu te teme.

— Marți noaptea... Îi duci bani?

— Da. Cinci mii. Am să-i spun că n-am putut aduna toți banii așa, pe loc. Dar trebuie să-l opresc să se ducă la clanul Cloade. Cred că a fost doar o amenințare, dar nu pot fi sigur.

Se opri. Privirea îi deveni visătoare, îndepărtată. În spatele ei, mintea îi lucra cu repeziciune.

Apoi râse. Era un râs vesel, răutăcios. Existaseră oameni, acum morți, care ar fi recunoscut acel râs...

Era râsul unui om care avea de gând să se lanseze într-o acțiune hazardată și periculoasă. În râsul acela se îmbinau plăcerea și sfidarea.

— Pot să am încredere în tine, Rosaleen, spuse el. Slavă Domnului că pot avea absolută încredere în tine!

— Încredere în mine? Ce să fac?

El zâmbi iarăși.

— Să faci exact ce ți se spune. Asta e secretul reușitei unei operațiuni, Rosaleen.

Adăugă răsând:

— Operațiunea Enoch Arden.

Capitolul XI

Rowley deschise oarecum mirat plicul mare, mov. Cine naiba putea să-i scrie lui, folosind genul ăsta de plic... Și, oricum, cum reuși să și-l procure? În timpul războiului, cheștiile acestea fanteziste dispăruseră cu totul. Citi: „Dragă domnule Rowley, Sper că nu consideri o cutezanță din partea mea că-ți scriu, dar consider că se petrec anumite lucruri pe care s-ar cuveni să le știi.”

Rowley se uită uimit la subliniere, apoi citi mai departe.

„Lucruri care au legătură cu discuția noastră de zilele trecute când ai venit la Stag și ai întrebat de o anumită persoană. Dacă vrei să vii până aici, aș fi bucuroasă să-ți spun despre ce este vorba. Tuturor de aici ne pare tare rău de moartea unchiului dumitale și considerăm că e păcat că banii lui au luat calea pe care au luat-o.

Sper să nu te superi pe mine, dar cred cu adevărat că trebuie să știi ce se petrece.

A dumitale, Beatrice Lippincott.”

Rowley se uita lung la misivă în timp ce mintea îi era plină de speculații. Ce naiba însemnau toate astea? Buna Bee!

O știa de-o viață pe Beatrice. Cumpăra tutun din prăvălia tatălui ei, și-și petrecea timpul liber stând de vorbă cu ea în spatele tejghelei. Fusesse o fată frumoasă. Își amintea cum, copil fiind, auzise anumite zvonuri despre ea în timpul absenței ei din Warsley Vale. Lipsise cam un an și toată lumea spunea că plecase să nască un copil nelegitim. Poate o fi fost așa, poate n-o fi fost. Dar, în prezent, era categoric o persoană foarte respectabilă și rafinată. O mulțime de bârfe pe la spate și chicoteli, dar o corectitudine aproape dureroasă.

Rowley se uită la ceas. S-ar fi dus chiar atunci la Stag. La dracu' cu toate formularele astea! Vroia să știe ce avea să-i spună atât de presant Beatrice.

Trecuse puțin de opt când intră pe ușa barului. Obișnuitele saluturi, înclinări din cap, „Bună seara, domnule”. Rowley se duse la bar și ceru un Guinness. Beatrice îi zâmbi.

— Mă bucur să te văd, domnul Rowley.

— Bună seara, Beatrice. Îți mulțumesc pentru bilet.

Ea îi aruncă o privire rapidă:

— Mă întorc într-o clipă, domnule Rowley.

El dădu din cap și își bău gânditor paharul, în timp ce o urmărea pe Beatrice cum termină de servit. La un moment dat, ea strigă peste umăr și apărură o fată, Lily, care preluă comenzile.

Beatrice murmură:

— Vrei să mă urmezi, domnule Rowley?

Îl conduse în lungul unui culoar și deschise o ușă pe care scria „Intrarea oprită”. Era o cameră mică, supramobilată, cu fotolii în pluș, un radio ce urla din răsuneturi, o mulțime de bibelouri de porțelan și o păpușă ponosită, reprezentând un clovn, aruncată pe speteaza unui scaun.

Beatrice închise radioul și îi arătă un fotoliu.

— Mă bucur tare mult că ai venit, domnule Rowley, și sper că nu te-ai supărat că ți-am scris... Dar m-am tot gândit toată săptămâna... Și am considerat că trebuie să știi ce se petrece.

Părea fericită și importantă, vizibil încântată de ea însăși.

Rowley întrebă cu o curiozitate domoală:

— Ce se petrece?

— Ei bine, domnule Rowley, îl știi pe domnul care stă aici... Domnul Arden, cel de care ai întrebat atunci.

— Da.

— Chiar în aceeași, seară, a venit domnul Hunter și a întrebat de el.

— Domnul Hunter?

Rowley deveni brusc interesat.

— Da, domnule Rowley. I-am spus că stă la camera 5 și domnul Hunter s-a dus direct acolo. Trebuie să spun că m-a mirat, căci acest domn Arden nu spusese că ar cunoaște pe cineva aici, în Warmesley Vale, iar eu o luasem de bună că e străin și că nu cunoaște pe nimeni. Domnul Hunter părea nervos, ca și cum se întâmplase ceva care îl supărase dar, firește, n-am bănuțit nimic atunci.

Se opri să-și tragă răsuflarea. Rowley nu spusese nimic.

Ascultă. Nu grăbea niciodată oamenii. Dacă ei vroiau s-o ia pe îndelete, lui îi convenea.

Beatrice continuă cu demnitate:

— Puțin mai târziu a trebuit să urc în camera 4, să văd dacă sunt prosoape și așternuturi. E chiar lângă camera 5, și întâmplarea face ca între ele să fie o ușă, care însă nu se vede din camera 5 pentru că în dreptul ei este un șifonier mare. Firește că întotdeauna e închisă, dar, de data asta, s-a întâmplat să fie puțin deschisă... Deși habar n-am cine a deschis-o.

Nici acum Rowley nu spuse nimic ci doar dădu din cap.

Beatrice o deschisese, gândi el. Fusesse curioasă și urcase dinainte în camera 4 ca să afle ce putea să afle.

— Și așa, domnule Rowley, am auzit fără să vreau ce se petrece. Zău, m-ai fi putut doborî cu o pană...

Ar fi fost nevoie de o pană substanțial de zdravănă, gândi Rowley!

Ascultă cu o față impasibilă, aproape bovină, relatarea succintă a conversației pe care o auzise Beatrice.

Femeia termină și rămase în așteptare.

Trebuiră să treacă minute bune până când Rowley să-și iasă din transă. Apoi se ridică.

— Mulțumesc, Beatrice, spuse el. Mulțumesc mult.

Și, cu asta, ieși din cameră. Beatrice se simți oarecum desumflată. Considera că domnul Rowley ar fi putut spune ceva.

Capitolul XII

Când Rowley ieși din Stag, pașii i se îndreptară automat în direcția casei, dar după ce merse câteva sute de metri se opri brusc.

Mintea lui preluase încetișor lucrurile și relatarea lui Beatrice îl uluise, dar abia acum începea să-i aprecieze adevărata semnificație. Dacă versiunea ei a ceea ce auzise era corectă, și nu avea nici un dubiu că în esență, așa era, atunci apăruse o situație care îi privea îndeaproape pe toți cei din familia Cloade.

Persoana cea mai potrivită pentru a o rezolva era fără doar și

poate unchiul Jeremy. Ca avocat, Jeremy Cloade avea să știe cel mai bine cum se putea profita de pe urma acestei surprinzătoare informații și ce pași trebuiau întreprinși.

Deși lui Rowley i-ar fi plăcut să preia el însuși acțiunea, își dădea seama că era mult mai bine să expună problema unui avocat isteț și cu experiență. Cu cât Jeremy intra mai repede în posesia informației, cu atât era mai bine, așa că Rowley își îndreptă pașii direct spre casa lui Jeremy din High Street.

Mica servitoare care îi deschise îl informă că domnul și doamna Cloade erau încă la cină. Vru să-l conducă acolo, dar Rowley refuză și spuse, că avea să-i aștepte să-și termine masa. Nu ținea neapărat s-o includă pe Frances în discuție. Cu cât știa mai puțini despre asta, cu atât mai bine, cel puțin până se stabilea o anumită strategie.

Hoinări fără stare prin biroul lui Jeremy. Pe biroul multietajat se afla o cutie desfăcută, cu eticheta sir William Jessamy Deceased. În ea se afla o colecție de cărți de drept. Alături se afla o fotografie veche a lui Frances în rochie de seară, și una a tatălui ei, lordul Edward Trenton, în costum de călărie. Pe birou se mai găsea și fotografia unui tânăr în uniformă – Anthony, fiul lui Jeremy, ucis în război.

Rowley se cutremură și se întoarse cu spatele. Se așeză pe un scaun și începu să se uite lung la fotografia lordului Edgar Trenton.

În sufragerie, Frances îi spuse soțului său:

— Mă întreb ce vrea Rowley.

Jeremy spuse plictisit:

— Probabil că-i dă de furcă vreo circulară a guvernului. Nici un fermier nu înțelege mai mult de un sfert din formularele pe care trebuie să le completeze. Rowley e un tip conștiincios.

— E cumsecade, dar teribil de moale, spuse Frances. Am senzația că lucrurile n-or să meargă prea bine între el și Lynn.

Jeremy îngână absent:

— Lynn... Da, desigur. Iartă-mă, eu... Se pare că nu-s în stare să mă concentrez. Stresul...

Frances spuse iute:

— Nu te gânde la asta. O să fie bine, ți-o spun eu.

— Uneori mă înspăimânti, Frances. Ești atât de nepăsătoare! Nu-ți dai seama...

— Ba îmi dau seama de tot. Nu mi-e frică. Serios, Jeremy, aproape că mă distrează...

— Tocmai asta, draga mea, îmi produce atâta neliniște. Ea zâmbi.

— Hai, nu-l lăsa prea mult să aștepte pe tânărul nostru fermier. Mergi și ajută-l să-și completeze formularul.

Dar, când ieșiră din sufragerie, auziră ușa de la intrare trântindu-se, iar Edna veni și le spuse că domnul Rowley spuse că nu mai așteaptă și că nu era vorba de nimic important.

Capitolul XIII

În acea după-amiază de marți, Lynn Marchmont ieșise să facă o plimbare lungă. Conștientă de neliniștea crescândă și de nemulțumirea față de ea însăși, simțea nevoia să-și facă ordine în gânduri.

Nu-l văzuse pe Rowley de câteva zile. După despărțirea lor oarecum furtunoasă din dimineața când îl rugase să-i împrumute cinci sute de lire se întâlniseră ca de obicei. Lynn își dădea seama că cererea ei fusese irațională și că Rowley avusese tot dreptul s-o refuze. Cu toate astea, rațiunea nu fusese niciodată punctul forte al îndrăgostiților. Pe dinafară, situația dintre ea și Rowley era aceeași; pe dinăuntru, nu era atât de sigură. Ultimele zile fuseseră insuportabil de monotone, dar nu-i prea plăcea să recunoască în sinea ei că brusca plecare la Londra a lui David Hunter și a surorii lui aveau vreo legătură cu această monotonie. David, recunoscuse ea cu tristețe, era o persoană incitantă...

Cât despre rudele ei, în momentul de față le găsea pe toate insuportabil de obositoare. Mama ei era într-o dispoziție excelentă și o supărase pe Lynn în acea zi la masă anunțând că avea de gând să caute încă un grădinar.

— Bătrânul Tom chiar că nu mai face față.

— Dar, draga mea, nu ne putem permite, protestă Lynn.

— Prostii. Eu cred că Gordon ar fi teribil de supărat dacă ar vedea în ce hal arată grădina. El ținea foarte mult ca straturile de flori să fie îngrijite, și gazonul tuns, și aleile cum trebuie...

Și uite acum! Simt că Gordon ar vrea s-o pun din nou în ordine.

— Chiar dacă trebuie să împrumutăm pentru asta bani de la văduva lui.

— Ți-am spus, Lynn, Rosaleen nu putea fi mai drăguță în privința asta. Cred că a înțeles perfect punctul, meu de vedere. Acum, după ce mi-am plătit datoriile, am un cont frumușel în bancă. Și chiar cred că un al doilea grădinar ar fi o economie. Gândește-te câte legume în plus am putea cultiva.

— Cu mai puțin de alte trei lire pe săptămână pe care ai să le dai am putea cumpăra o mulțime de legume în plus.

— Știi, draga mea, cred că am putea găsi pe cineva căruia să-i plătim mai puțin. Sunt atâția oameni care s-au întors din armată și caută o slujbă. Așa spun ziarele.

Lynn spuse sec:

— Mă îndoiesc că ai să-i găsești în Warmasley Vale... Sau în Warmasley Heath.

Dar cu toate că lucrurile rămăseseră așa, tendința mamei sale de a conta pe Rosaleen ca pe o sursă constantă de sprijin o obseda pe Lynn. Asta îi amintea mereu de cuvintele disprețuitoare ale lui David.

Astfel, morocănoasă și supărată, porni la plimbare să-și alunge indispoziția.

Întâlnirea cu mătușa Kathie în fața oficiului poștal nu-i îmbunătăți starea de spirit. Mătușa Kathie era bine dispusă.

— Dragă mea Lynn, cred că în curând vom avea vești bune.

— La ce naiba te referi, mătușă Kathie?

Doamna Cloade dădu din cap și afișă un zâmbet înțelept.

— Am avut cele mai uluitoare comunicări – cu adevărat uluitoare. Pur și simplu un sfârșit fericit pentru toate necazurile noastre. Am avut un eșec, dar de atunci am primit mesajul „Încearcă, încearcă, încearcă iar. Dacă nu reușești la început...” etc. N-am de gând să dezvălui vreun secret, Lynn, și nici să isc speranțe deșarte, dar am un sentiment extrem de puternic, credința, mai bine zis, că foarte curând totul va fi perfect. Și chiar la timp. Sunt foarte îngrijorată din pricina unchiului tău. A lucrat din greu în timpul războiului. Are

nevoie de odihnă și să se dedice studiilor lui de specialitate... Dar, firește, fără un venit corespunzător n-o poate face. Iar uneori are niște crize de nervi atât de ciudate încât chiar mă îngrijorează. Este foarte ciudat.

Lynn dădu gânditoare din cap. Nu-i scăpase schimbarea lui Lionel Cloade, nici ciudata alternanță a dispoziției lui. Îl bănuia că, din când în când, recurgea la droguri pentru stimulare, și se întreba dacă nu ajunsese la un anumit grad de dependență. Asta ar fi explicat irascibilitatea lui ieșită din comun. Se întrebă cât știa sau bănuia mătușa Kathie. Mătușa Kathie nu era atât de proastă precum părea.

Coborând pe High Street, îl zări pe unchiul Jeremy intrând pe ușa casei. În aceste ultime trei săptămâni părea mult îmbătrânit.

Grăbi pasul. Vroia să iasă din Warmesley Vale, s-o ia în sus, pe dealuri, spre spațiile largi. O porni în pas vioi și curând se simți mai bine. Avea să meargă vreo șase sau șapte mile bune și să-și limpezească gândurile. Toată viața ei fusese o persoană hotărâtă, cu capul pe umeri, care știa ce vrea și ce nu. Niciodată, până acum, nu se mulțumise să se lase dusă de val...

Da, chiar așa era! Dusă de val! Un mod de a trăi fără scop, fără formă. Chiar de când ieșise din armată. O cuprinse un val de nostalgie după acele zile de război. Zile când datoria era clar definită, când viața era planificată și ordonată... Când fusese scutită de luarea unor decizii personale. Dar chiar în timp ce formula ideea, se îngrozi de propriile-i gânduri. Asta să fi fost cu adevărat ce simțeau în secret oamenii de pretutindeni?

Asta era ceea ce îți făcuse, în ultimă instanță, războiul? Nu era un pericol fizic – bombe din aer, minele din mare, răpăitul puștilor și şuieratul gloanțelor pe lângă urechea ta. Nu, era pericolul spiritual al aflării cât de ușoară era viața dacă încetai să gândești... Ea, Lynn Marchmont, nu mai era fata hotărâtă și cu mintea limpede care se înrolase. Inteligența îi fusese specializată, direcționată spre canale bine definite. Acum, redevenită stăpână pe ea și pe viața ei, se confruntă cu

incapacitatea minții ei de a discerne și a rezolva propriile-i probleme.

Brusc, Lynn se lepădă de aceste gânduri și reveni la o problemă, problema adevărată – singura problemă. Chiar vroia să se mărite cu Rowley?

Lumina începea treptat să se împruștineze. Lynn stătea nemișcată, cu obrajii în palme, privind din mica lizieră de pe coasta dealului în jos, peste vale. Pierduse noțiunea timpului, dar avea o ciudată rețineră să se întoarcă acasă, la White House. Sub ea, departe în stânga, era Long Willows. Long Willows, căminul ei, dacă se mărita cu Rowley.

Dacă! Mereu revenea la asta – dacă, dacă, dacă!

O pasăre zbură printre copaci scoțând un țipăt ca de copil mânios. Tromba de fum a unui tren se înalță spre cer desenând pe el un uriaș semn de întrebare.

Să mă mărit cu Rowley? Vreau cu adevărat să mă mărit cu Rowley? Am vrut vreodată să mă mărit cu Rowley? Aș putea suporta să nu mă mărit cu Rowley?

Trenul străbătu valea, iar fumul tremură și se dispersă. Dar semnul de întrebare din mintea lui Lynn rămase.

Îl iubise pe Rowley înainte să plece. „Dar m-am întors schimbată”, gândi ea. „Nu mai sunt aceeași Lynn”.

În minte îi veni un vers dintr-o poezie.

„Viața și lumea și propria-mi ființă sunt schimbate...”

Dar Rowley? Rowley nu se schimbase.

Da, asta era. Rowley nu se schimbase. Rowley era la fel cum îl lăsase în urmă cu patru ani.

Vroia să se mărite cu Rowley? Dacă nu, ce vroia?

În liziera din spatele ei pocniră niște crengi și un bărbat înjură în timp ce-și croia drum.

Lynn strigă:

— David!

— Lynn! Venea spre ea uimit, făcând crăcile să troznească sub pașii lui. Ce faci aici?

Alergase și găfâia ușor.

— Nu știu. Mă gândeam... Stăteam și mă gândeam. Râse nesigură. Îmi închipui că s-a făcut târziu.

— N-ai idee cât e ceasul?

Ea se uită absentă la ceas.

— Iar s-a oprit. Am un mare dar de a da peste cap ceasurile.

— Parcă numai ceasurile! Spuse David. E din cauza electricității din tine. A vitalității tale. A vieții.

Veni spre ea. Vag tulburată, Lynn se ridică repede.

— Se face întuneric de-a binelea. Trebuie să mă grăbesc acasă. Cât e ceasul, David?

— Nouă și un sfert. Trebuie să alerg ca un iepure. Trebuie neapărat să prind trenul de 9:20 spre Londra.

— Nu știam că te întorseseși aici!

— A trebuit să iau niște lucruri de la Furrowbank. Dar trebuie să prind trenul ăsta. Rosaleen e singură în apartamentul din Londra... Și o apucă bâțâiala dacă stă singură noaptea.

— Într-un apartament dintr-un bloc păzit? Glasul lui Lynn era disprețuitor.

David spuse repede:

— Frica nu e logică. Când ai trecut printr-o explozie...

Lynn se simți brusc rușinată. Spuse:

— Îmi pare rău. Uitasem.

Cu o amărăciune neașteptată, David strigă:

— Da, se uită repede – totul! Înapoi la siguranță! Înapoi la dulcea monotonie! Înapoi la unde eram când a început sângerosul spectacol! Să ne strecurăm înapoi în găurile noastre mizerabile și să fim iar precauți. Și tu, Lynn... Ești exact la fel ca ceilalți!

Ea strigă:

— Ba nu! Nu sunt, David! Chiar acum mă gândeam...

— La mine?

Repeziciunea lui o luă prin surprindere. O cuprinse cu un braț și o trase spre el. O sărută cu buze fierbinți și furioase.

— Rowley Cloade, ai? Blegul ăla? Pentru Dumnezeu, Lynn, tu îmi aparții mie!

Apoi, tot atât de brusc precum o luase, îi dădu drumul, aproape îmbrâncind-o.

— Am să pierd trenul.

O luă la fugă pe deal în jos.

— David...

El întoarse capul, strigând peste umăr:

— Am să te sun când ajung la Londra...

Lynn îl urmări alergând prin întunericul tot mai des, ușor și athletic și plin de o grație firească.

Apoi, tulburată, cu inima bătându-i ciudat, cu mintea răvășită se îndreptă încetișor către casă.

Ezită puțin înainte de a intra. Gândul la primirea afectuoasă a mamei ei, la întrebările ei, o făcea să dea înapoi: Mama ei care împrumutase cinci sute de lire de la oameni pe care îi disprețuiau!

„N-avem nici un drept să-i disprețuim pe Rosaleen și pe David”, gândi Lynn în timp ce se strecura ușurel la etaj. „Noi suntem exact la fel. Am face orice... Orice pentru bani”.

Stătea în camera ei, privind-și curioasă fața în oglindă. Era fața unei străine, își spuse...

Și atunci, brusc, o cuprinse un val de furie.

„Dacă Rowley m-ar fi iubit cu adevărat, mi-ar fi făcut rost de undeva de cele cinci sute de lire! Ar fi făcut-o – o făcea! Nu m-ar fi lăsat să mă simt umilită pentru că a trebuit să îi iau de la David... David...”

David spusese că o s-o sune când ajunge la Londra.

Coborî la parter, umblând ca în vis.

Visele pot fi niște lucruri periculoase, își spuse ea...

Capitolul XIV

— Oh, tu erai, Lynn! Glasul Adelei era vioi și ușurat. Nu te-am auzit când ai intrat, scumpo. Ești acasă de mult?

— Da, de veacuri. Eram sus.

— Aș vrea să-mi spui când vii, Lynn. Întotdeauna mă simt nervoasă când ești plecată după ce s-a înserat.

— Zău, mami, nu crezi că-mi pot purta și singură de grijă?

— În ultimul timp am văzut în ziar niște lucruri îngrozitoare. Cu toți soldații ăștia lăsați la vatră... Atacă fetele, să știi.

— Cred că fetele o caută.

Zâmbi – un zâmbet destul de strâmb.

— Da, fetele caută pericolul... Cine, la urma urmelor, vrea

cu adevărat să fie în siguranță...?

— Lynn, draga mea, tu ascuți ce spun?

Lynn făcu un efort și își adună gândurile.

— Ce spuneai, mami?

— Vorbeam despre domnișoarele tale de onoare, dragă.

Presupun că vor fi în stare să-și scoată bonurile de cartelă. E un mare noroc că tu le ai pe cele de la demobilizare, pe toate, îmi pare tare rău de fetele care se mărită azi numai în baza cupoanelor obișnuite. Vreau să spun că nu-și pot face nimic nou. Nu pe dinafară, adică. În starea în care sunt lucrurile în ziua de azi, chiar și pentru lenjerie trebuie să te zbați. Da, Lynn, ești într-adevăr o fată norocoasă.

— Da, foarte norocoasă.

Se plimba prin cameră... Pândind, ridicând câte ceva, punându-l la loc.

— De ce ești atât de agitată, dragă? Mă faci să tresar.

— Scuză-mă, mami.

— Nu s-a întâmplat nimic, nu-i așa?

— Ce să se întâmple? Întrebă repede Lynn.

— Nu te răsti la mine, dragă. Și acum despre domnișoarele de onoare. Cred că ar trebui s-o rogi pe fata soților Macrae. Mama ei mi-a fost cea mai bună prietenă și cred că s-ar simți jignită dacă...

— Nu pot s-o sufăr pe Joan Macrae. Întotdeauna am detestat-o.

— Știu, dragă, dar chiar contează asta? Marjorie s-ar simți jignită, sunt sigură...

— Zău, mami, e nunta mea, nu-i așa?

— Da, Lynn, știu, dar...

— Dacă o să fie vreo nuntă!

Nu intenționase să spună asta. Cuvintele îi scăpară fără voie. Ar fi vrut să le retragă, dar era prea târziu. Doamna Marchmont își privea alarmată fiica.

— Lynn, dragă, ce vrei să spui?

— Oh, nimic, mami.

— Te-ai certat cu Rowley?

— Nu, bine-nțeleș că nu. Nu te agita, mami, toate-s în regulă.

Dar Adela își privea fiica lung, cu o panică adevărată, sensibilă la uraganul din spatele încruntării exterioare a lui Lynn.

— Întotdeauna am considerat că vei fi atât de în siguranță dacă te măriți cu Rowley! Spuse ea jalnic.

— Cine vrea să fie în siguranță? Întrebă disprețuitoare Lynn. Se întoarse repede: S-a auzit telefonul?

— Nu. De ce? Aștepti un telefon?

Lynn clătină din cap. Era umilitor să aștepti un telefon. El spusese că o va suna în seara asta. Trebuia s-o sune. „Ești nebună”, își spuse Lynn. „Nebună”.

De ce o atrăgea atât de mult bărbatul ăsta? În fața ochilor îi apăru amintirea chipului lui brunet și nefericit, încercă s-o alunge, s-o înlocuiască cu fața lată și frumoasă a lui Rowley, cu zâmbetul lui domol, cu privirea drăgăstoasă. Dar oare lui Rowley îi păsa cu adevărat de ea? Dacă i-ar fi păsat, ar fi înțeles-o în ziua aceea când se dusese să-i ceară cinci sute de lire. Ar fi înțeles-o, în loc să fie atât de cumplit de rațional și practic. Să se mărite cu Rowley, să trăiască la fermă, să nu mai plece niciodată, să nu mai vadă niciodată ceruri străine, să nu mai miroasă parfumuri exotice, să nu mai fie niciodată liberă...

Telefonul sună ascutit. Lynn inspiră adânc, se duse în hol și ridică receptorul.

Cu șocul unei explozii, pe fir veni glasul subțirel al mătușii Kathie.

— Lynn? Tu ești? Oh, îmi pare atât de bine! Știi, mă tem că am făcut o încurcătură... E vorba de adunarea de la institut...

Glasul subțirel continuă să turuie. Lynn ascultă, plase câteva comentarii, dădu asigurări, primi mulțumiri.

— E atât de liniștitor că mereu ești așa de amabilă și practică! Nu-mi imaginez cum am ajuns să încurc lucrurile în halul ăsta.

Nici Lynn nu-și imagina. Capacitatea mătușii Kathie de a încurca chiar și cele mai simple lucruri era de-a dreptul genială.

Mătușa Kathie continuă să înșire o grămadă de fleacuri, ceva

despre o fisă, și că vorbea de la un telefon public și, într-un final, convorbirea se întrerupse. Lynn puse receptorul în furcă și se întoarse în salon. Adela Marchmont întrebă repede:

— Era...? Se opri.

— Mătușa Kathie.

— Ce vroia?

— Nimic, una din obișnuitele ei încurcături.

Lynn se așează din nou, cu o carte în mână. Își aruncă ochii pe ceas. Da, era prea devreme. Mai avea de așteptat.

Telefonul sună din nou la unsprezece și cinci. Se duse fără grabă în hol. Probabil era tot mătușa Kathie.

Dar nu.

— Warmasley Vale 34? Primiți o convorbire telefonică de la Londra pentru domnișoara Lynn Marchmont?

Inima i se opri.

— La telefon domnișoara Lynn Marchmont.

— Rămâneți pe fir, vă rog.

Așteptă. Zgomote confuze... Apoi tăcere. Serviciile telefonice erau din ce în ce mai proaste. Așteptă. În cele din urmă, bătut furioasă în furcă. O altă voce de femeie, rece, indiferentă.

— Închideți, vă rog. Veți fi sunată mai târziu, închise și tocmai se îndrepta spre salon când telefonul sună din nou.

Alergă și răspunse. Un glas bărbătesc spuse:

— Warmasley Vale 34? O convorbire personală de la Londra pentru domnișoara Lynn Marchmont.

— La telefon.

— O clipă, vă rog. Apoi, ușor: Vorbește, Londra, ești pe fir...

Și apoi, brusc, glasul lui David:

— Lynn, tu ești?

— David!

— Trebuie să-ți vorbesc.

— Da...

— Ascultă, Lynn, cred că ar fi mai bine s-o șterg...

— Ce vrei să spui?

— S-o șterg cu totul din Anglia. E destul de simplu. În fața lui Rosaleen am pretins că nu e simplu... Pur și simplu pentru că nu vroiam să plec din Warmasley Vale. Dar la ce bun? Tu și

cu mine... N-ar merge. Tu ești o fată grozavă Lynn... Iar eu, eu sunt nițel escroc, întotdeauna am fost. Și nu te îmbăta cu gândul că m-aș îndrepta de dragul tău. Aș putea încerca, dar n-ar ține. Nu, mărită-te mai bine cu truditorul Rowley. El nu-ți va da cât vei trăi o zi de nelinește. Cu mine ar fi ca-n iad.

Ea stătea acolo, cu receptorul la ureche, nespunând nimic.

— Lynn, mai ești la telefon?

— Da.

— Nu spui nimic.

— Ce e de spus?

— Lynn?

— Da...?

Ciudat cât de limpede simțea chiar și de la distanța aceea agitația lui, nerăbdarea lui...

El înjură slab, apoi spuse exploziv:

— Oh, la dracu cu toate! Și închise.

Ieșind din salon, doamna Marchmont întrebă:

— Cine era?

— Cineva care a greșit numărul, răspunse Lynn și urcă repede la etaj.

Capitolul XV

La Stag exista obiceiul ca oaspeții să fie apelați la ora pe care o indicau printr-o bătaie puternică în ușă însoțită de informația strigată: „Opt jumate, domnule” sau „opt”, sau oricare altă oră dorită. Ceaiul de dimineață era adus doar la cerere și era lăsat pe ștergătorul din fața ușii.

În acea dimineață de miercuri, tânăra Gladys aplică obișnuita formulă în fața camerei cu numărul 5, strigând „opt și cincisprezece, domnule”, și trântind tava pe ștergător cu o bufnitură care făcu să se reverse câțiva stropi buni din laptele din ulcior. Își văzu în continuare de drum, strigând și pe la alte uși și îndeplinindu-și în stilul ei îndatoririle.

Abia pe la zece băgă de seamă că tava din fața camerei 5 era încă pe ștergător.

Bătu cu putere în ușă de câteva ori, nu primi nici un răspuns, așa că intră.

Domnul de la numărul 5 nu era genul care să uite de el

dormind, și ea tocmai își amintise că în fața ferestrei se afla un acoperiș plasat foarte convenabil. N-ar fi fost imposibil ca numărul 5 să le fi tras clapa și să fi fugit pe acolo, fără să plătească.

Dar bărbatul înregistrat sub numele de Enoch Arden nu trăsese nici o clapă. Zăcea cu fața în jos în mijlocul camerei și, fără să aibă cunoștințe medicale, Gladys nu avu nici o îndoială că era mort.

Gladys își aruncă brațele în sus și începu să țipe, apoi o rupse la fugă și coborî la parter, continuând să țipe.

— Vai, domnișoară Lippincott... Vai, domnișoară Lippincott... Vai...

Domnișoara Lippincott era în camera ei, unde doctorul Lionel Cloade îi bandaja mâna la care se tăiasse. Acesta din urmă scăpă bandajul și se răsuci iritat la intrarea intempestivă a fetei.

— Vai, domnișoară!

Doctorul se răsti:

— Ce e? Ce e?

— Ce s-a întâmplat, Gladys? Întrebă Beatrice.

— Domnul de la numărul 5, domnișoară. Zace acolo pe podea, mort.

Doctorul se holbă la fată, apoi la domnișoara Lippincott; domnișoara Lippincott se holbă la Gladys, apoi la doctor.

În final, doctorul Cloade spuse nesigur:

— Prostii.

— Mort de-a binelea, spuse Gladys și adăugă cu o anumită plăcere: Are capu' zdrobit!

Doctorul se uită la domnișoara Lippincott.

— Poate ar fi bine...

— Da, vă rog, doctore Cloade. Dar zău... Nu prea cred... Pare imposibil...

Urcară tropotind scările, cu Gladys în frunte. Doctorul Cloade aruncă o privire, îngenunche și se aplecă asupra corpului.

Apoi se uită în sus la Beatrice. Purtarea i se schimbă. Era repezită și autoritară.

— Ar fi bine să telefonezi la poliție, spuse el.

Beatrice ieși, urmată de Gladys.

Gladys întrebă în șoaptă:

— Vai, domnișoară, credeți că e o crimă?

— Ține-ți gura, Gladys, spuse tăios Beatrice. Să spui că e crimă înainte de a ști că e crimă e o calomnie și s-ar putea să ajungi la tribunal pentru asta. Pentru Stag nu-i deloc bine să înceapă să se bârfească despre asta. Apoi adăugă ca o concesie: Mergi și fă-ți un ceai. Ai nevoie de el.

— Da, domnișoară, chiar așa. Mi s-a întors stomacul pe dos! Vă aduc unul și dumneavoastră.

La care Beatrice nu spuse NU.

Capitolul XVI

Superintendentul Spence se uită îngândurat peste masă la Beatrice Lippincott.

— Mulțumesc, domnișoară Lippincott, spuse el. Asta e tot ce îți amintești? Voi da la dactilografiat declarația dumitale și, după ce o vei citi, am să te rog s-o semnezi.

— Vai... Sper că nu va trebui să depun mărturie la tribunal.

Superintendentul Spence zâmbi liniștitor.

— Sperăm să nu ajungem la asta, minți el.

— S-ar putea să fie sinucidere, spuse Beatrice cu speranță.

Superintendentul se abținu să-i spună că, de regulă, sinucigașii nu-și fac o gaură în partea din spate a craniului cu un clește de fier pentru foc. În loc de asta, spuse cu același aer lejer:

— Niciodată nu e bine să ne pripim să tragem concluzii. Mulțumesc, domnișoară Lippincott. Ai făcut foarte bine că ai venit atât de prompt să dai declarația asta.

După ieșirea ei, revăzu în minte declarația. Știa totul despre Beatrice Lippincott, și avea o părere foarte bună despre acuratețea celor declarate de ea, exceptând, poate, micile broderii făcute de dragul senzației și al faptului că crima fusese comisă în camera numărul 5. Dar, lăsând la o parte aceste înflorituri, ceea ce rămâne era urât și sugestiv. Nu se îndoia că discuția la care Beatrice Lippincott trăsesese cu urechea era autentică.

Superintendentul Spence se uită la masa din fața lui. Pe ea se aflau un ceas de mână cu geamul spart, o brichetă mică de aur cu inițiale pe ea, un ruj de buze într-un etui aurit și un clește greu din fier pentru foc, al cărui cap greu era pătat de sânge.

Sergentul Graves băgă capul în cameră și spuse că domnul Rowley Cloade aștepta. Spence dădu din cap și Rowley fu introdus în cameră.

Exact cum știa totul despre Beatrice Lippincott, superindendentul Spence știa totul și despre Rowley Cloade. Dacă Rowley venise la postul de poliție, însemna că Rowley avea ceva de spus, iar acel ceva avea să fie solid, demn de încredere și nefantezist. De fapt, ceva ce merită să fie auzit, în același timp, Rowley fiind genul de om care cugetă pe îndelete, avea să-i ia ceva timp până să spună tot ce avea de spus. Iar pe un tip ca Rowley nu-l puteai zori. Dacă o făceai, devenea vorbăreț, se repeta și, în general, timpul pierdut era de două ori mai mare...

— Bună dimineața, domnule Cloade. Mă bucur să te văd. Poți face o oarecare lumină în această problemă a noastră? E vorba de omul care a fost omorât la Stag.

Întrucâtva spre mirarea lui Spence, Rowley începu cu o întrebare. Întrebă scurt:

— L-ați identificat pe tip?

— Nu, răspunse încetișor Spence. În registru a semnat Enoch Arden. Nimic din ce avea asupra lui nu dovedește că era Enoch Arden.

Rowley se încruntă.

— Nu e cam ciudat?

Era extrem de ciudat, dar superintendentul Spence nu-și propusese să discute cu Rowley despre cât de ciudat i se părea lui că e. Spuse afabil:

— Domnule Cloade, eu sunt cel care pune întrebările. Seara trecută v-ați dus să-l vedeți pe decedat. De ce?

— O cunoști pe Beatrice Lippincott, superintendente? De la Stag.

— Bine-nțeles. Și i-am auzit povestea. A venit cu ea la mine. Rowley păru ușurat.

— Bun. Mă temeam că nu va vrea să aibă de a face cu poliția. În privința asta, oamenii sunt uneori ciudați. Ei bine, Beatrice mi-a povestit ce auzise și mi s-a părut... Nu știu dacă și dumitale... Mi s-a părut absolut dubios. Ce vreau eu să spun e că... Noi, ei bine, noi suntem părțile interesate.

Superintendentul dădu din cap. Moartea lui Gordon Cloade îi stârnise un viu interes și, întru totul de acord cu opinia celor din localitate, considerase că familia lui Gordon fusese total nedreptățită. Îmbrățișase părerea generală că doamna Gordon Cloade „nu era o doamnă” și că fratele doamnei Gordon Cloade era unul din acei tineri luptători, de comando care în timpul războiului își dovediseră utilitatea dar care pe vreme de pace era bine să nu-i scapi din ochi.

— Presupun că nu trebuie să-ți explic, superintendente, că dacă primul soț al doamnei Gordon e încă în viață, asta schimbă total situația pentru toată familia noastră. Povestea asta a lui Beatrice m-a pus pe gânduri. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că ar putea exista o asemenea situație. Eram convins că era văduvă. Și trebuie să spun că treaba m-a zguduit. Mi-a luat ceva timp până să-mi dau seama despre ce e vorba, până s-o asimilez.

Spence dădu din nou din cap. Îl și vedea pe Rowley rumegând problema, întorcând-o pe toate fețele.

— La început m-am gândit că cel mai bine ar fi să-l pun în temă pe unchiul meu, avocatul.

— Domnul Jeremy Cloade?

— Da, așa că m-am dus acolo. Trebuie să fi fost trecut bine de opt. Erau încă la cină, și am rămas în biroul lui Jeremy să-l aștept, continuând să răsucesc problema în minte.

— Și?

— Și în cele din urmă am ajuns la concluzia că era mai bine să mă ocup eu însumi puțin de ea înainte de a o preda unchiului meu. Am descoperit că avocații sunt toți la fel, superintendente. Foarte înceți, foarte precauți și trebuie să fie absolut siguri de fapte înainte să treacă la acțiune. Informația pe care o dețineam îmi parvenise cam pe după colț, ca să zic așa, și mă gândeam că bătrânul Jeremy o să mârâie și o să

cârâie în privința folosirii ei. M-am hotărât să mă duc la Stag și să vorbesc personal cu acest tip.

— Și așa ai făcut?

— Da. M-am întors direct la Stag.

— Ce oră era?

Rowley reflectă.

— Să văd, trebuie să fi fost opt și douăzeci sau pe-aici când m-am dus la Jeremy... Cinci minute... Ei bine, n-aș putea spune exact, Spence... După opt jumate... Poate nouă fără douăzeci.

— Și?

— Știam la ce cameră stătea, Beatrice îmi spusese numărul, așa că am urcat direct, am bătut la ușă, mi s-a răspuns „Intră” și am intrat.

Rowley se opri.

— Nu știu de ce, dar cred că nu m-am descurcat prea bine. Când am intrat, credeam că eu eram cel de deasupra. Dar trebuie că tipul era un individ destul de deștept. N-am putut să-l oblig să-mi spună nimic clar. Mă gândeam că o să fie înspăimântat când am făcut aluzie la faptul că ceea ce făcea el era șantaj, dar asta păru doar să-l amuze. M-a întrebat cu neobrăzare dacă și eu eram pe piață. „Cu mine nu-ți faci jocul murdar”, i-am spus. „Eu n-am nimic de ascuns”. Iar el mi-a răspuns cam scârbos că nu asta era intenția lui. Treaba era că avea ceva de vânzare și se întreba dacă nu mă interesa să cumpăr. „La ce te referi?”, l-am întrebat. El a spus: „Cât ai plăti dumneata... Sau familia, în general, pentru o dovadă certă că Robert Underhay, dat ca mort în Africa, e în viață și dă din picioare?” L-am întrebat de ce dracu trebuia să plătim noi ceva. Iar el a râs și a spus: „Pentru că am un client care vine în seara asta și care cu siguranță va plăti o sumă considerabilă pentru dovada clară că Robert Underhay e mort”. Atunci... Ei bine, mă tem că atunci mi-am cam pierdut cumpătul și i-am spus că familia mea nu era obișnuită să facă astfel de afaceri murdare. Dacă Underhay chiar era în viață, faptul se cuvenea a fi simplu de stabilit, i-am spus. Tocmai eram pe punctul să ies când el a râs și a zis pe un ton de-a

dreptul ciudat: „Nu cred că vei putea dovedi asta fără cooperarea mea”. A spus-o într-un mod foarte ciudat.

— Și pe urmă?

— Sincer să fiu, m-am întors acasă destul de tulburat. Simțeam că încurcasem treburile. Îmi doream să-l fi lăsat pe Jeremy să se ocupe de problema asta. La naiba, avocații știu să trateze cu clienții alunecoși.

— La ce oră ai plecat de la Stag?

— Habar n-am. Stai așa! Trebuie să fi fost chiar înainte de nouă pentru că, în timp ce treceam prin sat, am auzit pe o fereastră semnalul de la știri.

— Ți-a spus Arden pe cine aștepta? Cine era „clientul”?

— Nu. Eram sigur că era David Hunter. Cine altcineva putea fi?

— Nu părea în nici un fel alarmat de perspectivă?

— Ți-am spus că tipul era absolut încântat de sine și călare pe situație!

Spence arată cu un gest cleștele greu de fier.

— L-ai observat în galeria din fața sobei, domnule Cloade?

— Pe asta? Nu... Nu cred. Focul nu era aprins. Se încruntă, încercă să vizualizeze scena. Erau ustensile de foc în galerie, asta-i sigur, dar n-am observat ce anume. Cu asta...

Spence dădu din cap.

— I s-a zdrobit craniul.

Rowley se încruntă.

— Ciudat. Hunter e un tip subțirel... Arden era bine clădit... Masiv... Puternic.

Superintendentul spuse tern:

— Analiza medicală arată că a fost izbit din spate și că lovitura a căzut de sus.

Rowley spuse gânditor:

— Firește, era un individ îngâmfat... Dar, în tot cazul, eu n-aș fi stat cu spatele la un tip pe care încercam să-l lefteresc și care avusese misiuni cam dure în război. Se pare că Arden nu era un tip prea precaut.

— Dacă ar fi fost precaut, acum era în viață, spuse sec superintendentul.

— Mi-aș fi dorit din tot sufletul să fi fost, spuse cu aprindere Rowley. Așa cum stă treaba, am convingerea că am stricat de tot lucrurile. Dacă nu făceam pe grozavul poate că aș fi scos ceva folositor de la el. Ar fi trebuit să mă prefac că eram pe piață, dar treaba era prea tâmpită! Vreau să spun, cine suntem noi ca să licităm împotriva lui Rosaleen și a lui David? Ei au bani. Nici dacă am fi pus toți mână de la mână n-am fi adunat cinci sute de lire.

Superintendentul ridică bricheta de aur.

— Ai mai văzut-o?

Între sprâncenele lui Rowley apărură o cută. Spuse încet:

— Da, am mai văzut-o undeva, dar nu-mi aduc aminte unde. Nu de mult. Nu... Nu-mi amintesc.

Spence nu-i dădu bricheta. O puse jos și ridică de pe masă rujul de buze, fără să-l desfacă.

— Dar pe ăsta? Rowley rânji:

— Nu, nu-i domeniul meu, superintendente.

Gânditor, Spence îl desfăcu și desenă ușor o linie pe dosul mâinii. O studie admirativ, cu capul lăsat pe-o parte.

— Nuanța brunetelor, așa spune, remarcă el.

— Ciudate lucruri cunoașteți voi, polițiștii, spuse Rowley și se ridică. Deci, nu se știe cu precizie cine... cine era mortul?

— Dumneata ai vreo idee, domnule Cloade?

— Nu, doar mă întrebam... Adică... Tipul ăsta era singura noastră pistă spre Underhay. Acum că a murit... Ei bine, să-l cauți pe Underhay este ca și cum ai căuta acul în carul cu fân.

— Se va face publicitate pe tema asta, domnule Cloade. Nu uita că, la timpul potrivit se va scrie mult în presă despre povestea asta. Dacă Underhay e în viață și ajunge să citească... Ei bine, s-ar putea să iasă la suprafață.

— Da, spuse cu îndoială Rowley. S-ar putea.

— Dar dumneata nu crezi?

— Eu cred că prima rundă a fost câștigată de David Hunter.

— Mira-m-aș, spuse Spence. În timp ce Rowley ieșea, luă bricheta și citi inițialele de pe ea. D. H. O piesă scumpă, îi spuse el sergentului Graves. Nu e produsă în serie. E foarte ușor de identificat. Greatorex sau altul din Bond Street.

Trebuie văzut!

— Da, domnule.

Apoi superintendentul se uită la ceasul de mână. Geamul era zdrobit iar limbile arătau nouă și zece.

Se uită la sergént.

— Ai primit raportul despre el, Graves?

— Da, domnule. Are arcul principal rupt.

— Și mecanismul limbilor?

— E perfect bun, domnule.

— După părerea dumitale, Graves, ce ne spune ceasul ăsta?

— Se pare că ne dă ora la care a fost comisă crima.

Spence clătină din cap.

— Când vei fi fost în poliție tot atât de mulți ani ca și mine, vei fi nițel mai suspicios privitor la un lucru atât de convenabil cum e un ceas spart. Poate fi autentic... Dar poate fi și un truc arhicunoscut. Pune-i limbile la o oră care îți convine și ți-ai fabricat un alibi. Dar nu prinzi o vulpe bătrână în felul ăsta. Îmi păstrez libertatea de a avea părerea mea referitoare la ora când s-a comis crima. Proba medicală spune că tipul a fost omorât între 8 p.m. și 11 p.m.

Sergentul Graves își drese glasul.

— Edward, al doilea grădinar de la Furrowbank, spune că l-a văzut pe David Hunter ieșind pe o ușă laterală în jur de 7:30. Servitoarele nu știau că a fost acolo. Ele îl credeau la Londra, cu doamna Gordon. Asta dovedește că era în împrejurimi.

— Da. Va fi interesant de auzit ce are să ne spună Hunter despre mișcărilor sale.

— Cazul mi se pare clar, domnule, spuse Graves uitându-se la inițialele de pe brichetă.

— Hm! Mai rămâne de explicat ăsta.

Arată spre ruj.

— Era căzut sub scrin, domnule. Se poate să fi fost acolo de câțva timp.

— Am verificat. Ultima dată când camera a fost ocupată de o femeie a fost acum trei săptămâni. Știu că în ziua de azi serviciul lasă de dorit, dar încă se mai face curat pe sub mobile o dată la trei săptămâni. În general, Stag e curat și

îngrijit.

— Nu există nici o bănuială că Arden ar fi fost încurcat cu vreo femeie.

— Știu. Tocmai de asta rujul este ceea ce numesc eu o necunoscută.

Sergentul Graves se abținuse să spună: „Cherchez la femme”. Avea un accent franțuzesc foarte bun și știa că era mai bine să nu-l irite pe superintendent atrăgându-i atenția asupra acestui lucru. Sergentul Graves era un tânăr cu tact.

Capitolul XVII

Superintendentul Spence cuprinse cu privirea Shepherd Court, Mayfair, înainte să pătrundă în holul elegant. Situat modest în vecinătatea lui Shepherd Market, blocul era discret, scump și retras.

Înăuntru, pașii lui Spence se afundară într-un covor gros.

Într-o parte se aflau o canapea îmbrăcată în catifea și o jardiniere încărcată de plante cu flori. În față era un mic lift automat, flancat pe o parte de niște scări. Pe dreapta holului era o ușă pe care scria „Birou”. Spence împinse ușa și intră. Se pomeni într-o încăpere mică cu un ghișeu, dincolo de care erau o masă cu o mașină de scris și două scaune. Unul din scaune era tras lângă masă, celălalt, mai decorativ, era așezat pieziș, lângă feresatră. Nu se vedea nimeni.

Încastrată în tăblia de mahon a ghișeului, era o sonerie. Spence apăsă pe buton. Cum nu se întâmplă nimic, mai apăsă o dată. Câteva clipe mai târziu ușa de pe peretele opus se deschise și apărut un bărbat impozant în uniformă. După înfățișare ai fi zis că era un general străin, ba chiar un feldmareșal, dar după vorbă era londonez, și încă un londonez fără prea multă școală.

— Da, domnule?

— Doamna Gordon Cloade.

— Etajul trei, domnule. Să sun mai întâi?

— E aici, nu-i așa? Mă gândeam că s-ar putea să fie la țară.

— Nu, domnule, e aici încă de sâmbăta trecută.

— Și domnul David Hunter?

— Și domnul Hunter e aici.

— N-a fost plecat?

— Nu, domnule.

— A fost aici noaptea trecută?

— Ei, haide! Spuse feldmareșalul devenind brusc agresiv. Ce-i cu toate astea? Acum vreți să știți povestea vieții fiecăruia? Spence îi arată tăcut legitimația. Feldmareșalul se pleoști pe loc și se arată gata să coopereze.

— Scuzați-mă, spuse el. Nu puteam să spun, nu-i așa?

— Prin urmare, a fost aici domnul Hunter noaptea trecută?

— Da, domnule, a fost. Cel puțin, după știința mea. Adică, n-a spus că are de gând să plece.

— Ai fi știut dacă era plecat?

— Păi, în general vorbind, nu. Nu cred că aş fi știut. De obicei, domnii și doamnele spun că n-or să fie aici. Lasă vorbă despre scrisori sau ce să spun dacă îi sună cineva.

— Apelurile telefonice se fac prin biroul ăsta?

— Nu, majoritatea apartamentelor au propriile lor linii. Unul sau două n-au vrut telefon, iar când le trimitem vorbă prin interfon că sunt căutați, coboară și vorbesc din cabina din hol.

— Dar apartamentul doamnei Cloade are telefon, nu?

— Da, domnule.

— Și, din câte știi, amândoi au fost aici noaptea trecută?

— Așa-i.

— Cum e cu masa?

— Există un restaurant, dar doamna Cloade și domnul Hunter nu se prea folosesc de el. De obicei iau masa în oraș.

— Micul dejun?

— Asta e servit în apartamente.

— Poți afla dacă li s-a servit micul dejun în dimineața asta?

— Da, domnule. Pot să aflu de la room-service.

Spence dădu din cap.

— Acum am să urc. Anunță-mă ce-ai aflat când cobor.

— Prea bine, domnule.

Spence intră în lift și apăsă pe butonul pentru al treilea etaj. Nu era decât câte două aptamente pe nivel. Spence sună la numărul 6.

Îi deschise David Hunter. Nu-l cunoștea pe superintendent,

așa că îl luă repede.

— Ce e?

— Domnul Hunter?

— Da.

— Superintendentul Spence de la Oastshire Police. Putem schimba câteva vorbe?

— Îmi cer scuze, superintendente. Rânji. Credeam că-i vreun agent de publicitate. Intră.

Îl conduse într-o cameră modernă și foarte frumoasă.

Rosaleen stătea la fereastră. La intrarea lor, se întoarse.

— Superintendentul Spence, Rosaleen, spuse Hunter. Ia loc, superintendente. Bei ceva?

— Nu, mulțumesc, domnule Hunter.

Rosaleen își înclinase ușurel capul. Acum se așează, cu spatele la fereastră, Cu mâinile împreunate în poală.

— Fumezi?

David întinse pachetul de țigări.

— Mulțumesc. Spence luă o țigară, așteptă... Îl urmări pe David cum bagă mâna în buzunar, o scoate, se încrunță și ia o cutie cu chibrituri.

David scăpă un chibrit și îi oferă foc.

— Mulțumesc, domnule.

— Ei bine? Întrebă degajat David, aprinzându-și țigara. S-a întâmplat ceva în Warmesley Vale? Bucătăreasa noastră face negoț pe piața neagră? Întotdeauna ne dă grozav să mâncăm și mereu m-am întrebat dacă nu cumva se ocupă cu lucruri ilicite.

— E vorba de ceva mai serios, spuse superintendentul. Noaptea trecută, la Stag Inn a murit un om. N-ați văzut în ziar?

David clătină din cap.

— Nu, n-am remarcat. Ce-i cu el?

— Nu doar că a murit. A fost ucis. I s-a zdrobit capul.

O exclamație înăbușită ieși de pe buzele lui Rosaleen. David spuse repede:

— Te rog, superintendente, nu intra în detalii. Sora mea e sensibilă. Dacă vei pomeni de sânge sau alte orori, probabil că

va leșina.

— Oh, scuzați-mă, spuse Spence. Dar nu e vorba de sânge. Deși a fost clar o crimă.

Se opri. Sprâncenele lui David se înălțară. Spuse liniștit:

— Interesant. Și noi ce legătură avem?

— Speram că poate ne-ați putea spune ceva despre acest om, domnule Hunter.

— Eu?

— Ați fost la el sâmbătă seara. Numele lui... Sau numele sub care s-a înregistrat, era Enoch Arden.

— Da, desigur. Acum îmi amintesc.

David vorbea liniștit, fără stingereală.

— Ei bine, domnule Hunter?

— Mă tem că nu te pot ajuta, superintendente. Nu știu aproape mai nimic despre acest om.

— Îl chema cu adevărat Enoch Arden?

— Îndoi-m-aș.

— De ce v-ați dus la el?

— Una din obișnuitele povești despre ghinion. Mi-a vorbit despre anumite locuri, despre întâmplări din război, anumiți oameni... David ridică din umeri. Doar o încercare, mă tem. Toată treaba era pură invenție.

— I-ați dat vreun ban, domnule?

Răspunsul lui David întârzie o fracțiune de secundă.

— Numai o bancnotă de cinci lire... Pentru noroc. Și eu am fost la război.

— Cunoșteți... Numele pe care vi le-a menționat?

— Da.

— Unul din numele acelea a fost căpitanul Robert Underhay?

În sfârșit, țintise în plin! David înlemni. În spatele lui, Rosaleen scoase un icnet de spaimă.

— De ce crezi asta, superintendente? Întrebă în cele din urmă David. Ochii lui erau atenți, tatonau terenul.

— Am primit informații, răspunse placid Spence.

Urmă o scurtă tăcere. Superintendentul era conștient de faptul că ochii lui David îl studiau, îl cântăream, că se luptau să știe...

— Ai vreo idee cine a fost Robert Underhay, superintendente? Întrebă David.

— Presupun că-mi veți spune dumneavoastră, domnule.

— Robert Underhay a fost primul soț al surorii mele. A murit în Africa, acum câțiva ani.

— Sunteți foarte sigur de asta, domnule Hunter?

— Absolut sigur. Nu-i așa, Rosaleen? Se întoarse spre ea.

— Oh, da. Tânăra vorbea repede și întretăiat. Robert a murit de friguri... A fost foarte trist.

— Uneori poveștile care circulă nu sunt chiar adevărate, doamnă Cloade.

Ea nu spuse nimic. Nu se uita la el, ci la fratele ei. Apoi, după o clipă, spuse:

— Robert e mort.

— Din informațiile pe care le dețin reiese că acest om, Enoch Arden, a afirmat că era un prieten al răposatului Robert Underhay și că, în același timp, v-a informat, domnule Hunter, că Robert Underhay trăiește.

David clătină din cap.

— Prostii, spuse el. Pur și simplu, prostii.

— Declarați în mod hotărât că numele lui Robert Underhay n-a fost menționat?

David zâmbi fermecător.

— Oh, a fost menționat. Tipul ăsta, sărmanul de el, îl cunoscuse pe Underhay.

— N-a fost cumva vorba de... Șantaj, domnule Hunter?

— Șantaj? Nu te înțeleg, superintendente.

— Oare, domnule Hunter? Apropo, e o chestie de formalitate, unde erați noaptea trecută între... Să zicem, șapte și unsprezece?

— Tot ca o chestie de formalitate, ce se întâmplă dacă refuz să răspund, superintendente?

— Nu vă purtați cam copilărește, domnule Hunter?

— Nu cred. Îmi displace – întotdeauna mi-a dispăcut să fiu hărțuit.

Superintendentul se gândi că probabil era adevărat. Mai cunoscuse martori de genul lui David Hunter. Martori care

erau îndărătnici de dragul de a fi îndărătnici, nu că ar fi avut ceva de ascuns. Simplul fapt de a li se cere socoteală pentru venirile și plecările lor părea să le trezească mândria și să-i facă țăfnoși. Din cauza asta făceau tot posibilul să pună bețe-n roate organelor legii.

Deși se mândrea că e un om corect, imparțial, superintendentul Spence venise la Shepherd's Court cu puternica convingere că David Hunter era criminalul.

Acum, pentru prima dată, nu mai era atât de sigur, însuși infantilismul sfidării lui David îi trezise îndoielile.

Spence se uită la Rosaleen. Aceasta răspunse pe loc:

— David, de ce nu-i spui?

— Chiar așa, doamnă Cloade. Nu vrem decât să lămurim lucrurile...

David interveni cu brutalitate:

— Să n-o hărțuiești pe sora mea, auzi?! Ce-ți pasă dacă am fost aici, sau în Warmesley Vale sau în Timbuctoo?

Spence îl avertiză:

— Veți fi citat la anchetă, domnule Hunter, iar acolo va trebui să răspundeți.

— Voi aștepta ancheta, atunci! Și acum, superintendente, vrei să pleci dracului de aici?

— Prea bine, domnule. Imperturbabil, superintendentul se ridică. Dar, mai întâi, am s-o rog ceva pe doamna Cloade.

— Nu vreau ca sora mea să fie deranjată.

— Chiar așa. Dar vreau să se uite la cadavru și să-mi spună dacă îl poate indentifica. Intră în drepturile mele. Treaba asta trebuie făcută mai curând sau mai târziu. De ce să nu vină cu mine acum și să terminăm cu asta? Un martor l-a auzit spunând pe răposatul domn Arden că îl cunoștea pe Robert Underhay... Ergo se poate s-o fi cunoscut și pe doamna Underhay, și, prin urmare, și doamna Underhay se poate să-l fi cunoscut pe el. Dacă numele lui nu e Enoch Arden, așa am putea ști care e numele lui adevărat.

Oarecum în mod neașteptat, Rosaleen se ridică.

— Bine-nțeles că vin, spuse ea.

Spence se așteptă la o altă izbucnire din partea lui David,

dar, spre mirarea lui, acesta rânji.

— Bravo, Rosaleen, spuse el. Mărturisesc că și eu sunt curios. În definitiv, poate ești în stare să-i pui un nume amicului...

Spencer îi spuse tinerei:

— Dumneavoastră, nu l-ați văzut în Warmesley Vale?

Ea clătină din cap.

— De sâmbătă sunt la Londra.

— Iar Arden a sosit vineri seara... Da.

Rosaleen întrebă:

— Vreți să vin acum?

Pusese întrebarea cu ceva din aerul supus al unei fete.

Superintendentul Spence fu impresionat fără să vrea. Tânăra avea o docilitate, o sollicitudine la care nu se așteptase.

— Ați fi foarte amabilă, doamnă Cloade. Cu cât stabilim mai repede anumite fapte, cu atât mai bine. Numai că n-am venit cu mașina poliției.

David se duse la telefon.

— Am să sun la Damier Hire. E sub limita legală de timp pentru închiriat o mașină, dar sper că te descurci, superintendente. În fond, nu-i decât o amărățată de mită.

— Cred că se poate aranja, domnule Hunter.

Se ridică.

— Am să vă aștept la parter.

Coborî cu liftul și intră în birou.

Feldmareșalul îl aștepta.

— Ei bine?

— S-a dormit în ambele paturi, astă noapte, domnule. Băile și prosoapele folosite. Micul dejun le-a fost servit în apartament la nouă jumate.

— Și nu știi la ce oră a venit ieri domnul Hunter?

— Mă tem că nu vă mai pot spune nimic altceva, domnule.

Ei bine, asta era, gândi Spence. Se întreba dacă în spatele refuzului lui David de a vorbi se afla altceva decât o pură sfidare copilărească. Trebuie să-și fi dat seama că asupra lui plana acuzația de crimă. Trebuie să înțeleagă că cu cât își va spune mai curând povestea, cu atât mai bine. Niciodată nu e bine să te opui. Dar tocmai un astfel de lucru l-ar fi distrat pe

David Hunter – să se pună cu poliția.

Pe drum, vorbiră foarte puțin. Când ajunseră la morgă, Rosaleen Cloade era foarte palidă. Mâinile îi tremurau. David părea îngrijorat din cauza ei. Îi vorbea ca unui copil mic.

— N-o să dureze decât câteva clipe, turturico. Nu-i absolut nimic, e un fleac. Nu te frământa. Te duci înăuntru cu superintendentul iar eu am să te aștept. N-are de ce să-ți fie frică. Va arăta liniștit și împăcat, exact ca și cum ar dormi.

Ea dădu ușurel din cap și-i întinse mâna. El i-o bătu încetișor.

— Fii fetiță curajoasă, puișor.

În timp ce-l urma pe superintendent, spuse cu glasul ei moale:

— Trebuie că mă considerați tare lașă. Dar când toți din casă erau morți... Toți, în afară de tine... În noaptea aia oribilă din Londra...

El spuse blând:

— Înțeleg, doamnă Cloade. Știu că ați trecut printr-o tristă experiență în timpul bombardamentului, când a fost ucis soțul dumneavoastră. N-o să dureze decât câteva clipe, credeți-mă.

La un semn al lui Spence, cearceaful fu dat la o parte. Rosaleen stătea privind în jos la bărbatul care-și spusese Enoch Arden. Spence o urmărea cu atenție.

Ea se uita la mort curioasă și parcă mirată... Nu tresări, nu dădu nici un semn de emoție sau de recunoaștere, doar se uita lung, mirată. Apoi, foarte repede, într-un fel aproape indiferent, își făcu semnul crucii.

— Dumnezeu să-l odihnească, spuse ea. Nu l-am văzut în viața mea pe acest om. Nu știu cine e.

Spence își spuse în sinea lui: „Fie ești cea mai bună actriță pe care am întâlnit-o vreodată, fie spui adevărul”.

Mai târziu, Spence îl sună pe Rowley Cloade.

— Am dus-o pe văduvă la morgă. Spune că nu e Robert Underhay și că nu l-a mai văzut niciodată. Așa că asta s-a lămurit!

Urmă o pauză. Apoi Rowley întrebă încetișor:

— Oare s-a lămurit?

— Cred că juriul o va crede... În lipsa unei dovezi contrare, firește.

— D-da, spuse Rowley și închise.

Apoi, încruntându-se, luă cartea de telefon a Londrei. Degetul lui trecu meticulos în revistă numele înscrise la litera P. La un moment dat, găsi ce căuta.

— Sfârșitul cărții întâi CARTEA A DOUA

Capitolul I

Hercule Poirot împături cu grijă ultimul din ziarele pe care i le cumpărase George. Informațiile erau cam anemice. Analiza medicală arăta că craniul bărbatului fusese spart în urma unei serii de lovituri puternice. Ancheta fusese amânată peste două săptămâni. Oricine putea da informații despre un bărbat pe nume Enoch Arden despre care se credea că sosise de curând din Cape Town era rugat să ia legătura cu șeful poliției din Oastshire.

Poirot puse ziarele teanc, le aranjă cu grijă și începu să mediteze. Afacerea îl interesa. Probabil că ar fi trecut indiferent peste micul articol dacă n-ar fi fost vizita recentă a doamnei Lionel Cloade, vizită care îi adusese aminte cu mare claritate incidentele de la club, din ziua raidului aerian. Și-l amintea cu exactitate pe maiorul Porter spunând: „S-ar putea ca, undeva, la vreo mie de mile de aici, să apară un oarecare domn Enoch Arden care să ia viața de la capăt”. Acum, tare vroia să știe mai multe despre acest bărbat numit Enoch Arden care murise violent la Warmesley Vale.

Își aminti că îl cunoștea oarecum pe superintendentul Spence de la poliția din Oastshire și își mai aminti și că tânărul Mellon locuia nu departe de Warmesley Vale, și că tânărul Mellon îl cunoștea pe Jeremy Cloade.

Tocmai se gândea să-i telefoneze tânărului Mellon, când intră George și îl anunță că un oarecare domn Rowland Cloade ar dori să îl vadă.

— Aha! Exclamă cu satisfacție Hercule Poirot. Condu-l înăuntru.

Fu introdus un tânăr chipeș, cu o expresie îngrijorată și aerul că nu știa cum să înceapă.

— Ei bine, domnule Cloade, ce pot face pentru dumneata? Îi sări în ajutor Poirot.

Rowley se uita cam cu îndoială la Poirot. Mustața extravagantă, eleganța fără cusur, ghetele albe și pantofii din piele cu botul ascuțit, toate îl umpleau pe acest tânăr insular de neîncredere.

Poirot își dădea perfect seama de asta și se simțea oarecum amuzat.

Rowley Cloade începu greoi:

— Mă tem că va trebui să vă explic cine sunt și așa mai departe. Nu-mi cunoașteți numele...

Poirot îl întrerupse:

— Ba da, îți cunosc perfect numele. Vezi dumneata, mătușa dumitale a fost la mine săptămâna trecută.

— Mătușa mea? Maxilarul lui Rowley căzu. Se uita la Poirot cu cea mai vie uimire. Era atât de limpede că pentru el asta era o noutate încât Poirot respinse ipoteza că cele două vizite aveau o legătură între ele. O clipă își zise că e o coincidență fantastică faptul că doi membri ai familiei Cloade găsiseră de cuviință să-l consulte într-o perioadă atât de scurtă, dar în clipa următoare își dădu seama că nu era nici o coincidență, ci o succesiune firească izvorând dintr-o cauză inițială.

Cu glas tare, spuse:

— Presupun că doamna Lionel Cloade este mătușa dumitale. Rowley păru chiar și mai uluit ca mai înainte.

Spuse cu cea mai mare neîncredere:

— Mătușa Kathie? Sigur... Nu vă referiți la... Doamna Jeremy Cloade?

Poirot clătină din cap.

— Dar de ce naiba putea mătușa Kathie...

Poirot murmură discret:

— A fost îndrumată la mine am înțeles, de spiritele călăuzitoare.

— Oh, Doamne! Rowley păru ușurat și amuzat. Spuse, ca și cum ar fi vrut să-l liniștească pe Poirot: E inofensivă, să știți.

— Mira-m-aș.

— Ce vreți să spuneți?

— Mă întreb dacă există ceva total inofensiv.

Rowley îl privi lung. Poirot oftă.

— Ai venit să mă întrebi ceva? Te ascult.

Pe chipul lui Rowley apăru iar expresia îngrijorată.

— Mă tem că e o poveste cam lungă...

Și Poirot se temea de asta. Avea el o presimțire că Rowley nu era genul de om care să ajungă repede la obiect. Se lăsă pe speteaza scaunului și închise ochii pe jumătate, în timp ce Rowley începu:

— Unchiul meu, înțelegeți, a fost Gordon Cloade...

— Știu totul despre Gordon Cloade, îl ajută Poirot.

— Bun. Atunci nu mai e nevoie să vă explic. Cu câteva săptămâni înainte să moară s-a însurat... cu o văduvă tânără pe nume Underhay. De la moartea lui, ea locuiește la Warmasley Vale... Ea și un frate al ei. Noi toți am înțeles că primul ei soț murise de friguri în Africa. Dar acum se pare că s-ar putea să nu fie așa.

— Ah! Exclamă Poirot reluându-și poziția inițială. Și ce v-a condus la presupunerea asta?

Rowley descrie apariția lui Enoch Arden în Warmasley Vale.

— Poate ați văzut în ziare...

— Da, am văzut.

Rowley continuă. Descrie prima impresie pe care i-o făcuse Arden, vizita lui la Stag, scrisoarea primită de la Beatrice Lippincott și, în final, conversația la care trăsese cu urechea Beatrice.

— Firește, nu poți fi sigur de ceea ce a auzit ea. Se poate să fi exagerat puțin... Sau chiar să fi înțeles greșit.

— A povestit și la poliție?

— Da... I-am spus că e bine s-o facă.

— Scuză-mă, nu prea văd de ce ai venit la mine, domnule Cloade. Vrei ca eu să investighez această... Crimă? Căci e o crimă, presupun.

— Doamne, nu! Spuse Rowley. Nu vreau nimic de genul ăsta. Asta e treaba poliției. Nu, eu vreau altceva. Vreau să aflați cine era tipul.

Ochii lui Poirot se îngustară.

— Dumneata cine crezi că era, domnule Cloade?

— Ei bine, vreau să spun... Enoch Arden nu e un nume. La naiba, e un poem. Tennyson. M-am dus și m-am documentat. E vorba de un tip care se întoarce și descoperă că nevasta lui s-a măritat cu un alt tip.

— Așadar dumneata crezi că Enoch Arden era însuși Robert Underhay? Întrebă liniștit Poirot.

Rowley răspunse încetișor:

— Putea să fie... Adică, vârsta era cam aceeași, și înfățișarea, și tot tacâmul. Am tot dezbătut problema asta cu Beatrice. Normal că nu-și amintea exact ce spusese fiecare din ei. Tipul spunea că Robert Underhay ieșise în lume și că era bolnav și avea nevoie de bani. Ei bine, se poate să fi vorbit chiar despre el, nu-i așa? Se pare că a spus ceva despre faptul că lui David Hunter nu i-ar fi convenit dacă Underhay apărea în Warmlesley Vale... Ceea ce parcă ar da nițel de înțeles că se afla deja acolo sub un nume fals.

— Ce dovadă de identificare a fost prezentată la anchetă?

Rowley clătină din cap.

— Nimic precis. Doar personalul de la Stag care a spus că el era cel care venise acolo și se înregistrase ca Enoch Arden.

— Dar actele lui?

— Nu avea niciunul.

— Cum? Poirot se ridică de mirare. Nici un fel de act?

— Absolut nimic. Niște șosete uzate și o cămașă și o periută de dinți, etc, dar nici un act.

— Nici pașaport? Nici scrisori? Nici măcar o cartelă de rații?

— Absolut nimic.

— Asta-i foarte interesant, spuse Poirot. Da, foarte interesant...

Rowley continuă:

— David Hunter, ăsta-i fratele lui Rosaleen, s-a dus la el în seara în care a sosit. Povestea pe care a spus-o la poliție a fost că primise o scrisoare de la tip în care-i spunea că fusese prieten cu Robert Underhay și că era la pământ. La rugămintea surorii lui s-a dus la Stag și l-a văzut pe flăcău și i-a dat cinci lire. Asta e povestea lui și pun pariu că are de gând

să nu renunțe nici mort la ea. Firește că poliția păstrează tăcerea despre ceea ce a auzit Beatrice.

— David Hunter spune că nu-l cunoscuse în prealabil pe omul acela?

— El așa spune. Oricum, bănuiesc că Hunter nu l-a cunoscut pe Underhay.

— Ce poți să-mi spui despre Rosaleen Cloade?

— Poliția i-a cerut să se uite la cadavru să vadă dacă îl cunoaște. Ea a spus că îi era total străin.

— Eh bien. Atunci asta răspunde întrebării dumitale!

— Oare? Nu cred. Dacă mortul este Underhay, atunci Rosaleen n-a fost niciodată soția unchiului meu și nu are dreptul la nici un penny din banii lui. Credeți că în aceste împrejurări l-ar fi recunoscut?

— N-ai încredere în ea?

— N-am încredere în niciunul din ei.

— Sunt convins că există o mulțime de oameni care ar putea să spună în mod cert dacă mortul este sau nu Underhay.

— Se pare că nu-i chiar atât de simplu. Eu asta vreau de la dumneavoastră. Să găsiți pe cineva care îl cunoaște pe Underhay. Din cât se pare, n-are nici o rudă în țara asta... Și a fost întotdeauna un tip singuratic, nesociabil. Îmi închipui că trebuie să existe foști servitori, prieteni, cineva... Dar războiul a distrămat totul și i-a împrăștiat pe oameni care încotro. Eu n-aș ști cum să încep să abordez treaba... Și, oricum, n-am timp. Sunt fermier... Și duc lipsă de mână de lucru.

— De ce eu? Întrebă Hercule Poirot.

Rowley păru stânjenit.

În ochii lui Poirot apăru o luminiță jucăușă.

— Îndrumarea spiritelor?

— Doamne sfinte, nu! Spuse îngrozit Rowley. De fapt... Ezită... Am auzit un tip pe care-l cunosc vorbind despre dumneavoastră... Spunea că sunteți trăsnit în chestii de genul ăsta. Nu știu ce onorariu aveți... Mare, presupun... Iar noi suntem lefteri, dar aș îndrăzni să spun că am încropi ceva dacă punem mână de la mână. Adică, dacă vreți să vă ocupați de problemă.

Hercule Poirot spuse încetișor:

— Da, cred că am să pot să vă ajut.

Amințirea, o amintire foarte limpede și precisă, îi reveni în minte. Plictiseala din club, foșnetul ziarului, glasul monoton... Numele... Care era numele? A, da. Porter. Maiorul Porter.

Hercule Poirot se ridică.

— Vrei să revii după-amiază, domnule Cloade?

— Știi și eu? Da, cred că da. Dar puteți face ceva într-un timp atât de scurt?

Se uită la Poirot cu uimire și neîncredere. Poirot n-ar fi fost om dacă ar fi rezistat tentației să pozeze. Cu amintirea sculptorului său predecesor în minte, spuse solemn:

— Am metodele mele, domnule Cloade.

Era exact ce trebuia spus. Expresia lui Rowley deveni extrem de respectuoasă.

— Da... Desigur. Zău. Nu știu cum faceți treburile astea.

Poirot nu-l puse în temă. După plecarea lui Rowley se așeză și scrisese un scurt bilet. I-l dădu lui George, instruindu-l să-l ducă la Coronation Club și să aștepte răspunsul.

Răspunsul fu extrem de satisfăcător. Maiorul Porter îi transmitea complimentele sale lui monsieur Hercule Poirot și ar fi fost bucuros să-i primească pe el și pe prietenul său în Edgeway Street 79, Campden Hill, în după-amiaza aceea la cinci.

*

Rowley Cloade reapăru la patru și jumătate.

— Ceva noroc, monsieur Poirot?

— Desigur, domnule Cloade, mergem acum să-l vedem pe un bun prieten al căpitanului Robert Underhay.

— Poftim? Rowley rămase cu gura căscată. Se uita la Poirot cu uimirea unui băiețel în fața unui scamator care scoate iepuri din pălărie. Dar e incredibil! Nu înțeleg cum puteți face toate astea... Vai, nu-s decât câteva ore!

Poirot flutură o mână indiferentă și încercă să pară modest. Nu avea nici o intenție să dezvăluie simplitatea trucului său de scamator. Faptul că îl impresiona pe acest simplu Rowley îi mângâia vanitatea.

Plecară împreună și luară un taxi până în Campden Hill.

*

Maiorul Porter ocupa primul etaj al unei căsuțe ponosite. Fură primiți de o femeie vioaie, grasă și rumenă în obraji și duși sus. Era o cameră pătrată cu rafturi de cărți de jur împrejur și câteva tablouri cu natură moartă, destul de proaste. Pe podea erau două carpete, carpete de calitate, în culori încântătoare, dar foarte uzate.

Poirot se uită la bărbatul care stătea foarte drept lângă

cămin, în costumul lui bine croit, dar ponosit. Își dădea seama că, pentru maiorul Porter, viața însemna un șir de privațiuni crâncene. Impozitele și costul tot mai ridicat al traiului îi lovise cel mai tare pe vechii veterani de război, însă de unele lucruri maiorul Porter avea să se agațe până la capăt.

Subscripția de la club, de exemplu.

Maiorul Porter vorbea în salturi.

— Mă tem că nu-mi amintesc să ne fi cunoscut, monsieur Poirot. La club, spuneți? Acum câțiva ani? Vă cunosc după nume, desigur.

— Acesta este domnul Rowland Cloade.

Maiorul Porter zmuci din cap în onoarea prezentării.

— Încântat, spuse el. Mă tem că nu vă pot invita la un pahar de sherry. Negustorul meu de vinuri și-a pierdut stocul în bombardament. Am niște gin. Sau poate doriți o bere?

Acceptară berea. Maiorul Porter scoase o tabacheră.

— Fumați?

Poirot acceptă o țigară. Maiorul scăpără un băț de chibrit și îi oferi foc.

— Dumneata nu vrei, știu, îi spuse maiorul lui Rowley. Te deranjează dacă îmi aprind pipa? Ceea ce și făcu, pufăind o grămadă de timp.

Toate aceste preliminariile fiind încheiate, întrebă:

— Despre ce e vorba?

Se uita de la unul la altul.

Poirot spuse:

— Poate ați citit în ziar despre moartea unui bărbat în Warmesley Vale?

Porter clătină din cap.

— Se poate, deși nu cred.

— Numele lui era Arden, Enoch Arden.

Porter clătină iarăși din cap.

— A fost găsit la Stag Inn cu capul zdrobit.

Porter se încruntă.

— Să văd... Da, parcă am citit așa ceva... Acum câteva zile.

— Da. Am aici o fotografie, e o fotografie din ziar și nu e prea clară, mă tem. Ceea ce am vrea noi să știm, maior Porter,

este dacă l-ați mai văzut vreodată pe acest om.

Îi înmână fotografia.

Maiorul Porter o luă și se încruntă la ea.

— Așteptați o clipă, își luă ochelarii, și-i potrivi pe nas și se uită mai bine la fotografie... Apoi tresări puternic.

— Dumnezeu să mă păzească! Exclamă el. Fir-aș al naibii!

— Îl cunoașteți pe acest om?

— Firește că îl cunosc. E Underhay – Robert Underhay.

— Sunteți sigur? În glasul lui Rowley se citea triumful.

— Bine-nțeles că sunt sigur. Robert Underhay! Aș jura oriunde pentru asta.

Capitolul II

Telefonul sună și Lynn se duse să răspundă. Se auzi glasul lui Rowley.

— Lynn?

— Rowley?

Glasul ei suna deprimat. El întrebă:

— Ce mai faci? Nu te-am văzut deloc zilele astea.

— Oh, fleacuri, nimic important. Alerg de colo-colo cu un coș, aștept să aducă pește și stau la coadă pentru o fărmă de cozonac dezgustător. Cam asta. Viață de casnică.

— Vreau să te văd. Am ceva să-ți spun.

— Ce anume?

Rowley chicoti.

— Vești bune. Ne întâlnim lângă Rolland Copse. Vorbim acolo.

— Vești bune? Lynn puse receptorul în furcă. Ce putea să însemne pentru Rowley Cloade vești bune? Bani? Își vânduse taurul ăla tânăr la un preț mai bun decât sperase să primească?

Nu, gândi ea, trebuie să fie mai mult de atât. În timp ce urca pe câmp spre Rolland Copse, Rowley își lăsă tractorul și-i veni în întâmpinare.

— Bună, Lynn.

— Vai, Rowley... Arăți... Altfel, sau mi se pare?

El râse.

— Aș zice că da. Ni s-a întors norocul, Lynn!

- Ce vrei să spui?
- Îți amintești că bătrânul Jeremy a pomenit de un tip pe nume Hercule Poirot?
- Hercule Poirot? Lynn se încruntă. Da, îmi amintesc ceva...
- Cu mult timp în urmă. Era încă război. Erau în mausoleul ăla de club a lui și a fost un raid aerian.
- Și? Întrebă Lynn nerăbdătoare.
- Tipul e îmbrăcat aiurea și așa mai departe. E francez... Sau belgian. E un flăcău ciudat dar e nemaipomenit.
- Lynn își uni sprâncenele.
- Nu e... detectiv?
- Așa-i. Ei bine, știi de tipul ăsta căruia i s-a făcut felul la Stag. Nu ți-am spus, dar circula o idee că se putea să fi fost primul soț al lui Rosaleen Cloade.
- Lynn râse.
- Doar pentru că își zicea Enoch Arden? Ce idee absurdă!
- Nu chiar atât de absurdă, fata mea. Spence a dus-o pe Rosaleen să arunce o privire la el. Iar ea a jurat foarte ferm că nu era soțul ei.
- Așa că s-a terminat, nu.
- Poate că s-a terminat. Dar datorită mie!
- Datorită ție? Ce-ai făcut tu?
- M-am dus la tipul ăsta, Hercule Poirot. I-am spus că vrem o altă părere, și l-am întrebat dacă ar putea să găsească pe cineva care l-a cunoscut în realitate pe Robert Underhay. Ai cuvântul meu, tipul ăsta e trăsnet! Exact cum ai scoate un iepure din pălărie, l-a scos în câteva ore pe cel mai bun prieten a lui Underhay. Un amic pe nume Porter. Rowley se opri. Apoi chicoti din nou, cu o notă de emoție care o miră și o zăpăci pe Lynn. Să nu suflă o vorbă, Lynn. Superintendentul m-a pus să jur că nu spun nimănui, dar aș vrea ca tu să știi. Mortul e Robert Underhay.
- Poftim? Lynn făcu un pas înapoi. Se uita prostește la Rowley.
- Robert Underhay în persoană! Porter n-a avut nici cel mai mic dubiu. Așa că vezi, Lynn... Am câștigat! Până la urmă, noi am câștigat! I-am învins pe nenorociții ăștia de escroci!

— Care nenorociți de escroci?

— Hunter și sora lui. Sunt caftiți... Terminați! Rosaleen nu primește banii lui Gordon. Noi îi primim. Sunt ai noștri! Testamentul pe care l-a făcut Gordon înainte să se însoare cu Rosaleen e valabil și banii se împart între noi. Eu primesc o pătrime. Înțelegeți? Dacă primul ei soț era în viață când s-a măritat cu Gordon, n-a fost deloc măritată cu Gordon!

— Ești... Ești sigur de ceea ce spui?

El o privi lung, pentru prima dată păru ușor nedumerit.

— Bine-nțeles că sunt sigur! E o chestie elementară. Acum totul e în regulă. Este exact cum vroia Gordon să fie. Totul e ca și cum neprețuita aia pereche n-ar fi existat niciodată. E la fel ca înainte.

Totul e la fel ca înainte... Dar nu poți șterge cu buretele ceva ce s-a întâmplat, gândi Lynn. Nu poți pretinde că n-a existat niciodată. Întrebă încetișor:

— Ei ce vor face?

— Ce? Ea văzu că până în acel moment, Rowley nu se prea gândise la asta. Nu știu. Presupun că se întorc de unde au venit. Știi, cred... Da, cred că s-ar cuveni să facem ceva pentru ea. Adică, ea s-a măritat de bună credință cu Gordon. Cred că a crezut cu adevărat că primul ei soț era mort. Nu e vina ei. Da, trebuie să facem ceva pentru ea... Să-i dăm o alocație decentă. Contribuim cu toții.

— O placi, nu-i așa?

— Da. Rowley reflectă. Îmi place, într-un fel. E o puștoaică drăguță. Recunoaște o vacă atunci când o vede.

— Eu nu.

— Oh, ai să înveți, spuse îngăduitor Rowley.

— Și cum rămâne cu... David?

Rowley se uită urât.

— La dracu' cu David! Oricum n-au fost niciodată banii lui. El n-a făcut decât să vină și s-o stoarcă de bani pe soră-sa, ca un parazit.

— Nu, Rowley, n-a fost așa... N-a fost. El nu e un parazit. E... un aventurier, poate.!

— Și un criminal odios!

Lui Lynn i se tăie respirația.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, cine crezi că l-a omorât pe Underhay?

Ea strigă:

— Nu cred! Nu cred!

— Firește că el l-a omorât pe Underhay! Cine altcineva putea s-o facă? A fost aici în ziua aia. A venit cu trenul de cinci jumate. Așteptam niște oameni la gară și l-am zărit în depărtare.

Lynn spuse tăios:

— S-a întors la Londra în seara aia.

— După-ce l-a omorât pe Underhay, spuse triumfător Rowley.

— N-ar trebui să spui așa ceva, Rowley. La ce oră a fost omorât Underhay?

— Păi... Nu știu exact. Rowley o lăasă mai moale... Reflectă. Presupun că n-o să știm până la ancheta de mâine, îmi imaginez că undeva între nouă și zece.

— David a prins trenul de nouă și douăzeci spre Londra.

— Ascultă, Lynn, de unde știi tu?

— Eu... M-am întâlnit cu el, fugea la tren.

— De unde știi că l-a și prins?

— Pentru că mai târziu mi-a dat telefon din Londra.

Rowley se uită mânios la ea.

— De ce dracu ți-a dat ție telefon? Ascultă, Lynn, al naibii să fiu dacă eu...

— Oh, ce contează asta, Rowley? În tot cazul, asta dovedește că a prins trenul.

— A avut timp din belșug să-l omoare pe Underhay și pe urmă să alerge la tren.

— Nu și dacă a fost omorât la nouă.

— Se poate să fi fost omorât chiar înainte de nouă.

Dar în glasul lui se citea o ușoară îndoială.

Lynn închise ochii pe jumătate. Asta să fi fost adevărul?

Când gâfâind, înjurând, David ieșise din pădurice, cel care o luase în brațe fusese un criminal care tocmai își înfăptuise crima? Își aminti ciudata lui agitație... Neastâmpărul,

neliniștea lui să fi fost din cauză că crima îl afectase? S-ar putea. Trebuia să recunoască față de ea însăși. Să fi fost David total străin de crimă? Sau dimpotrivă? Ar fi ucis el un om care nu-i făcuse nici un rău... O stafie a trecutului? Un om a cărui singură vină era că stătea între Rosaleen și o mare moștenire... Între David și plăcerea de a se bucura de banii lui Rosaleen?

Murmură.

— De ce l-ar fi omorât pe Underhay?

— Doamne sfinte, Lynn, cum poți să mai întrebi? Tocmai ți-am spus de ce! Underhay fiind în viață când s-a măritat ea cu Gordon, banii lui Gordon sunt ai noștri! În tot cazul, Underhay îi șantajă.

Ah, asta se încadra mai bine în tipar. David ar putea ucide un șantajist... De fapt, nu în felul ăsta ar trata cu un șantajist?

Da, asta se încadra în tipar, prindea sens. Graba lui David, agitația lui... Modul sălbatic, aproape furios, de a-și exprima dragostea. Și mai târziu, renunțarea la ea. „Ar fi mai bine s-o șterg...” Da, se potrivea.

Ca prin vis, îl auzi pe Rowley întrebând:

— Ce s-a întâmplat, Lynn? Te simți bine?

— Da, desigur.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu mai fi așa posomorâtă! Se întoarce și se uită în josul dealului la Long Willows. Slavă Domnului, acum putem să facem nițică ordine... Să cumpărăm câteva mașinării care să ne mai scutească de muncă... Să fie numai bine pentru tine. Nu vreau să te spetești muncind, Lynn.

Casa aceea avea să fie căminul ei. Căminul ei și al lui Rowley...

Iar într-o dimineață, la opt, David avea să se legene mort cu ștreangul de gât...

Capitolul III

Cu chipul palid și hotărât și ochi iscoditori, David o ținea de umeri pe Rosaleen.

— O să fie bine, ți-o spun, o să fie bine. Dar trebuie să-ți ții firea și să faci exact ce îți spun.

— Și dacă te arestează? Tu ai spus asta! Ai spus că s-ar putea să te aresteze.

— Da, e posibil. Dar nu va fi pentru mult timp. Nu dacă îți ții firea.

— Voi face tot ce-mi spui, David.

— Așa te vreau! Tot ce ai de făcut, Rosaleen, e să rămâi neclintită la povestea ta. Ține-o una și bună că mortul nu e bărbatul tău, Robert Underhay.

— Îmi vor întinde capcane să spun lucruri pe care nu vreau să le spun.

— Nu, n-o vor face. Totul e în regulă, ascultă-mă pe mine.

— Nu, e o greșeală... Tot timpul a fost o greșeală. Am făcut ceva rău. Am luat bani care nu ne aparțin. Noapți întregi n-am dormit gândindu-mă la asta, David. Am luat bani care nu ne aparțin. Dumnezeu ne pedepsește pentru ticăloșia noastră.

El o privea încruntat. Rosaleen claca... Da, hotărât claca. Întotdeauna existase acea teamă religioasă. Conștiința ei nu fusese niciodată pe deplin liniștită. Acum, afară doar dacă era extrem de norocos, Rosaleen avea să se prăbușească total. Ei bine, exista un singur lucru de făcut.

— Ascultă, Rosaleen, spuse cu blândețe. Vrei să fii spânzurat?

Ochii ei se lărgiră de groază.

— Oh, David, n-ai... N-au...

— Singura persoană care mă poate spânzura... Ești tu. O dată ce recunoști, prin privire, sau printr-un semn, sau printr-o vorbă că mortul ar putea fi Underhay, mi-ai pus lațul de gât! Înțelegi asta?

Da, acum mai venea de acasă! Ea îl privea cu ochii largi, îngroziți.

— Sunt atât de proastă, David!

— Nu, nu ești. În orice caz, nu trebuie să fii deșteaptă. Va trebui să juri solemn că mortul nu e soțul tău. Poți face asta?

Ea dădu din cap.

— Pari proastă, dacă vrei. Pari ca și cum n-ai pricepe ce ți se cere. Nu va fi nici un rău în asta. Dar rămâi fermă pe poziție, ține-o pe-a ta. Gaythorne va avea grijă de tine. E un avocat

foarte abil, de asta l-am angajat. Va fi prezent la anchetă și te va apăra de hărțuieli. Dar chiar și în fața lui, rămâi neclintită la povestea ta. Pentru numele lui Dumnezeu, nu încerca să fii deșteaptă sau să crezi că mă poți ajuta mai mult prin nu știu ce versiune a ta.

— Așa am să fac, David. Am să fac exact ce îmi spui.

— Bravo. Când se termină totul, plecăm... În sudul Franței... În America. Între timp, ai grijă de sănătatea ta. Nu mai sta trează nopțile frământându-te. Ia chestiile alea pentru somn pe care ți le-a prescris doctorul Cloade... Bromură sau nu știu ce. Ia una pe noapte, liniștește-te și nu uita că ne așteaptă vremuri bune! Și-acum, e timpul să mergem la anchetă. E fixată la unsprezece.

Se uită circular prin frumosul salon. Frumusețe, confort, bogăție... Se bucurase de toate astea. O casă grozavă, Furrowbank. Iar acum... Poate că acum își lua definitiv adio...

Se băgase în bucluc – asta era sigur. Dar nici chiar acum nu regreta. Cât despre viitor... Ei bine, va continua să meargă la noroc.

Se uită la Rosaleen. Ea îl urmărea cu ochi mari și rugători și, intuitiv, știu ce vrea.

— Nu l-am omorât eu, Rosaleen, spuse el blând. Îți jur pe toți sfinții din calendar!

Capitolul IV

Ancheta avea loc în Cornmarket.

Procurorul, domnul Pebmarsh, era un omuleț aferat cu ochelari și plin de conștiința propriei lui importanțe.

Lângă el stătea masivul superintendent Spence. Pe un scaun retras stătea un omuleț cu înfățișare de străin și o mustață mare și neagră. Apoi clanul Cloade: soții Jeremy Cloade, soții Lionel Cloade, Rowley Cloade, doamna Marchmont și Lynn. Maiorul Porter stătea singur, foindu-se stingher. David și Rosaleen sosiră ultimii. Se așezară separat, la distanță de ceilalți.

Procurorul își dresе glasul și, aruncându-și privirea asupra juriului local format din nouă persoane, începu procedura.

Ofițerul de poliție Peacock...

Sergentul Vane...

Doctorul Lionel Cloade...

— Dădeați asistență medicală unei paciente la Stag, când a venit la dumneavoastră Gladys Aitkin. Ce a spus?

— M-a informat că ocupantul camerei cu numărul 5 zăcea mort pe podea.

— În consecință, ați urcat în camera 5?

— Da.

— Vreți să ne descrieți ce ați găsit acolo?

Doctorul Cloade descrie. Cadavrul unui bărbat cu fața în jos... Capul spart... Spatele craniului... Cleștele pentru foc.

— După părerea dumneavoastră, rănille respective au fost cauzate de cleștele în cauză?

— Unele dintre ele, neîndoielnic da.

— Vă mențineți părerea că au fost aplicate mai multe lovituri?

— Da. Nu am făcut o examinare amănunțită întrucât am considerat că trebuie chemată poliția și, ca atare, cadavrul nu trebuia atins sau să i se schimbe poziția.

— Foarte înțelept. Omul era mort?

— Da. Era mort de câteva ore.

— După părerea dumneavoastră, cam de câte ore?

— Nu aș putea să mă pronunț cu precizie. Cel puțin unsprezece ore... Foarte posibil treisprezece sau paisprezece... Să spunem, între 7:30 și 10:30 seara precedentă.

— Vă mulțumim, doctore Cloade.

Apoi fu chemat medicul poliției care descrie pe larg și în termeni tehnici rănille. Pe maxilarul inferior se aflau o julitură și o umflătură, iar la baza craniului fuseseră aplicate cinci sau șase lovituri, dintre care unele fuseseră date după ce survenise moartea.

— A fost un atac de mare sălbăticie?

— Exact.

— Ar fi fost nevoie de o mare forță pentru a aplica aceste lovituri?

— N-nu, nu forță, exact. Cleștele, ținut de capetele lamelor, putea fi balansat fără prea mare efort. Bila grea de metal care

formează capul cleștelui îl face o armă de temut. Chiar și o persoană firavă ar fi putut aplica loviturile dacă, să zicem, ar fi fost date într-o criză de furie.

— Vă mulțumesc, doctore.

Urmară detaliile privitoare la starea cadavrului. Bine hrănit, sănătos, vârsta în jur de patruzeci și cinci de ani. Nici un semn de boală – inima, plămânii, etc., toate bune.

Beatrice Lippincott depuse mărturie cu privire la sosirea decedatului. Se înregistrase sub numele de Enoch Arden, Cape Town.

— A prezentat decedatul o cartelă de rații?

— Nu, domnule.

— I-ați cerut să prezinte?

— La început, nu. Nu știam cât stătea.

— Dar mai târziu?

— Da, domnule. A sosit vineri, iar sâmbătă i-am spus că dacă avea de gând că stea mai mult de cinci zile îl rugam să aibă amabilitatea și să-mi dea cartela de rații.

— Și el ce a spus?

— A spus că o să mi-o dea.

— Dar în realitate n-a făcut-o?

— Nu.

— N-a spus că o pierduse? Sau că nu o primise?

— Nu. A spus: „Am s-o caut și am s-o aduc”.

— Domnișoară Lippincott, ați auzit din întâmplare în seara zilei de sâmbătă o anumită conversație?

Cu o mulțime de explicații complicate privitoare la necesitatea de a se afla în camera numărul 4, Beatrice Lippincott își depănă povestea. Procurorul o ghidase cu dibăcie.

— Mulțumesc. Ați pomenit cuiva de această conversație?

— Da, i-am spus domnului Rowley Cloade.

— De ce i-ați spus domnului Cloade?

— M-am gândit că se cuvenea să știe. Beatrice se înroși.

Un bărbat înalt și subțire (domnul Gaythorne) se ridică și ceru permisiunea să pună o întrebare.

— În cursul conversației dintre decedat și domnul David

Hunter, a menționat vreodată decedatul în mod clar că el însuși era Robert Underhay?

— Nu... Nu. N-a menționat.

— Da fapt, vorbea de „Robert Underhay” ca și cum Robert Underhay era o cu totul altă persoană.

— Da... Da, așa vorbea.

— Mulțumesc, domnule procuror, asta-i tot ce am vrut să lămuresc.

Beatrice Lippincott se așează și fu chemat Rowley Cloade.

El confirmă că Beatrice îi reprodusesese discuția auzită de ea și relatează propria sa întrevedere cu decedatul.

— Ultimele cuvinte pe care vi le-a spus au fost: „Nu cred că vei putea dovedi asta fără cooperarea mea”? Asta fiind faptul că Robert Underhay era încă în viață.

— Exact asta a spus, da. Și a râs.

— A râs, nu-i așa? Cum ați interpretat acele cuvinte?

— Ei bine... M-am gândit că încerca să mă determine să-i fac o ofertă, dar după aceea, tot gândindu-mă...

— Da, domnule Cloade, dar ceea ce ați gândit după aceea nu e prea relevant. Să spunem doar că după aceea întrevedere v-ați hotărât să încercați să găsiți vreo persoană care să-l fi cunoscut pe răposatul Robert Underhay. Ceea ce, cu un anumit ajutor, ați reușit.

Rowley dădu din cap.

— Așa este.

— Cât era ceasul când ați plecat de la decedat?

— După părerea mea, era nouă fără cinci.

— Cum ați aproximat această oră?

— În timp ce mergeam pe stradă am auzit pe o fereastră un radio care dădea ora nouă.

— A menționat decedatul la ce oră își aștepta clientul?

— A spus: „În orice clipă”.

— N-a menționat nici un nume?

— Nu.

— David Hunter!

Se auzi un ușor murmur în timp ce locuitorii din Warmesley Vale își suceau gâturile să se uite la tânărul înalt și subțire, cu

o expresie amară care stătea sfidător cu fața la procuror.

Preliminariile meraseră rapid. Procurorul continuă:

— Ați fost să-l vedeți pe decedat în seara de sâmbătă?

— Da... Am primit de la el o scrisoare în care cerea ajutor și afirma că îl cunoscuse în Africa pe primul soț al surorii mele.

— Aveți această scrisoare?

— Nu, nu păstrez scrisorile.

— Ați auzit relatarea domnișoarei Lippincott cu privire la discuția dumneavoastră cu decedatul. Este adevărată această relatare?

— Total neadevărată. Decedatul mi-a spus că-l cunoscuse pe fostul meu cumnat, s-a văit de ghinionul lui și că se născuse, și mi-a cerut să-l ajut cu niște bani pe care ca de obicei, era convins că o să poată să mi-i înapoieze.

— V-a spus că Robert Underhay era încă în viață?

David zâmbi.

— Categorie nu. A spus: „Dacă Robert mai trăia știu că el m-ar fi ajutat”.

— Asta-i cu totul altceva față de ceea ce ne-a spus Beatrice Lippincott.

— Cei care trag cu urechea aud de regulă numai o parte din ceea ce se petrece și înțeleg greșit toată treaba. Sau o difuzează greșit datorită faptului că înlocuiesc detaliile lipsă cu rodul imaginației lor bogate.

Beatrice zvâcni furioasă și exclamă:

— Eu niciodată...

Procurorul o aduse la ordine.

— Liniște, vă rog! Și-acum, domnule Hunter, l-ați vizitat din nou pe decedat în seara de marți...

— Nu, nu l-am vizitat.

— Ați auzit că domnul Rowley Cloade spune că decedatul aștepta un vizitator?

— Poate să fi așteptat un vizitator. Dacă-i așa, nu eram eu acel vizitator. Îi dădusem deja cinci lire. M-am gândit că erau prea de ajuns pentru el. Nu exista nici o dovadă că-l cunoscuse vreodată pe Robert Underhay. De când a moștenit o sumă mare de la soțul ei, sora mea e hărțuită de toți cerșetorii și toți

paraziții din împrejurimi.

Ochii lui trecură liniștiți în revistă clanul Cloade.

— Domnule Hunter, vreți să ne spuneți unde erați în seara de marți?

— Aflați! Spuse David.

— Domnule Hunter! Procurorul bătu în masă. Spuneți un lucru prostesc și total neavenit!

— De ce v-aș spune unde eram și ce făceam? O să fie timp suficient pentru asta după ce mă veți acuza că l-am omorât pe acel om.

— Dacă insistați în această atitudine, se va întâmpla mai curând decât credeți. Recunoașteți asta, domnule Hunter?

Aplecându-se, David luă bricheta din aur. Chipul lui era nedumerit. Înapoind-o, spuse încetișor:

— Da, e a mea.

— Când ați avut-o ultima oară?

— Am pierdut-o... Se opri.

— Da, domnule Hunter? Glasul procurorului era suav.

Gaythorne se foi, părând să fie pe punctul de a vorbi, dar David fu mai rapid.

— Am avut-o vinerea trecută... Vineri dimineață. De atunci nu-mi amintesc s-o mai fi văzut.

Domnul Gaythorne se ridică:

— Cu permisiunea dumneavoastră, domnule procuror.

Domnule Hunter, l-ați vizitat pe decedat sâmbătă seara. Nu se poate să vă fi lăsat atunci bricheta acolo?

— Presupun că da, spuse încetișor David. E clar că nu-mi amintesc s-o fi văzut după vineri. Unde a fost găsită?

Procurorul spuse:

— De asta vom vorbi mai târziu. Puteți lua loc, domnule Hunter.

David se întoarse fără grabă la locul său. Își înclină capul și-i vorbi în șoaptă lui Rosaleen.

— Maiorul Porter.

Maiorul Porter se prezentă. Stătea acolo, o siluetă soldățească dreaptă, ca la paradă. Doar felul în care își umezea buzele trăda intensă nervozitate.

— Sunteți George Douglas Porter, fost maior în Infanteria Regală Africană?

— Da.

— Cât de bine îl cunoșteți pe Robert Underhay?

Cu un glas sonor de parcă ar fi dat comenzile la paradă, maiorul Porter lătră date și locuri.

— Ați văzut cadavrul decedatului?

— Da.

— Puteți identifica acel cadavru?

— Da. E cadavrul lui Robert Underhay.

Un murmur de emoție străbătu tribunalul.

— Declarați asta în mod hotărât și fără cel mai mic dubiu?

— Da.

— Nu există vreo posibilitate să vă înșelați?

— Niciuna.

— Vă mulțumesc, maior Porter. Doamna Gordon Cloade.

Rosaleen se ridică. Trecu pe lângă maiorul Porter.

Acesta o privi cu o oarecare curiozitate. Ea nici nu se uită la el.

— Doamnă Cloade, ați fost dusă de poliție să vedeți cadavrul?

Ea se cutremură.

— Da.

— Ați declarat hotărât că era cadavrul unui bărbat care vă era complet necunoscut?

— Da.

— Având în vedere declarația pe care tocmai a dat-o maiorul Porter, ați vrea să vă retrageți sau să amendați declarația dumneavoastră?

— Nu.

— Continuați să afirmați cu hotărâre că nu era cadavrul soțului dumneavoastră, Robert Underhay?

— Nu era cadavrul soțului meu. Era un bărbat pe care nu-l văzusem în viața mea.

— Ei haide, doamnă Cloade, maiorul Porter declară fără absolut nici un dubiu că a recunoscut cadavrul lui Robert Underhay.

Rosaleen spuse plat:

— Maiorul Porter se înșeală.

— Nu sunteți sub jurământ în acest tribunal, doamnă Cloade. Dar e posibil ca foarte curând să vă aflați sub jurământ în alt tribunal. Sunteți pregătită să jurați că acel cadavru nu este al lui Robert Underhay, ci a unui străin necunoscut?

— Sunt pregătită să jur că nu e cadavrul soțului meu ci al unui bărbat care îmi e total necunoscut.

Glasul ei era limpede și sigur. Îl privi pe procuror fără să clipească. Acesta murmură:

— Puteți să luați loc.

Apoi, scoțându-și ochelarii, li se adresă membrilor juriului.

Ei urmau să descopere cum își găsisese moartea acest bărbat. Or în privința asta nu prea existau îndoieli. Nu se punea problema unui accident sau a sinuciderii. Nu exista nici posibilitatea unui omor prin imprudență. Rămânea un singur verdict – crimă cu intenție. Cât despre identitatea mortului, asta nu era stabilită în mod clar.

Auziseră un martor, un om pe al cărui cuvânt se putea pune bază date fiind integritatea morală și probitatea lui, spunând că respectivul cadavru era al unui fost prieten al său, Robert Underhay. Pe de altă parte, moartea de friguri a lui Robert Underhay în Africa fusese confirmată de autoritățile locale și nu ridicase nici un semn de întrebare.

În contradicție cu declarația maiorului Porter, văduva lui Robert Underhay, acum doamna Gordon Cloade, declara în mod ferm că acel cadavru nu era cadavrul lui Robert Underhay. Aceste declarații erau diametral opuse. Trecând de la problema identității, ei urmau să decidă dacă exista vreo dovadă care să arate a cui mână îl omorâse pe decedat. S-ar putea să creadă că dovezi indică o anumită persoană, dar era nevoie de o mulțime de dovezi pentru a se aduce o acuzație și a se instrumenta un caz – probe și motiv și ocazie. Persoana trebuia să fi fost văzută în vecinătatea locului crimei la ora corespunzătoare. Dacă nu existau astfel de dovezi, cel mai bun verdict era cel de crimă cu intenție fără dovezi suficiente care să arate cine e făptașul. Un astfel de verdict ar lăsa poliției

libertatea de a întreprinde cercetările necesare.

Apoi îi trimise să reflecteze asupra verdictului.

Juriul deliberă trei sferturi de oră. La sfârșit acestui interval jurații dădură verdictul: Crimă cu intenție înfăptuită de David Hunter.

Capitolul V

— Mă temeam că or s-o facă, spuse procurorul pe ton de scuză. Prejudecățile locale! Sentimentele sunt mai puternice decât logica.

Procurorul, șeful poliției, Superintendentul Spence și Hercule Poirot se consultau după anchetă.

— V-ați dat toată silința, spuse șeful poliției.

— E prematur, ca să nu spun decât atât, zise încruntat Spence. Și ne stânjenește. Îl cunoșteati pe monsieur Hercule Poirot? El l-a adus pe Porter.

Procurorul spuse amabil:

— Am auzit de dumneavoastră, monsieur Poirot.

Poirot făcu o încercare nereușită să pară modest.

— Monsieur Poirot este interesat de acest caz, spuse Spence cu un rânjet.

— Adevărat, asta așa e, spuse Poirot. Am fost implicat în el înainte de a fi un caz, dacă pot să spun așa.

Și ca răspuns la privirile lor întrebătoare le povesti mica scenă de la club când auzise pentru prima dată numele lui Robert Underhay.

— Ăsta-i un punct în plus la mărturia lui Porter când cazul va ajunge la proces, spuse gânditor șeful poliției. De fapt, Underhay a plănuț să se dea drept mort, și a vorbit de folosirea numelui Enoch Arden. Dar va fi oare admis acest lucru ca probă? Cuvintele rostite de un om care acum e mort?

— S-ar putea să nu fie admise ca probă, spuse Poirot, dus pe gânduri. Dar asta aduce pe tapet un mod de a gândi foarte interesant și sugestiv.

— Ceea ce vrem noi nu e sugestia ci câteva fapte concrete, spuse Spence. Cineva care să-l fi văzut cu adevărat pe David Hunter la Stag sau în apropiere în seara de marți.

— Ar trebui să fie simplu, spuse încruntat șeful poliției.

— Dacă ar fi fost peste hotare, în țara mea, ar fi fost foarte simplu, spuse Poirot. Ar fi existat o micuță cafenea unde fiecare își ia cafeaua de seară... Dar în provinciala Anglie! Își aruncă mâinile în sus.

Superintendentul dădu din cap.

— La noi unii sunt în cârciumi și ascultă știrile de la nouă de la radio. Dacă treci pe strada principală între opt și jumătate și zece nu întâlnești nici țipenie de om. Strada e complet pustie.

— Să fi contat el pe asta? Sugeră șeful poliției.

— S-ar putea, spuse Spence. Cu o expresie deloc fericită.

La un moment dat șeful poliției și procurorul plecară.

Spence și Poirot rămaseră singuri.

— Nu vă place cazul, nu-i așa? Întrebă compătimitor Poirot.

— Mă îngrijorează tânărul ăsta. E genul de om cu care nu știi niciodată cum stai. Când e vorba de o poveste absolut inocentă se poartă ca și cum ar fi vinovat. Iar când e vinovat... Vai, ai jura că-i un îngerăș!

— Dumneavoastră credeți că e vinovat?

— Dumneavoastră nu? Contră Spence.

Poirot își întinse mâinile în lături.

— M-ar interesa să știu exact cât de multe dovezi aveți împotriva lui, spuse el.

— Vreți să spuneți, nu legal? Vă interesează probabilitatea? Poirot dădu din cap.

— Avem bricheta, spuse Spence.

— Unde ați găsit-o?

— Sub cadavru.

— Are amprente pe ea?

— Niciuna.

— Ah!

— Da, spuse Spence. Nici mie nu-mi prea place. Apoi e ceasul mortului. S-a oprit la 9:10. Asta se potrivește foarte bine cu proba medicală... Și cu mărturia lui Rowley Cloade că Underhay aștepta ca clientul său să pice în orice clipă... Pare-se că clientul a fost aproape parolist.

— Da... Totul se îmbină.

— Iar lucrul care, după mintea mea, nu se poate trece cu

vederea este că el e singura persoană (el și sora lui, mai bine spus) care are o umbră de motiv. Fie David Hunter l-a omorât pe Underhay, fie Underhay a fost omorât de o terță persoană care l-a urmărit până aici dintr-un motiv care ne e total necunoscut... Or asta mi se pare absolut improbabil.

— Da, de acord, de acord.

— Vedeți dumneavoastră, în Warmesley Vale nu există nimeni care ar fi putut avea un motiv... Afară doar dacă, printr-o coincidență, cineva care trăiește aici (în afară de frații Hunter) a avut în trecut vreo legătură cu Underhay. Eu nu exclud niciodată coincidența, dar aici n-a existat nici o urmă de așa ceva. Omul le era tuturor străin, în afară de cei doi, fratele și sora.

Poirot dădu din cap.

— Pentru familia Cloade, Robert Underhay era găina cu ouă de aur și ar fi făcut tot posibilul să-l țină în viață. Robert Underhay, viu și dând din picioare, însenina certitudinea că o imensă avere se împărțea între ei.

— Iarăși, mon ami, sunt întru totul de acord cu dumneavoastră. Robert Underhay, viu și dând din picioare, cum spuneți, era exact de ce avea nevoie familia Cloade.

— Așa că ne-am întors de unde am plecat – Rosaleen și David Hunter sunt singurele persoane care au un motiv. Rosaleen Cloade era la Londra. Dar David a fost aici în ziua aceea, asta o știm. A ajuns la 5:30 în gara Warmesley Heath.

— Așa că avem un motiv scris cu litere mari și faptul că de la 5:30 până la o ora neprecizată a fost în zonă.

— Exact. Acum să luăm povestea lui Beatrice Lippincott. Eu cred această poveste. Ea chiar a auzit ce spunea că a auzit, deși se poate s-o mai înflorit un pic, doar e om!

— Așa cum spuneți, doar om e.

— În afară de faptul că o cunosc pe fată, o cred pentru că nu putea să fi inventat unele lucruri. De pildă, ea nu mai auzise până atunci de Robert Underhay. Așa că eu cred versiunea ei despre cele petrecute între cei doi, și nu pe a lui David Hunter.

— Și eu la fel, spuse Poirot. Mi s-a părut un motiv demn de

toată încrederea.

— Avem confirmarea că povestea ei e adevărată. De ce credeți că fratele și sora au plecat la Londra?

— Asta e unul din lucrurile care mă interesează cel mai mult.

— Ei bine, situația banilor e următoarea. Rosaleen Cloade primește pe viață doar dobânda averii lui Gordon Cloade. Ea nu se poate atinge de capital, cu excepția, cred, a o mie de lire. Dar bijuteriile, etc, etc., sunt ale ei. Primul lucru pe care l-a făcut când a ajuns la Londra a fost să ducă în Bond Street unele din cele mai prețioase piese și să le vândă. Vroia repede o sumă mare de bani lichizi... cu alte cuvinte, trebuia să plătească un șantajist.

— Numiți asta probă împotriva lui David Hunter?

— Dumneavoastră nu?

Poirot clătină din cap.

— Probă că a existat un șantaj, da. Probă a intenției de a comite o crimă, nu. Nu puteți fi în două bărci, mon ami. Fie tânărul ăsta avea de gând să plătească, fie plănuia să ucidă. Dumneavoastră aduceți dovada că avea de gând să plătească.

— Da... Da, poate că așa e. Dar se poate să se fi răzgândit.

Poirot ridică din umeri.

— Îi cunosc stilul, spuse gânditor Spence. E genul de om care s-a descurcat bine în timpul războiului. Mult curaj fizic. Îndrăzneala și nesăbuința sfidând siguranța personală. Genul care înfruntă totul. Genul care are toate șansele să primească Crucea Victoriei, deși, rețineți, adesea o primește postum. Dar pe vremuri de pace... Ei bine, pe vremuri de pace astfel de bărbați de regulă sfârșesc în închisoare. Le plac senzațiile tari și nu pot să meargă drept, nu dau bani pe societate, și, în final, n-au nici un respect pentru viața umană.

Poirot dădu din cap.

— Vă spun, cunosc genul, repetă superintendentul.

Câteva minute domni tăcerea.

— Eh bien, rosti într-un sfârșit Poirot. Suntem de acord că avem în față tipul criminalului. Dar asta-i tot. Aici ne-am oprit.

Spence se uită la el curios.

— Vă interesează mult afacerea asta, monsieur Poirot?

— Da.

— De ce, dacă-mi permiteți să întreb?

Poirot își întinse mâinile în lături.

— Sincer să fiu, nu știu. Probabil din cauză că, acum doi ani, stăteam în salonul de fumat din clubul prietenului meu, și-mi era rău de la stomac (căci nu-mi plac raidurile aeriene și nu sunt prea curajos, deși mă străduiesc să fac figură bună), și-l ascultam pe bunul maior Porter depănând o poveste pe care nimeni n-o asculta, în afară de mine care eram dornic să-mi distrag atenția de la bombe și, totodată, mi se părea că ceea ce povestea el era interesant și sugestiv. Și, ascultându-l, mi-am zis că era posibil ca într-o bună zi să apară ceva din situația pe care o relatea. Și acum, uite că a apărut.

— Neașteptatul s-a produs, așa-i?

— Dimpotrivă, îl corectă Poirot. S-a produs ceea ce era de așteptat, lucru care este suficient de remarcabil prin el însuși.

— Vă așteptați la o crimă? Întrebă sceptic superintendentul.

— Nu, nu, nu! Doar la o soție care se recăsătorește. La posibilitatea ca primul ei soț să fie încă în viață. Este în viață! Dar dacă apare? Chiar apare! S-ar putea ivi un șantaj. Există un șantaj. Ma foi, este adus la tăcere!

Spence îl privea cam cu îndoială. Spuse:

— Presupun că astfel de lucruri intră în sfera de activitate a tipului de om de care vorbim. E un gen obișnuit de crimă: șantaj care duce la omor.

— Și nu vi se pare interesant? Aveți dreptate, de regulă nu e ceva interesant. Dar cazul ăsta e interesant pentru că, vedeți dumneavoastră, este total greșit.

— Este total greșit? Ce înțelegeți prin greșit?

— Nimic din toate astea nu are, cum să spun, forma corectă. Spence îl privi lung.

— Inspectorul șef Japp spunea întotdeauna că aveți o minte întortocheată. Dați-mi un exemplu de ceea ce numiți greșit.

— Ei bine, mortul, de pildă, el e total greșit. Nu-i în regulă. Spence clătină din cap.

— Nu sunteți de acord? Întrebă Poirot. Poate nu știu eu să

mă exprim cum trebuie. Să luăm atunci acest aspect. Underhay sosește la Stag. Îi scrie David Hunter. Hunter primește scrisoarea dimineața următoare... la vremea micului dejun?

— Da. Recunoaște că atunci a primit o scrisoare de la Arden.

— Asta este prima luare la cunoștință despre sosirea lui Underhay în Warmesley Vale, nu-i așa? Care este primul lucru pe care îl face el? Își expediază sora la Londra!

— Ceea ce e de înțeles. Vrea să aibă mână liberă ca să rezolve lucrurile în felul lui. Poate i-a fost frică de slăbiciunea femeii. El e un spirit autoritar, nu uitați. Doamna Cloade e cu totul sub papucul lui.

— Oh, asta se vede clar. Așa că o trimite la Londra și se duce la acest Enoch Arden. Beatrice Lippincott ne-a relatat cu destulă claritate discuția lor, iar lucru care sare în ochi, de la o milă aș spune, este că David Hunter nu era sigur dacă bărbatul cu care vorbea era sau nu Robert Underhay.

— Dar nu e nimic ciudat în treaba asta, monsieur Poirot. Rosaleen Hunter s-a măritat cu Underhay în Cape Town și a plecat cu el direct în Nigeria. Hunter și Underhay nu s-au întâlnit niciodată. Prin urmare, deși Hunter bănuia că Arden era Underhay, nu putea fi sigur, și asta pur și simplu din cauză că nu-l cunoscuse vreodată pe acel om.

Poirot se uită gânditor la superintendent.

— Deci, nu există nimic în treaba asta care să vi se pară... Ciudat? Întrebă el.

— Știi încotro bateți. De ce n-a spus Underhay pe șleau că el era Underhay? Ei bine, cred că și asta e de înțeles. Oamenilor respectabili, care fac ceva murdar, le place să păstreze aparențele. Ei vor să prezinte lucrurile în așa fel încât să pară curați, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Nu, nu cred că e ceva cu totul neobișnuit. Trebuie să ținem cont de firea omului în general.

— Da, spuse Poirot. Firea omului. Natura umană. Probabil că ăsta e adevăratul răspuns la întrebarea de ce mă interesează atât de mult acest caz. Când eram la tribunal, mă uitam la oameni, în special la familia Cloade., erau atât de diferiți ca

gânduri, sentimente și caracter. Toți dependenți mulți ani de un bărbat puternic, stâlpul familiei, Gordon Cloade! Probabil nu direct dependenți. Fiecare avea mijlocul lui independent de existență. Dar, inconștient sau conștient, ajunseră să se bizeze pe el. Și, uitați ce vă întreb eu, superintendente Spence: Ce se întâmplă cu iedera atunci când stejarul în jurul căruia e încolăcită e doborât?

— Nu prea e o întrebare din domeniul meu, spuse Spence.

— Credeți că nu? Eu cred că este. Caracterul, mon cher, nu rămâne bătut în cuie. El se poate întări. De asemenea, se poate deteriora. Adevărata personalitate a unui om iese la suprafață doar atunci când este pus în fața unei situații cu o singură alternativă – să cadă sau să rămână în picioare.

— Nu prea înțeleg unde vreți să ajungeți, monsieur Poirot. În orice caz, acum familia Cloade s-a aranjat. Sau se va aranja, după ce vor fi îndeplinite toate formalitățile.

— Asta s-ar putea să mai dureze, îi reaminti Poirot. Mai rămâne de demolat mărturia doamnei Gordon Cloade. În definitiv, o femeie ar trebui să-și recunoască bărbatul când îl vede, nu?

Își lăsă capul ușor într-o parte și se uită întrebător la masivul superintendent.

— Nu-i mai convenabil pentru o femeie să nu-și recunoască bărbatul când de asta depinde un venit de câteva milioane de lire? Întrebă cinic Spence. În plus, dacă nu era Robert Underhay, de ce a fost ucis?

— Într-adevăr, aceasta-i întrebarea, murmură Poirot.

Capitolul VI

Poirot părăsi îngândurat postul de poliție. Pe măsură ce înainta, pașii i se încetineau. În piațeta pătrată se opri și se uită înjur. Văzu casa doctorului Cloade cu plăcuța ei uzată, de aramă, nu departe de postul de poliție. Vizavi era casa lui Jeremy Cloade. În fața lui Poirot, puțin mai retrasă, era clădirea bisericii romano-catolice, o clădire modestă, timidă, comparativ cu agresivitatea bisericii St Mary care stătea, arogantă în mijlocul piațetei cu fața la Cornmarket, și proclamând dominația religiei protestante.

Mânat de-un impuls, Poirot intră pe poarta bisericii romano-catolice și o luă pe alee către ușă. Își scoase pălăria, făcu o scurtă închinăciune în fața altarului și îngenunche în spatele unuia din scaune. Rugăciunea îi fu întreruptă de sunetul unor suspine înăbușite care îi rupeau inima.

Întoarse capul. Dincolo de interval era îngenuncheată o femeie îmbrăcată în negru, care își îngropase capul în mâini.

La un moment dat se ridică și, continuând să suspine în surdina, porni către ușă. Cu ochii măriți de curiozitate, Poirot se ridică și o urmă. O recunoscu pe Rosaleen Cload.

Ea stătea sub arcadă, luptând să se stăpânească. Poirot se apropie și-i vorbi foarte blând:

— Pot să te ajut, madame?

Femeia nu arată nici un semn de mirare, ci răspunse cu simplitatea unui copil nefericit:

— Nu. Nimeni nu mă poate ajuta.

— Ești într-un mare necaz, nu-i așa?

Ea spuse:

— L-au luat pe David... Sunt singură. Ei spun că a ucis... Dar n-a ucis! N-a ucis!

Se uită la Poirot și spuse:

— Ați fost acolo azi. La anchetă. V-am văzut!

— Da. Dacă pot să te ajut, madame, aș fi bucuros s-o fac.

— Sunt speriată. David spunea că am să fiu în siguranță atâta timp cât el o să aibă grijă de mine. Dar acum că l-au arestat... Mi-e frică. El spunea că... Toți vor să mă vadă moartă. E groaznic să spui așa ceva, dar poate că e adevărat.

— Lasă-mă să te ajut, madame.

Ea clătină din cap.

— Nu. Nimeni nu poate să mă ajute. Nici măcar să mă spovedesc nu pot. Trebuie să port singură greutatea ticăloșiei mele. N-am dreptul la îndurarea Domnului.

— Toată lumea are dreptul să ceară îndurarea Domnului, copila mea. O știi foarte bine.

Ea se uită din nou la el – o privire teribil de nefericită.

— Ar trebui să-mi mărturisesc păcatele... Să mă spovedesc. Dacă m-aș putea spovedi...

— Nu te poți spovedi? Pentru asta ai venit la biserică, nu-i așa?

— Am venit să gădesc alinare... Alinare. Dar ce alinare merit eu? Sunt o păcătoasă.

— Toți suntem păcătoși.

— Dar dumneavoastră vă puteți căi... Eu ar trebui să spun... Să povestesc... Își duse mâinile la față. Oh, minciuna pe care am spus-o... Minciuna pe care am spus-o...

— Ai mințit cu privire la soțul dumitale? Cu privire la Robert Underhay? Robert Underhay era cel care a fost omorât aici, nu-i așa?

Ea se întoarse rapid spre el. Ochii ei erau bănuitori, bățăioși. Strigă tăios:

— Vă spun că nu era soțul meu! Nu semăna câtuși de puțin cu el!

— Mortul nu semăna câtuși de puțin cu soțul dumitale?

— Nu, spuse ea cu hotărâre și cu un aer sfidător.

— Spune-mi, cum arată soțul dumitale?

Ochii ei îl priviră lung. Apoi pe chipul ei apăru panica. Ochii i se întunecară de frică. Strigă:

— Nu mai discut cu dumneavoastră!

Trecând repede pe lângă el, o luă la fugă pe alee și ieși pe poartă.

Poirot nu încercă să o urmeze. În schimb, dădu din cap cu multă satisfacție.

— Așadar, asta e! Își spuse el.

Ieși fără grabă în piațetă.

După o clipă de ezitare o porni pe High Street până ajunse la Stag, care era ultima clădire. Dincolo de ea începea câmpul.

În prag se întâlni cu Rowley Cloade și Lynn Marchmont.

Poirot se uită cu interes la fată. O fată frumoasă, își zise, și inteligentă totodată. Nu era genul pe care el personal îl admira. El prefera ceva mai gingaș, mai feminin. Lynn Marchmont era în esență tipul modern, deși puteai să-l numești cu aceeași acuratețe și tipul elizabetan. Femei care gândesc singure, care sunt libere în limbaj și care admiră la un bărbat spiritul întreprinzător și cutezanța.

— Vă suntem foarte recunoscători, monsieur Poirot, spuse Rowley. Pe onoarea mea, a fost ca o scamatorie!

„Asta a și fost!” își spuse Poirot, amintindu-și cum „îl scoase din pălărie” pe maiorul Porter.

— În tot cazul, Lynn și cu mine vă rămânem veșnic recunscători, continuă Rowley.

Poirot își spuse că Lynn Marchmont nu arăta deosebit de recunscătoare. Ochii îi erau încercănați, degetele aveau un tic nervos.

— Asta va schimba cu totul viitorul căsniciei noastre, spuse Rowley.

Lynn spuse tăios:

— De unde știi? Sunt sigură că există o grămadă de formalități de îndeplinit.

— Când vă căsătoriți? Întrebă Poirot.

— În iunie.

— Și de când sunteți logodiți?

— De aproape șase ani, răspuse Rowley. Lynn abia s-a întors din armată.

— Și când ești în armată e interzis să te căsătorești?

Lynn spuse scurt:

— Am fost pe mare.

Poirot observă rapida încruntare a lui Rowley.

— Vino, Lynn. Trebuie să ne continuăm drumul. Cred că monsieur Poirot vrea să se întoarcă la Londra.

Poirot spuse zâmbind:

— Dar nu am de gând să mă întorc la Londra.

— Poftim?

Rowley rămase complet interzis.

— Mai stau aici, la Stag, o perioadă.

— Dar... Dar de ce?

— C'est un beau paysage, răspuse placid Poirot.

Rowley spuse nesigur:

— Da, firește... Dar nu sunteți... Ei bine, vreau să spun, ocupat?

— Mi-am făcut economiile mele, răspuse zâmbind Poirot. Nu trebuie să-mi ocup timpul în mod nejustificat. Nu, mă pot

bucura de libertate și-mi petrec timpul unde mi se năzare. Iar acum mi s-a năzărit să mi-l petrec în Warmasley Vale.

Văzu cum Lynn își ridică privirea și se uită foarte atent la el. Rowley părea ușor supărat.

— Presupun că jucați golf? Spuse el. Există un hotel mult mai bun în Warmasley Heath. Asta de aici e amărât.

— Interesele mele mă leagă cu totul de Warmasley Vale, spuse Poirot.

Lynn spuse:

— Să mergem, Rowley.

Rowley o urmă cam fără chef. În ușă, Lynn se opri și apoi veni repede înapoi. I se adresă lui Poirot cu un glas liniștit și coborât.

— După anchetă l-au arestat pe David Hunter.

Dumneavoastră... Dumneavoastră credeți că au avut dreptate?

— După verdict, mademoiselle, n-au avut altă alternativă.

— Vreau să spun... Dumneavoastră credeți că el a făcut-o?

— Dar dumneavoastră?

Însă Rowley apăru lângă ea. Chipul ei deveni impenetrabil.

Spuse:

— La revedere, monsieur Poirot. Sper... Sper să ne mai întâlnim.

După ce aranjă cu Beatrice Lippincott pentru o cameră, Poirot ieși din nou. Pașii îl purtară spre casa doctorului Lionel Cloade.

— Oh! Exclamă mătușa Kathie deschizând ușa și făcând un pas înapoi. Monsieur Poirot!

— La ordinele dumneavoastră, madame. Poirot se înclină. Am venit să vă prezint respectele mele.

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră. Da... Ei bine... Cred că ar fi bine să intrați. Luați loc... vă pot oferi o ceașcă de ceai... Numai că prăjitura e teribil de veche. Aveam de gând să mă duc la Peacock să cumpăr, uneori, miercuri, au rulouri elvețiene... Dar ancheta a dat peste cap treburile gospodărești, nu-i așa?

Poirot răspunse că era de înțeles.

Își închipuise că Rowley Cloade era supărat de hotărârea lui

de a rămâne în Warmesley Vale. Purtarea mătușii Kathie era și ea departe de a fi entuziasmată. Femeia se uita la el într-un fel care aducea a spaimă.

Aplecându-se și vorbind în șoaptă, pe un ton conspirativ, mătușa Kathie spuse:

— Nu-i veți spune soțului meu, nu-i așa, că am fost la dumneavoastră și v-am consultat în privința... Ei bine, știm noi ce?

— Buzele mele sunt pecetluite.

— Adică... Habar n-aveam la vremea aceea că... Robert Underhay, bietul om, atât de tragic... Era de fapt în Warmesley Vale. Asta mi se pare o coincidență extraordinară!

— Ar fi fost mai simplu dacă masa de spiritism v-ar fi îndrumat direct la Stag, spuse Poirot.

La menționarea mesei de spiritism mătușa Kathie se mai înveseli un pic.

— Felul în care se petrec lucrurile în lumea spiritelor e total imprezvizibil, spuse ea. Dar credința mea fermă este că există un scop în toate, monsieur Poirot. Dumneavoastră nu credeți că în viață există întotdeauna un scop?

— Ba da, madame. Chiar și în faptul că mă aflu aici, în salonul dumneavoastră, există un scop.

— Oh, serios? Doamna Cloade păru destul de surprinsă. Chiar există? Da, desigur... Vă întoarceți la Londra, nu-i așa?

— Deocamdată, nu. Mai rămâne câteva zile la Stag.

— La Stag? Oh... la Stag! Dar acolo... Oh, monsieur Poirot, credeți că e înțelept?

— Am fost îndrumat la Stag, spuse solemn Poirot.

— Îndrumat? Ce vreți să spuneți?

— Îndrumat de dumneavoastră.

— Oh, dar n-am avut niciodată intenția... Adică, habar n-aveam. Totul e atât de îngrozitor, nu credeți?

Poirot clătină din cap și spuse:

— Am vorbit cu domnul Rowley Cloade și cu domnișoara Marchmont. Am auzit că în curând se căsătoresc.

Mătușa Kathie se bine dispuse imediat.

— Draga de Lynn, e o fată atât de dulce... Și e foarte bună la

aritmetică. Eu n-am cap pentru aritmetică... Nu mă pricep deloc. E o binecuvântare că s-a întors. De câte ori sunt în încurcătură și zăpăcesc totul ea întotdeauna îndreaptă lucrurile. Draga de ea, sper să fie fericită. Firește, Rowley e o persoană splendidă, dar poate... Ei bine, nițel cam prostuț. Adică, prostuț pentru o fată ca Lynn care a văzut lumea. Vedeți dumneavoastră, Rowley a stat aici la fermă tot timpul războiului... pe drept, firește... Adică, guvernul îl vroia... În privința asta totul e în regulă... N-a făcut pe nebunul ca alții care și-au pus pene albe în războiul cu burii... Dar ceea ce vreau eu să spun este că asta l-a făcut să fie cam limitat.

— Șase ani de logodnă e un test bun de afecțiune.

— Oh, este! Dar eu cred că fetele astea, când vin acasă, prind un fel de neastâmpăr și dacă se găsește prin preajmă altcineva... Cineva care, poate, a dus o viață aventuroasă...

— Ca de pildă David Hunter?

— Nu e nimic între ei, spuse repede mătușa Kathie. Absolut nimic. Sunt foarte sigură de asta! Ar fi fost cumplit să fi fost, nu-i așa, acum că s-a dovedit a fi un criminal. Și mai ales că e vorba de însuși cumnatul lui! Monsieur Poirot, vă rog să nu care cumva să credeți că a existat vreo înțelegere între Lynn, și David. Serios, de câte ori se întâlneau se certau. Eu cred că... Oh, vai, cred că vine soțul meu. N-ați uitat, nu-i așa, nici o vorbă despre prima noastră întâlnire? Dragul meu soț se supără dacă... Oh, Lionel dragă, uite-l pe monsieur Poirot care l-a adus cu atâta promptitudine pe maiorul Porter să vadă cadavrul.

Doctorul Cloade părea obosit și agasat. Ochii lui, albaștri deschis, cu pupilele cât gămălia acului, priveau vag în jurul camerei.

— Ce mai faceți, monsieur Poirot? Sunteți pe cale să vă întoarceți la Londra?

„Mon Dieu”, altul care mă expediază la Londra!” gândi Poirot.

Tare, spuse:

— Nu, mai rămân la Stag o zi sau două.

— La Stag? Lionel se încruntă. Poliția vrea să vă mai țină

puțin aici?

— Nu. O fac din proprie voință.

— Serios? Prin ochii doctorului trecu un fulger inteligent. Nu sunteți mulțumit?

— De ce credeți asta, doctore Cloade?

— Ei haideți, e adevărat, nu-i așa? Agitându-se cu privire la ceai, doamna Cloade părăsi camera. Doctorul continuă: Aveți sentimentul că ceva e greșit, nu-i așa?

Poirot era uimit.

— E ciudat că spuneți asta. Deci, și dumneavoastră aveți aceeași impresie?

Cloade ezită:

— N-n-u. Mai de grabă o senzație de ireal. În cărți, șantajistul e doborât. Dar oare și în viața reală? Aparent, răspunsul e Da. Dar pare nefiresc.

— A existat ceva nesatisfăcător în aspectul medical al cazului? Întreb neoficial, bine-nțeleș.

Doctorul Cloade răspunse gânditor:

— Nu, nu cred.

— Ba da, există ceva. Înțeleg că există ceva.

Când voia, glasul lui Poirot putea să-și ia o calitate aproape hipnotică. Doctorul Cloade se încruntă puțin, apoi spuse ezitant:

— Eu n-am nici o experiență în cazurile poliției. Și, oricum, probele medicale nu sunt niște chestii de netăgăduit, bătute-n cuie, cum par să creadă oamenii legii sau scriitorii. Noi suntem supuși greșelii, știința medicală e supusă greșelii. Ce e diagnosticul? O ghiceală bazată pe foarte puțină cunoaștere și niște indicii neclare care arată în mai multe direcții. Eu sunt foarte priceput la diagnosticarea pojarului pentru că, la viața mea, am văzut sute de cazuri de pojar și cunosc o gamă extrem de largă de semne și simptome. Nu te prea poți lua după ce îți spune cartea că este un „caz tipic” de pojar. Experiența îți spune mai multe.

Doctorii, la fel ca oricare alții, sunt victimele ideilor preconcepute. Iată un om, evident omorât, zăcând cu un clește pătat de sânge lângă el. Ar fi un nonsens să spui că a fost lovit

cu altceva, și totuși, am bănuir că a fost vorba de ceva diferit... Ceva nu atât de neted și rotund... Ceva... Oh, nu știu, ceva cu o muchie mai tăioasă... O cărămidă, ceva în genul ăsta.

— De ce n-ați spus asta la anchetă?

— Pentru că nu știu cu adevărat. Jenkins, medicul poliției, sau medicul legist mai corect, a fost mulțumit și el e tipul care contează. Dar există ideea preconcepută – arma zăcând lângă cadavru. Putea fi rana provocată de ea? Da, putea. Dar dacă ți s-ar arăta rana și ai fi întrebat ce a făcut-o, nu știu dacă ai mai spune asta, pentru că n-are logică... Adică, dacă ai avea doi tipi, unul lovind cu o cărămidă și unul cu cleștele... Doctorul se opri și clătină din cap nemulțumit. Nare logică, nu-i așa?

— Putea să fi căzut pe un obiect tăios? Întrebă Poirot.

Doctorul Cloade clătină din cap.

— Zăcea cu fața-n jos în mijlocul podelei, pe un covor gros. Se întrerupse căci soția sa intră în cameră.

— Iat-o și pe Kathie cu lipăiala pisicii, spuse el.

Mătușa Kathie balansa o tavă pe care se aflau farfurioare și cești din ceramică, o jumătate de pâine și niște dulceață cu aspect deprimant pe fundul unui castron.

— Cred că ceainicul fierbea, rosti ea cu îndoială în timp ce ridică capacul și se uita înăuntru.

Doctorul Cloade pufni din nou și bombăni „Lipăitul pisicii”, după care părăsi camera.

— Bietul Lionel, de când cu războiul stă îngrozitor cu nervii. A muncit prea mult. Atâția doctori erau plecați! N-a avut parte deloc de odihnă. A muncit de dimineață până seara. Mă mir că n-a cedat complet. Abia aștepta să vină pacea ca să se pensioneze. Aranjase totul cu Gordon. Știți, pasiunea lui e botanica, mai precis plantele medicinale din Evul Mediu. Scrie o carte despre asta. Aștepta cu nerăbdare să aibă o viață tihnită ca să se poată ocupa de cercetare. Dar Gordon a murit... Ei bine, știți cum stau lucrurile în ziua de azi. Impozite și toate, celelalte. Nu-și poate permite să iasă la pensie și asta îl amărăște. Și chiar că pare nedrept. Moartea lui Gordon fără testament... Știți, mi-a clătinat credința.

Adică, nu văd care-i scopul în treaba asta. N-am putut să nu consider că a fost o greșeală.

Oftă, apoi se învioră puțin.

— Dar am primit asigurări minunate din cealaltă parte. „Curaj și răbdare și se va găsi o cale”. Și zău, când acel maior cumsecade, Porter parcă, a apărut azi și a spus cu atâta fermitate că bietul mort era Robert Underhay... Ei bine, am văzut că se găsisese o cale! E minunat, nu-i așa, monsieur Poirot, ce întorsătură bună au luat lucrurile?

— Chiar și crima, spuse Hercule Poirot.

Capitolul VII

Poirot intră gânditor în hotel, tremurând ușor din pricina vântului subțire dinspre est. Holul era pustiu. Împinse ușa salonului din dreapta. Mirosea a fum stătut și focul era aproape stins. Poirot se îndreptă către ușa din fundul holului pe care scria: „Rezervat doar pentru clienții hotelului”. Aici focul ardea vioi, dar într-un fotoliu mare, încălzindu-și confortabil degetele de la picioare, se afla o monumentală doamnă bătrână care se uită cu atâta ferocitate la Poirot încât acesta se scuză și bătu în retragere. Rămase o clipă în hol, uitându-se la ușa pe care scria: „Camera pentru cafea”. Din experiența hotelurilor de țară, Poirot știa bine că singura oră la care se servea acolo cafea era ora micului dejun și chiar și atunci principala componentă a cafelei era un lapte apos și fierbinte. Ceșcuțele cu un lichid mâlos ca melasa numit „Cafea neagră” nu erau servite în „Camera pentru cafea” ci în salon. Supa Winsdor, șnițelul vienez și cartofii, plus budinca în aburi se puteau obține în „Camera pentru cafea” la șapte fix. Până atunci o pace adâncă domnea peste Stag.

Poirot urcă gânditor scările. În loc s-o ia la stânga, spre camera lui cu numărul 11, o luă la dreapta și se opri în fața ușii numărul 5. Se uită în jur. Liniște și pustiu. Deschise ușa și intra.

Poliția își terminase treaba. Camera fusese curățată și aranjată. Pe podea nu era nici un covor. Probabil covorul gros fusese trimis la curățătorie. Păturile erau împăturite teanc pe pat.

Închizând ușa după el, Poirot începu să se plimbe prin cameră. Se uită la mobilă – o masă de scris, un scrin de mahon, un șifonier (de presupus cel care masca ușa dinspre camera numărul 4), un pat dublu de alamă, o chiuvetă cu robinete de apă caldă și rece, un fotoliu larg dar incomod, două scaune mici și o galerie în fața căminului cu un vătrai și o lopățiță aparținând aceleiași set pentru foc ca și cleștele; o poliță grea de marmură deasupra căminului, și o bordură solidă de marmură cu colțuri pătrate, care străjuia căminul.

Poirot se aplecă și se uită la acestea din urmă. Umezindu-și degetele îl trecu peste colțul din dreapta, apoi cercetă rezultatul. Degetul era ușor înnegrit. Repetă mișcarea cu colțul din stânga al bordurii. De data asta degetul rămase curat.

„Da, își zise gânditor Poirot. Da.”

Se uită la chiuvetă. Apoi spre fereastră. Văzu un acoperiș, acoperișul unui garaj, presupuse el, și apoi o mică alee. O cale ușoară de a veni și a pleca nevăzută din camera 5. Dar tot atât de ușor era să urci și pe scări fără să fii văzut. Tocmai o făcuse el însuși.

Poirot ieși în liniște, închizând fără zgomot ușa după el. Porni spre camera lui. Hotărât, era răcoare. Coborî iar la parter, ezită, apoi, împins de răcoarea serii, intră curajos în camera rezervată clienților hotelului, trase un al doilea fotoliu lângă foc și se așeză.

Văzută de aproape, bătrâna doamnă era și mai impresionantă. Avea părul cărunț, o umbră de mustață și, când vorbea, un glas profund ce inspira groază.

— Salonul ăsta este rezervat persoanelor care locuiesc în hotel, spuse ea.

— Eu locuiesc în hotel, replică Poirot.

Bătrâna reflectă câteva clipe înainte de a-și reînnoi atacul. Apoi spuse acuzator:

— Dumneata ești străin.

— Da, răspunse Poirot.

— După părerea mea, ar trebui să te duci înapoi.

— Unde înapoi?

— De unde ai venit, spuse cu fermitate bătrâna doamnă.

Și adăugă pufnind, sotto voce: Străini!

— Asta ar fi complicat, răspunse Poirot.

— Prostii! Pentru asta am luptat noi în război, nu-i așa? Ca oamenii să se poată întoarce la locurile lor și să rămână acolo.

Poirot nu intră în controversă. Aflase deja că fiecare individ luat în parte avea propria lui versiune a temei: „De ce am luptat noi în război?”

Se lăsă o tăcere ostilă întrucâtva.

— Nu știu unde o să se ajungă, spuse bătrâna doamnă, în fiecare an vin aici. Soțul meu a murit acum șaisprezece ani. E îngropat aici. Vin în fiecare an și stau o lună.

— Un pelerinaj pios, spuse politicos Poirot.

— Și cu fiecare an lucrurile stau tot mai rău. Servirea e la pământ! Mâncarea de nemâncat! Șnițel vienez, ce să zic!

Poirot clătină din cap cu tristețe.

— Un singur lucru bun – au închis aerodromul, spuse bătrâna. Era disgrățios, toți piloții ăia tineri veneau aici cu fetele alea îngrozitoare. Fete, ce să spun! Nu știu ce-o fi în capul mamelor lor. Să le lase să vagabondeze așa! Eu condamn guvernul. A trimis mamele să muncească în fabrici. Le-a scutit numai dacă au copii mici. Copii mici, ce prostie! Oricine poate avea grijă de un copil mic. Un copil mic nu aleargă după soldați. Fetele de la paisprezece la optsprezece ani, de ele trebuie să ai grijă! Ele au nevoie de mame. O mamă trebuie să știe exact ce face fata ei. Soldați! Piloți! Numai la asta se gândesc. Americani! Nigerienii! Lepădături poloneze!

Indignarea o făcu pe bătrâna doamnă să tușească. Când își reveni, continuă să se monteze într-o frenezie dătătoare de plăcere, făcându-l pe Poirot obiectivul supărării ei.

— De ce au împrejmuțit taberele cu sârmă ghimpată să-i țină pe soldați să nu ajungă la fete? Nu, să le țină pe fete să nu ajungă la soldați! Nu urmăresc decât să-i scoată din minți pe bărbați. Uită-te la ele cum se îmbracă. Pantaloni! Unele proaste poartă șorturi. N-ar purta dacă ar ști cum arată din spate!

— Sunt întru totul de acord cu dumneavoastră, madame.

— Ce poartă pe cap? Pălării ca lumea? Nu, o bucățiță de material răsucit, și au fața acoperită de vopsea și pudră. Buzele mânjite scârbos și unghiile date cu lac țipător!

Bătrâna doamnă se opri gata să explodeze și se uită în așteptare la Poirot. Acesta oftă și clătină din cap.

— Chiar și în biserică, spuse bătrâna doamnă. Fără pălării. Uneori nici măcar acele eșarfe prostești. Doar părul ăla urât ciopârțit, ondulat permanent. Păr? Nimeni nu știe în ziua de azi ce e ăla păr. Eu puteam să stau pe părul meu când eram tânără, atât de lung era.

Poirot aruncă o privire piezișă spre părul cărunt. Părea imposibil ca această firoasă bătrână să fi fost vreodată tânără!

— Serile trecute una din astea și-a băgat capul aici, continuă bătrâna doamnă. Legată cu o eșarfă portocalie și vopsită și pudrată. M-am uitat la ea. Doar M-AM UITAT la ea! Imediat a și dispărut! Nu era o clientă a hotelului. Niciuna de teapa ei nu stă aici, mă bucur s-o spun! Așa că ce caută să iasă din dormitorul unui bărbat? Dezgustător! I-am vorbit despre asta fetei ăleia, Lippincott... Dar ea e la fel ca celelalte, umblă după tot ce poartă pantaloni.

În mintea lui Poirot se stârni un ușor interes.

— Ieșea din camera unui bărbat? Întrebă el.

Bătrâna doamnă se aruncă cu zel asupra subiectului.

— Asta am spus. Am văzut-o cu ochii mei. Numărul 5.

— În ce zi a fost asta, madame?

— Cu o zi înainte de toată zarva aia provocată de bărbatul care a fost omorât. Tocmai aici să se întâmple un lucru atât de nefericit! Pe vremuri era un loc foarte decent. Dar acum...

— Și la ce oră din zi?

— Zi? Nu era deloc zi. Era seară. Și încă seara, târziu. Trecut de zece. Eu merg la culcare la zece și un sfert. Ea iese obraznică de la numărul 5, se holbează la mine, apoi intră iar înăuntru, râzând și vorbind cu bărbatul de acolo.

— L-ați auzit pe el vorbind?

— Nu asta îți spun? Ea intră înapoi, iar el strigă: „Oh, termină, ieși afară de aici. Sunt sătul”. Ce mod drăguț de a

vorbi cu o fată! Dar ele o caută! Târâturile!

— N-ați raportat asta la poliție?

Bătrâna îl fixă cu o privire maiestooasă și se ridică din fotoliu.

— N-am avut niciodată de a face cu poliția. Ce să zic, poliția! Eu, la tribunal?

Tremurând de mânie, aruncă o ultimă privire răuvoitoare spre Poirot și ieși din cameră.

Poirot rămase gânditor câteva minute mângâindu-și mustața, apoi plecă în căutarea lui Beatrice Lippincott.

— Oh, da, monsieur Poirot, vă referiți la bătrâna doamnă Leadbetter? Văduva preotului Leadbetter. Vine aici în fiecare an, dar, între noi fie vorba, e o pacoste. Uneori e de-a dreptul nepoliticoasă cu lumea, și parcă nu vrea să înțeleagă că în ziua de azi lucrurile sunt altfel. Are aproape optzeci de ani.

— Dar e întregă la minte? Știe ce spune?

— Da. E o bătrână foarte isteță... Uneori cam prea isteță.

— Știi cine era tânăra care l-a vizitat marți seară pe bărbatul care a fost omorât?

Beatrice păru uimită:

— Nu-mi amintesc să fi venit la el vreo tânără, indiferent la ce oră. Cum arată?

— Purta pe cap o eșarfă portocalie și era foarte machiată. În seara de marți la zece și un sfert era în camera numărul 5 și vorbea cu Arden.

— N-am nici cea mai mică idee, monsieur Poirot.

Gânditor, Poirot porni în căutarea superintendentului Spence.

Spence îl ascultă în tăcere. Apoi se lăsă pe speteaza scaunului și dădu încet din cap.

— Ciudat, nu-i așa? Spuse el. Cât de des ne întoarcem la vechea problemă *cherchez la femme*!

Se ridică și străbătu încăperea. Se întoarse cu ceva în mână. Era un ruj într-o cutiuță de carton.

— Am avut tot timpul acest indiciu care ne spunea că se poate să fi fost amestecată și o femeie în treaba asta, spuse el.

Poirot luă rujul și trase o dungă fină pe dosul palmei.

— E de bună calitate, spuse el. Vișiniu... Probabil o brunetă.

— Da. A fost găsit în camera numărul 5, pe podea. Se rostogolise sub scrin și, firește, putea să fie acolo de câțva timp. Nu există amprente pe el. Nu e marca de ruj care se fabrică în ziua de azi... Acum se fac doar câteva mărci standard.

— Și n-ați cercetat?

Spence zâmbi.

— Ba da, am cercetat. Rosaleen Cloade folosește tipul ăsta de ruj. La fel și Lynn Marchmont. Frances Cloade folosește o nuanță mai discretă. Doamna Lionel Cloade nu folosește deloc ruj. Doamna Marchmont folosește o nuanță pală de mov. Beatrice Lippincott pare să nu folosească ceva atât de scump, nici Gladys, camerista.

Se opri.

— Ați fost meticulos, spuse Poirot.

— Nu suficient de meticulos. Acum se pare că e implicată și o altă persoană... Vreo femeie, probabil din Warmesley Vale, pe care Underhay o cunoștea.

— Și care era cu el în seara de marți la zece și un sfert?

— Da, spuse Spence și adăugă cu un oftat: Asta îl scoate din cauză pe David Hunter.

— Oare?

— Da. În cele din urmă excelența sa a consimțit să dea o declarație. L-a convins avocatul lui. Uitați aici relatarea mișcărilor lui.

Poirot văzu câteva rânduri dactilografiate. Spence citi:

Părăsit Londra tren 4:16 spre Warmesley Heath. Ajuns acolo 5:30. Mers pe potecă la Furrowbank.

Superintendentul se întrerupse.

— Conform spuselor lui, motivul pentru care s-a dus acolo e că-și uitase anumite lucruri, scrisorile și acte, un carnet de cecuri, și să vadă dacă îi fuseseră trimise niște cămăși de la spălătorie, ceea ce, firește nu s-a întâmplat! În ziua de azi spălătoriile sunt o problemă. Soția mea a ajuns să-mi spele ea singură lucrurile.

După această divagație absolut omenească, superintendentul se întoarse la întinerariul mișcărilor lui David.

Părăsit Furrowbank la 7:25 și declară că s-a dus la plimbare deoarece pierduse trenul de 7:20 și nu mai avea nici un tren până la 9:20.

— Încotro s-a dus să se plimbe? Întrebă Poirot.

Superintendentul își verifică însemnările.

— Downe Copse, Bats Hill și Long Ridge. Pe acolo spune că s-a plimbat.

— De fapt, un tur perfect circular în jurul lui White House!

— Pe cuvântul meu, monsieur Poirot, ați prins foarte repede geografia locală!

Poirot zâmbi și clătină din cap.

— Nu, nu cunoșteam locurile pe care le-ați numit. N-am făcut decât să ghicesc.

— Oh, așa? Apoi, conform spuselor lui, când era sus pe Long Ridge, și-a dat seama că putea ajunge mai repede la gara Warmsley Heath dacă o lua peste câmp. A prins trenul în ultimul moment, a ajuns la Londra în gara Victoria la 10:45

Și a luat-o pe jos spre Shepherd's unde a ajuns la unsprezece, lucru confirmat de doamna Gordon Cloade.

— Și pentru restul, ce confirmări aveți?

— Foarte puține, dar există. Rowley Cloade și alții l-au văzut sosind în Warmsley Heath. Servitoarele de la Furrowbank erau plecate (firește, el are cheia lui) așa că nu l-au văzut, dar au găsit mucuri de țigară în bibliotecă și dezordine în dulapul cu rufărie. Apoi l-a zărit unul din grădinari. Domnișoara Marchmont s-a întâlnit cu el lângă Mardon Wood, în timp ce alergea la tren.

— L-a văzut cineva prinzând trenul?

— Nu... Dar i-a telefonat domnișoarei Marchmont imediat ce a ajuns la Londra, la 11:05.

— Ați verificat asta?

— Da. Pusesem deja să se verifice ce telefoane s-au dat de la acest număr. A existat o comandă la 11:04 pentru Warmsley Vale 34. Țăsta-i telefonul domnișoarei Marchmont.

— Foarte, foarte interesant.

Dar Spence continua metodic și perseverent:

— Rowley Cloade a plecat de la Arden la nouă fără cinci.

Este absolut sigur că nu era mai devreme. Pe la 9:10 Lynn Marchmont îl vede pe Hunter sus, lângă Mardon Wood. Presupunând că a alergat tot drumul de la Stag, ar fi avut el timp să se întâlnească cu Arden, să se certe cu el, să-l omoare și să ajungă la Mardon Wood? Am analizat și nu cred că ar fi fost posibil. Oricum, acum o luăm de la început. Departe de a fi fost omorât la nouă, Arden era în viață la zece și un sfert, asta dacă nu cumva bătrâna noastră visează. Fie că a fost omorât de femeia care a pierdut rujul, femeia cu eșarfă portocalie, fie de altcineva care a venit după plecarea femeii. Dar indiferent cine a fost cel care a făcut-o, a dat limbile ceasului înapoi la nouă.

— Ceea ce ar fi fost stânenitor pentru David Hunter dacă nu se întâmpla s-o întâlnească pe Lynn Marchmont într-un loc foarte improbabil.

— Da. Trenul de 9:20 este ultimul tren din Warmesley Heath spre Londra. Se întuneca. Întotdeauna sunt jucători de golf care se întorc cu trenul ăsta. Nimeni nu l-ar fi observat pe Hunter, iar cei de la gară nu-l cunosc cum arată. Iar la Londra n-a luat un taxi. Nu avem decât cuvântul sorei lui că a ajuns la Shepherd's Court când spune că a ajuns.

Cum Poirot rămase tăcut, Spence întrebă:

— La ce vă gândiți, monsieur Poirot?

— O plimbare lungă în jurul lui White House. O întâlnire lângă Mardon Wood. Mai târziu un apel telefonic... Iar Lynn Marchmont este logodită cu Rowley Cloade... Tare mi-ar plăcea să știu ce s-a vorbit atunci la telefon.

Capitolul VIII

Se făcea târziu, dar Poirot vroia să mai facă o vizită. Se îndreptă spre casa lui Jeremy Cloade.

Fu introdus în biroul lui Jeremy Cloade de o slujnică micuță cu figură inteligentă.

Rămas singur, Poirot privi în jur. Chiar și în casa lui totul era în ordine. Pe birou se afla un portret mare al lui Gordon Cloade. Un altul mai vechi al lordului Edward Trenton călare pe cal. Poirot îl examina pe acesta când intra Jeremy Cloade.

— Ah, pardon! Oarecum încurcat, puse fotografia la loc.

— Tatăl soției mele, spuse Jeremy cu o ușoară notă de automulțumire în glas. Și unul din cei mai buni cai ai săi, Chestnut Trenton. A ieșit al doilea în derbiul din 1924. Vă interesează cursele de cai?

— Vai, nu.

— Se pot pierde sume imense, spuse Jeremy, sec. Lordul Edward a ajuns la faliment din cauza asta... A trebuit să plece să trăiască în străinătate. Da, e un sport costisitor.

Și totuși în glasul lui se citea o undă de mândrie.

Poirot își zise că Jeremy Cloade și-ar fi aruncat mai degrabă banii în stradă decât să-i investească în cai, dar avea o admirație secretă și respect pentru cei care o făceau.

Cloade continuă:

— Cu ce vă pot ajuta, monsieur Poirot? Ca familie, consider că vă datorăm toată gratitudinea pentru că l-ați adus pe maiorul Porter să depună mărturie cu privire la identitatea mortului.

— Familia pare foarte fericită în privința asta, spuse Poirot.

— E cam prematur să te bucuri, spuse sec Jeremy. Va mai curge multă apă pe sub pod. În definitiv, moartea lui Underhay a fost acceptată în Africa. Îți trebuie ani de zile ca să dărâmi un lucru ca ăsta... Iar mărturia lui Rosaleen a fost foarte categorică. Rosaleen a făcut o bună impresie, să știți.

Aproape că părea ca și cum Jeremy Cloade nu dorea să mizeze pe nici o îmbunătățire a perspectivelor sale.

— Dar de ce ați dorit să mă vedeți? Întrebă el.

— Vreau să vă întreb, domnule Cloade, dacă sunteți foarte sigur că fratele dumneavoastră n-a lăsat un testament. Adică, un testament făcut după căsătorie.

Jeremy păru surprins.

— Nu cred că a fost vreodată vorba de așa ceva. În mod categoric nu și-a făcut unul înainte de a pleca din New York.

— Se poate să și-l fi făcut în cele două zile cât a fost în Londra.

— Să fi fost la un avocat de acolo?

— Sau să-l fi scris singur.

— Și să fi adus martori să-l autentifice? Ce martori?

— În casă se aflau trei servitori, îi reaminti Poirot. Servitori care au murit în aceeași noapte cu el.

— Hm... Da... Dar chiar să admitem că așa a fost, testamentul a fost și el distrus.

— Tocmai asta e. În ultimul timp, o mulțime de documente despre care s-a crezut că au fost complet distruse sunt de fapt descifrate printr-un nou procedeu. Incinerate în seifuri, de pildă, dar nu atât de distruse încât să nu poată fi citite.

— Aveți o idee cu adevărat fantastică, monsieur Poirot. Dar nu pot să cred că așa ceva e cu putință. Din câte știu, în casa din Sheffield Terrace nu exista nici un seif. Gordon își păstra toate hârtiile valoroase, documente, etc, la birou, or acolo nu s-a găsit în mod sigur nici un testament.

— Dar s-ar putea face cercetări, insistă Poirot. M-ați autoriza pe mine să fac asta?

— Oh, desigur... Absolut. Sunteți foarte amabil că vă angajați la așa ceva. Dar mă tem că n-am nici o încredere în reușita dumneavoastră. Totuși... E o șansă în plus, presupun. Atunci, vă... Veți pleca imediat înapoi la Londra?

Ochii lui Poirot se îngustară. Tonul lui Jeremy era inconfundabil nerăbdător. Înapoi la Londra... Oare toți vroiau să-l îndeparteze?

Înainte să apuce să răspundă, ușa se deschise și intra Frances Cloade.

Poirot fu izbit de două lucruri, primul, arăta extrem de rău. Al doilea, semăna izbitor cu fotografia tatălui ei.

— Draga mea, monsieur Poirot a venit să ne vadă, spuse cam fără rost Jeremy.

Ea dădu mâna cu Poirot, iar Jeremy Cloade îi expuse imediat sugestia despre testament.

Frances păru îndoită.

— Pare o șansă minimă.

— Monsieur Poirot se întoarce la Londra și s-a oferit să întreprindă cercetări.

— Din câte am înțeles, maiorul Porter era paznic în acel district în timpul raidului aerian, spuse Poirot.

Peste chipul doamnei Cloade trecu o expresie ciudată. Spuse:

— Cine e maiorul Porter?

Poirot ridică din umeri.

— Un ofițer în retragere care trăiește din pensie.

— Chiar a fost în Africa?

Poirot o privi curios.

— Categorie, madame. De ce nu?

Ea spuse oarecum absentă.

— Nu știu. M-a cam nedumerit.

— Da, doamnă Cloade, înțeleg asta, spuse Poirot.

Ea îl privi repede. În ochi îi apărură o expresie semănând cu teama. Întorcându-se spre soțul ei, spuse:

— Jeremy, mi-e tare milă de Rosaleen. E complet singură la Furrowbank și trebuie că e teribil de supărată din pricina arestării lui David. Ai avea vreo obiecție dacă aş ruga-o să vină să stea la noi?

— Chiar crezi că e recomandabil, draga mea? Întrebă cu îndoială Jeremy.

— Recomandabil? Nu știu! Dar oameni suntem. E o ființă atât de neajutorată!

— Mă cam îndoiesc că va accepta.

— Măcar pot să-i fac o ofertă.

Avocatul spuse liniștit:

— Fă-o, dacă asta te va face să te simți mai fericită.

— Mai fericită!

Cuvintele căzură cu o amărăciune ciudată. Apoi se uită repede și cu îndoială la Poirot.

Poirot murmură formal:

— Acum trebuie să mă retrag.

Ea îl urmă în hol.

— Vă duceți la Londra?

— Am să plec mâine, dar pentru douăzeci și patru de ore cel mult. Apoi mă întorc la Stag. Dacă o să aveți nevoie de mine, mă veți găsi acolo, madame.

Frances întrebă apăsător:

— De ce aş avea nevoie de dumneavoastră?

Poirot nu răspunse la întrebare. Se mulțumi să spună:

— Am să fiu la Stag.

Mai târziu în acea noapte, pe întuneric, Frances Cloade îi spuse soțului său:

— Eu nu cred că omul ăsta se duce la Londra pentru motivul pe care l-a spus. Nu cred povestea despre testamentul lui Gordon. Tu crezi, Jeremy?

O voce pesimistă, obosită îi răspunse:

— Nu, Frances. Nu... Se duce din alt motiv.

— Ce motiv?

— Habar n-ăm.

Frances spuse:

— Ce o să facem, Jeremy? Ce o să facem?

— Cred că e doar un singur lucru de făcut, Frances...

Capitolul IX

Înarmat cu acreditările necesare din partea lui Jeremy Cloade, Poirot avea răspunsul la întrebările lui. Acestea erau foarte clare. Casa era o totală ruină. Locul fusese curățat și doar de foarte curând se făceau pregătiri pentru reconstrucție. Cu excepția lui David Hunter și a doamnei Cloade, nu existaseră supraviețuitori. În casă fuseseră trei servitori: Frederick Game, Elizabeth Game și Eileen Corrigan. Toți trei fuseseră uciși pe loc. Gordon Cloade fusese scos viu, dar murise în drum spre spital fără să-și fi recăpătat cunoștința. Poirot luă numele și adresele rudelor celor trei servitori. „E posibil, spuse el, ca ei să fi vorbit cu prietenii lor, să fi bârfit sau să fi făcut vreun comentariu care să-mi dea informația de care am atâta nevoie.”

Funcționarul cu care vorbea se arăta sceptic. Soții Game veniseră din Dorset, Eileen Corrigan din Country Cork.

În continuare, pașii lui Poirot se îndreptară spre casa maiorului Porter. Își amintea de afirmația lui Porter că el însuși era paznic în acel district și se întreba dacă nu fusese la datorie în acea noapte anume și dacă nu văzuse vreun incident în Sheffield Terrace.

Pe lângă asta, avea și alte motive să schimbe câteva cuvinte cu maiorul Porter.

În timp ce dădea colțul în Edgeway Street, fu uimit să vadă un polițist în uniformă chiar în fața casei spre care se

îndrepta. Câțiva băiețoi și alți oameni stăteau și se uitau la casă. Inima lui Poirot se opri o secundă căci înțelesese semnele.

Polițistul îi tăie calea lui Poirot.

— Nu puteți intra aici, domnule.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu locuiți în această casă, nu-i așa, domnule? Pe cine doreați să vizitați?

— Vroiam să-l văd pe un anume maior Porter.

— Sunteți prieten cu el, domnule?

— Nu, n-aș spune că suntem prieteni. Ce s-a întâmplat?

— Domnul s-a împușcat, am înțeles. Ah, uitați-l pe inspector!

Ușa se deschisese și ieșiră două siluete. Una era a inspectorului local, cealaltă a sergentului Graves din Warmesley Vale. Acesta din urmă îl recunoscu pe Poirot și-l prezentă inspectorului.

— Mai bine intrați, spuse inspectorul.

Cei trei bărbați reintrară în casă.

— Au dat telefon la Warmesley Vale, explică Graves. Superintendentul Spence m-a trimis pe mine aici.

— Sinucidere?

Inspectorul răspunse:

— Da. Pare un caz limpede. Nu știu dacă faptul că a depus mărturie la anchetă i-a afectat mintea. Uneori oamenii sunt ciudați în privința asta, dar cred că în ultimul timp era deprimat. Greutăți financiare, și una, și alta. S-a împușcat cu propriul revolver.

Poirot întrebă:

— E permis să urc?

— Dacă vreți, da, monsieur Poirot. Condu-l sus pe monsieur Poirot, sergent.

— Da, domnule.

Graves îl conduse la primul etaj. Totul era așa cum și-l amintea: culorile întunecate ale carpetelor vechi, cărțile. Maiorul Porter se afla într-un fotoliu mare. Poziția lui era aproape firească, doar capul îi căzuse în față. Brațul drept atârna într-o parte... sub el, pe carpetă, zăcea revolverul. În

aer încă se mai simțea un ușor miros înțepător de praf de pușcă.

— Se crede că s-a întâmplat cam acum două ore, spuse Graves. Nimeni n-a auzit împușcătura. Stăpâna casei era plecată la cumpărături.

Poirot se uita încruntat la silueta liniștită cu o gaură mică și stacojie în tâmpla dreaptă.

— Aveți vreo idee de ce a făcut-o, monsieur Poirot? Întrebă Graves.

Era plin de respect față de Poirot pentru că îl văzuse pe superintendentul Spence plin de respect, deși părerea lui personală era că Poirot era unul din bătrânii ăia cumplit de depășiți.

Poirot răspunse absent:

— Da... Da, a existat un motiv foarte bun. Nu în asta constă dificultatea.

Privirea îi alunecă spre măsuța de la stânga maiorul Porter. Pe ea era o scrumieră masivă din sticlă, cu o pipă și o cutie de chibrituri. Nimic altceva. Ochii lui făcură înconjurul camerei. Apoi se îndreptă spre un birou cu capacul rulant.

Era foarte ordonat. În despărțituri, hârtiile erau așezate cu grijă. În centru, un mic tampon din piele cu sugativă, o tăviță cu un toc și două creioane, o cutie cu agrafe și o coliță de timbre. Totul foarte îngrijit și ordonat. O viață ordonată și o moarte ordonată... Firește... Asta era... Asta era ceea ce lipsea!

Îl întrebă pe Graves:

— N-a lăsat nici un bilet... Nici o scrisoare pentru procuror? Graves clătină din cap.

— Nu, n-a lăsat, deși ar fi fost de așteptat din partea unui fost ofițer.

— Da, asta e foarte ciudat.

Minuțios în viață, maiorul Porter nu fusese minuțios și în moarte. Nu era deloc normal faptul că Porter nu lăsase nici un bilet, gândi Poirot.

— Asta va fi o lovitură pentru familia Cloade, spuse Graves. Îi va da înapoi: Vor trebui să vâneze pe altcineva care l-a

cunoscut bine pe Underhay.

Se foi ușor.

— Vreți să mai vedeți ceva, monsieur Poirot?

Poirot clătină din cap și ieșiră din cameră. Pe scări se întâlneau cu proprietăreasa. Era într-o stare de agitație pe care era clar că o savura și se lansă pe loc într-un discurs volubil. Graves se desprinsese cu abilitate și-l lăsă pe Poirot în calea torentului.

— Nici nu mai pot să respir ca lumea. Inima, asta e. Angină pectorală, mama mea a murit de ea... A căzut moartă pe când traversa Caledonia Market. Eu însămi aproape să cad când l-am găsit... Oh, ce spaimă am tras! N-am bănuț niciodată așa ceva, deși de mult timp nu era în apele lui. Îl îngrijorau banii, cred, și nu mânca destul. Dar n-ar fi acceptat o îmbucătură de la noi. Și apoi, ieri, a trebuit să plece într-un loc din Oastshire, Warmesley Vale, să depună mărturie la o anchetă. I-a tulburat mintea, asta a făcut. Când s-a întors arăta groaznic. A umblat de colo-colo toată noaptea. Sus, jos, sus, jos. Din cât se spune, un om care a fost omorât a fost prieten cu el. Sărmanul de el, asta chiar că l-a tulburat! Sus, jos, sus, jos. Și când să ies să fac niște cumpărături, m-am dus la el să-l întreb dacă nu vrea o cană de ceai... Și l-am văzut acolo, bietul de el, rezemat în fotoliu, cu revolverul căzut din mână! Ce sperietură am tras! Am adus poliția și tot. Ce lume ne așteaptă, vreau să știu?

Poirot răspunse încet:

— Lumea devine un loc în care e greu de trăit... cu excepția celor tari.

Capitolul X

Era trecut de opt când Poirot ajunsese înapoi la Stag. Găsi un bilet de la Frances Cloade în care îl ruga să vină la ea.

Plecă imediat.

Ea îl aștepta în salon. Poirot nu mai văzuse camera aceea. Ferestrele deschise dădeau spre o grădină împrejmuită de un zid, plină cu peri în floare. Pe mese se aflau vase cu lalele. Totul era elegant și strălucitor de curat.

Era o cameră foarte frumoasă, gândi Poirot.

— Ați spus că o să am nevoie de dumneavoastră, monsieur

Poirot. Ați avut mare dreptate. Există ceva ce trebuie spus, și cred că dumneavoastră sunteți persoana cea mai indicată.

— Întotdeauna e mai ușor să-i spui un lucru cuiva care deja știe foarte bine despre ce e vorba, madame.

— Credeți că știți ceea ce am de gând să vă spun?

Poirot dădu din cap.

— De când...

Ea lăsa întrebarea neterminată, dar Poirot răspunse prompt.

— Din clipa în care am văzut fotografia tatălui dumneavoastră. Trăsăturile familiei dumneavoastră sunt foarte bine conturate. Nimeni nu s-ar putea îndoi că faceți parte din aceeași familie. Asemănarea era la fel de puternică și la bărbatul care a venit aici, spunându-și Enoch Arden.

Ea oftă – un oftat adânc, nefericit.

— Da, aveți dreptate, deși sărmanul Charles avea barbă. Era vărul meu de-al doilea, monsieur Poirot, într-un fel, oaia neagră a familiei. Nu l-am cunoscut foarte bine, dar ne jucam împreună când eram copii... Iar acum l-am adus la moarte... O moarte urâtă...

Rămase tăcută. Poirot spuse blând:

— Vreți să-mi povestiți...

Femeia își reveni.

— Da, povestea trebuie spusă. Eram disperați din cauza banilor, de la asta a pornit totul. Soțul meu... Soțul meu era în mare încurcătură... Genul cel mai rău de încurcătură. Îl aștepta disgrația, poate și închisoarea... De fapt, încă îl așteaptă. Vă rog să înțelegeți, monsieur Poirot, planul pe care l-am făcut și l-am pus în aplicare a fost planul meu; soțul meu n-are nici o legătură cu asta. Dar pe mine nu m-au speriat niciodată riscurile. Și întotdeauna am fost destul de lipsită de scrupule. În primul rând, am apelat la Rosaleen Cloade pentru un împrumut. Nu știu dacă, lăsată să facă ce vrea, mi l-ar fi dat sau nu. Dar a intervenit fratele ei care era foarte prost dispus și m-a insultat fără să fie nevoie. Când am gândit acest plan n-am avut absolut deloc scrupule să-l pun în aplicare. Ca să vă explic cum stau lucrurile, trebuie să vă spun că soțul meu mi-a reprodus anul trecut o poveste destul de interesantă

pe care a auzit-o la clubul lui. Erați acolo, parcă, așa că n-am să intru în detalii. Dar asta deschidea posibilitatea ca primul soț al lui Rosaleen să nu fi murit, în care caz, firește, n-ar fi avut nici un drept la banii lui Cordon. Bine-nțeles, era doar o posibilitate vagă, dar ne-a rămas în fundul minții, ca un fel de speranță că s-ar putea să fie adevărat. Iar apoi m-a fulgerat ideea că s-ar putea face ceva folosind acea posibilitate.

Charles, vărul meu, era în țară și era la pământ. Făcuse închisoare și nu era un om cu scrupule, dar s-a descurcat bine în război. I-am făcut propunerea. Era vorba nici mai mult nici mai puțin de șantaj, bine-nțeles. Dar ne-am gândit că aveam toate șansele s-o scoatem la capăt... În cel mai rău caz, David Hunter avea să refuze să plătească. Bănuiam că n-o să se ducă la poliție să spună, cei ca el nu se dau în vânt după poliție.

Glasul i se înăspri.

— Planul nostru a ieșit bine. David a cedat mai repede decât speraserăm. Firește, Charles nu se putea da în mod clar drept „Robert Underhay”. Rosaleen l-ar fi putut demasca în orice clipă. Însă, din fericire, ea a plecat la Londra, iar asta i-a dat lui Charles ocazia cel puțin să sugereze că ar putea fi Robert Underhay. Ei bine, cum spuneam, se părea că David căzuse în plasă. Urma să aducă banii marți seara la ora nouă. În loc de asta...

Glasul i se frânse.

— Trebuia să fi știut că David era... Un om periculos. Charles a murit... A fost omorât... Dacă n-aș fi fost eu, acum trăia. Eu l-am trimis la moarte.

După puțin timp continuă cu o voce uscată.

— Nu vă puteți imagina ce e în sufletul meu de atunci.

— Totuși, v-ați mișcat repede ca să faceți planul să se desfășoare mai departe. Dumneavoastră l-ați convins pe maiorul Porter să-l identifice pe vărul dumneavoastră ca fiind „Robert Underhay”?

Dar ea izbucni cu violență:

— Nu, vă jur că nu! Asta nu! Nimeni n-a fost mai uluit...

Uluit? Am rămas năuci când acest maior Porter a venit aici și a depus mărturie că Charles... Charles...! Era Robert

Underhay. N-am înțeles-o... Nici acum n-o înțeleg!

— Dar cineva s-a dus la maiorul Porter. Cineva l-a convins, sau l-a mituit să-l identifice pe mort ca fiind Underhay, nu?

Frances spuse cu hotărâre:

— N-am fost eu. Nici Jeremy. Niciunul din noi n-ar face așa ceva. Oh, știu că vă sună absurd! Vă gândiți că dacă am fost gata să șantajez, tot atât de ușor aș fi trecut și la fraudă. Dar în mintea mea sunt două lucruri separate. Trebuie să înțelegeți că încă mai consider că avem dreptul la o parte din banii lui Gordon. Ceea ce nu reușisem să obțin pe căi cinstite eram pregătită să obțin prin înșelăciune. Dar ca s-o scot în mod deliberat pe Rosaleen din dreptul ei, să spun că n-a fost deloc soția lui Gordon – oh, nu, monsieur Poirot, n-aș face un asemenea lucru. Vă rog, vă rog să mă credeți.

— Voi admite cel puțin că fiecare are propriile lui păcate. Da, voi crede asta.

Apoi se uită pătrunzător la ea.

— Doamnă Cloade, știți că maiorul Porter s-a împușcat în după-amiaza asta?

Femeia se trase înapoi, cu ochii largi și îngroziți.

— Oh, nu, monsieur Poirot... Nu!

— Ba da, madame. Vedeți dumneavoastră, maiorul Porter era au fond un om cinstit. Stătea foarte prost din punct de vedere financiar și, la fel ca mulți alții, n-a putut să reziste tentației când aceasta a apărut. Se poate să i se fi părut că minciuna lui era aproape justificată din punct de vedere moral. În mintea lui era deja foarte pornit împotriva femeii cu care se însurase prietenul său, Underhay. Considera că îl tratase foarte rău pe prietenul lui. Iar acum această mică vânătoare de bani – se căsătorise cu un milionar și se alesese cu întreaga avere a celui de al doilea soț, în detrimentul rudelor lui de sânge. Trebuie să i se fi părut corect să-i pună bețe în roate... Nu mai mult decât merita. Și doar prin simplu fapt de a-l identifica pe mort ca fiind Underhay și-ar fi asigurat și el viitorul. Când familia Cloade își reintra în drepturi, avea să-și primească și el partea... Da, înțeleg tentația... Dar, asemeni multor oameni de tipul lui, îi lipsea

imaginația. La anchetă era nefericit, foarte nefericit. Se vedea asta. În viitor avea să-și repete minciuna sub jurământ. Și nu numai asta; acum un om era arestat, acuzat de crimă, iar identitatea mortului furniza un motiv foarte puternic pentru acuzația asta... S-a întors acasă și a privit lucrurile în față. A ales calea care i s-a părut cea mai bună pentru el.

— S-a împușcat?

— Da.

Frances îngână:

— N-a spus cine... cine...

— Avea etica lui. N-a existat nici o referire la cine l-a instigat să comită sperjur.

O urmărea îndeaproape. Era un fulger de ușurare, de relaxare în ochii ei? Da, dar asta ar fi putut fi destul de natural în oricare caz...

Frances se ridică și se duse la fereastră.

— Așa că ne-am întors de unde am plecat.

Poirot se întreabă ce era în mintea ei.

Capitolul XI

În dimineața următoare, superintendentul Spence folosi aproape cuvintele lui Frances.

— Așa că ne-am întors de unde am pornit, spuse el oftând. Trebuie să aflăm cine era în realitate tipul ăsta, Enoch Arden.

— Pot să vă spun eu asta, superintendente, zise Poirot. Numele lui era Charles Trenton.

— Charles Trenton! Superintendentul fluieră. Hm! Unul din Trentoni... Presupun că ea l-a pus... Doamna Jeremy adică... Oricum, nu putem dovedi legătura ei cu treaba asta. Charles Trenton? Parcă-mi amintesc...

Poirot dădu din cap.

— Da. Are cazier.

— Escroca hoteluri, dacă îmi amintesc eu bine. Ajungea la Ritz, ieșea și cumpăra un Rolls, îl supunea o dimineață la probă, se ducea cu Rolls-ul la cele mai scumpe magazine și cumpăra tot felul de chestii, iar omul care stă afară lângă Rolls și așteaptă să-i ducă pachetele la Ritz nu-l întreabă de cecuri! În plus, avea maniere și educație. Stătea o săptămână

sau așa ceva apoi, tocmai când începeau să apară bănuielile, dispărea în liniște, vânzând ieftin diferite obiecte tipelor pe care le culesese. Charles Trenton. Hm...! Se uită la Poirot. Vă pricepeți să descoperiți anumite lucruri, nu-i așa?

— Cum avansează cazul împotriva lui David Hunter?

— Va trebui să-i dăm drumul. În noaptea aceea, la Arden a fost o femeie. Legat de asta nu avem doar cuvântul bătrânei tartorițe. Jimmy Pierce se ducea acasă; fusese dat afară din Load of Hay (El, după câteva pahare devine certăreț). A văzut o femeie ieșind de la Stag și intrând în cabina telefonică din fața oficiului poștal. Asta era chiar după zece. Spune că n-o cunoștea și a crezut că e cineva care stătea la Stag. „O târfă din Londra”, a numit-o el.

— Nu era foarte aproape de ea?

— Nu, exact vizavi. Cine dracu era, monsieur Poirot?

— A spus cum era îmbrăcată?

— Jachetă de tweed, eșarfă portocalie pe cap, pantaloni și o grămadă de machiaj. Se potrivește cu descrierea bătrânei.

— Da, se potrivește, spuse Poirot încruntat.

Spence întrebă:

— Ei bine, cine era, de unde venea, unde se ducea?

Cunoașteți mersul trenurilor de aici. La 9:20 e ultimul tren spre Londra, iar la 10:30 în cealaltă direcție. A hoinărit toată noaptea primprejur și a plecat cu trenul de 6:18 dimineața? A avut o mașină? A făcut autostopul? Am cercetat tot locul dar fără rezultat.

— Ce-i cu trenul de 6:18?

— Întotdeauna e aglomerat, și în majoritate bărbați. Cred că ar fi observat o femeie, genul ăla de femeie, mai precis. Se poate să fi venit și plecat cu mașina, dar în ziua de azi o mașină e observată repede în Warmesley Vale. Înțelegeți, noi suntem la distanță de șoseaua principală.

— Nu a fost observată nici o mașină în noaptea aia?

— Doar a doctorului Cloade. A fost chemat la un caz, spre Middlingham. Cred că cineva ar fi observat o femeie străină într-o mașină.

— Nu era nevoie să fie străină, spuse încetișor Poirot. Un

bărbat ușor beat și aflat la o sută de metri depărtare n-ar fi putut recunoaște o persoană din localitate pe care n-o cunoștea foarte bine. Cineva îmbrăcat probabil altfel decât de obicei. Ar fi recunoscut-o acest tânăr Pierce pe Lynn Marchmont, de pildă? A fost plecată câțiva ani.

— La ora aceea Lynn Marchmont era la White House cu mama ei.

— Sunteți sigur?

— Doamna Lionel Cloade, aia zăpăcită, soția doctorului, spune că i-a dat telefon la zece și zece. Rosaleen Cloade era la Londra. Doamna Jeremy... Ei bine, n-am văzut-o niciodată în nădragi și foarte machiată. Și, oricum, nu e tânără.

— Oh, mon cher. Pe o noapte întunecoasă, cu becuri chioare pe străzi, poți spune cine-i tânăr sau bătrân sub o masă de machiaj?

— Unde vreți să ajungeți, monsieur Poirot?

Poirot se lăsă pe spate și își închise ochii pe jumătate.

— Pantaloni, o jachetă de tweed, o eșarfă portocalie înfășurată în jurul capului, un strat gros de machiaj, un ruj de buze pierdut. E sugestiv.

— Parcă ați fi oracolul de la Delphi, mârâi superintendentul. Nu că aș ști ce a fost cu oracolul de la Delphi, tânărul Graves își dă aere că ar cunoaște cheștiile astea, dar nu-i folosește la nimic în munca lui de polițist. Nu vreți să fiți mai corect, monsieur Poirot?

— V-am spus că acest caz nu are forma corectă. După cum într-o clipă v-am spus că mortul nu era deloc în regulă. Că Underhay nu era deloc în regulă. Underhay era în mod clar un excentric, un cavalier demodat și reacționar. Bărbatul de la Stag era șantajist, nu era nici cavalier demodat, nici reacționar, nici deosebit de excentric – prin urmare, nu era Underhay. Nu putea fi Underhay, pentru că oamenii nu se schimbă. Treaba interesantă a fost că Porter a spus că era Underhay.

— Ce v-a condus la doamna Jeremy?

— Asemănarea m-a condus la doamna Jeremy. Niște trăsături foarte distincte, profilul familiei Trenton. Ca să-mi permit un mic joc de cuvinte, ca Charles Trenton mortul este

forma corectă. Dar mai există încă întrebări care necesită răspuns. De ce și-a permis David Hunter să se lase șantajat? Este el genul de om care să se lase șantajat? Ai spune, categoric nu. Așadar și el acționează altfel decât îi e caracterul. Apoi e Rosaleen Cloade. Întreaga ei comportare este de neînțeles... Dar există un lucru pe care tare mi-ar plăcea să-l știu. De ce se teme? De ce crede că i se va întâmpla ceva acum când fratele ei nu mai e lângă ea ca s-o protejeze? Și nu se teme că-și va pierde averea... Nu, e mai mult de atât. Se teme pentru viața ei...

— Doamne sfinte, monsieur Poirot, doar nu credeți...

— Să ne amintim că, așa cum spuneți adineaori, ne-am întors de unde am plecat. Altfel spus, familia Cloade s-a întors de unde a plecat. Robert Underhay a murit în Africa. Iar Rosaleen Cloade, stă între ei și banii lui Gordon...

— Credeți sincer că vreunul din ei ar face asta?

— Eu cred următoarele. Rosaleen Cloade are douăzeci și șase de ani și deși din punct de vedere mental e oarecum instabilă, fizic e rezistentă și sănătoasă. Ar putea trăi până la șaptezeci de ani, ba chiar și mai mult. Patruzeci și patru de ani, să spunem. Nu credeți, superintendente, că patruzeci de ani s-ar putea să fie un timp prea lung ca să stai cu mâinile în sân și să contempli?

Capitolul XII

Când Poirot părăsi postul de poliție fu aproape imediat acostat de mătușa Kathie. Era încărcată cu diferite sacoșe cu cumpărături și venea spre el gâfâind grăbită.

— Ce groaznică întâmplare cu sărmanul maior Porter! Spuse ea. Nu pot să nu mă gândesc că trebuie să fi avut o concepție despre viață foarte materialistă. Viața de armată, știți. Foarte limitată, și deși își petrecuse o mare parte din viață în India, mă tem că n-a profitat niciodată de avantajele spirituale. Când te gândești că ar fi putut sta ca un chela la picioarele vreunui guru! Ah, monsieur Poirot, ce trist e să pierzi unele ocazii!

Mătușa Kathie clătină din cap și slăbi strânsoarea uneia din sacoșe. O bucată de batog cu aspect deprimant alunecă din ea și ajunsese în rigolă. Poirot îl salvă și, în agitația ei, mătușa

Kathie scăpă și a doua sacoșă, din care căzu o cutie aurie de sirop care începu să se rostogolească vioaie în lungul lui High Street.

— Vă mulțumesc foarte mult, monsieur Poirot, spuse mătușa Kathie înhățând batogul. Poirot alergă după cutia cu sirop, Oh, mulțumesc... Sunt atât de stângace... Dar sunt tare necăjită. Acel nefericit om... Da, e lipicios, dar nu vreau să folosesc batista dumneavoastră curată. Vai, sunteți foarte amabil... Cum spuneam... În viață suntem în moarte... Și în moarte suntem în viață... Nu m-ar mira deloc să văd corpul astral al oricăreia din dragele mele prietene moarte. Ai putea chiar să treci pe lângă ele pe stradă, să știți. Vai... În una din nopțile trecute...

— Îmi permiteți? Poirot îndesă cu fermitate batogul în sacoșă. Da ce spuneți...?

— Corpurile astrale. Știți, am cerut o monedă de doi penny... Pentru că aveam numai de jumătate de penny. Dar la vremea aceea m-am gândit că fața îmi era cunoscută... Numai că nu știam de unde s-o iau. Nici acum nu știu... Dar cred că trebuie să fie cineva care a trecut pe lumea cealaltă... Probabil acum câțva timp... Așa că n-am putut să-mi amintesc sigur. E minunat cum îți sunt trimiși oamenii când te afli în nevoie... Chiar dacă e vorba de niște fise pentru telefon. Oh, vai, se face coadă la Peacocks... Trebuie că au primit fie cornuri, fie rulouri elvețiene! Sper că nu ajung prea târziu!

Doamnă Lionel Cloade se avântă în traversarea străzii și se așează în capătul cozii formate din femei cu fețe întunecate.

Poirot își continuă drumul pe High Street. Nu coti spre Stag ci își îndreptă pașii spre White House. Dorea foarte mult să stea de vorbă cu Lynn Marchmont și bănuia că Lynn nu avea să se arate refractară la o discuție cu el.

Era o dimineață minunată – una din acele dimineți de primăvară care prevesteau vara.

Poirot ieși din drumul principal. Văzu poteca ce ducea în sus, pe lângă Long Willows, la Furrowbank. Pe aici venise Charles Trenton de la gară în vinerea aceea. În timp ce cobora dealul, se întâlnise cu Rosaleen Cloade care urca. Nu o recunoscuse,

ceea ce nu era de mirare din moment ce nu era Robert Underhay. Nici ea nu-l recunoscuse, firește. Dar jurase, atunci când îi fusese arătat cadavrul, că nici măcar nu se uitase la fața bărbatului pe lângă care trecuse pe potecă. Dacă era așa, la ce se gândea? Se gândea cumva la Rowley Cloade?

Poirot coti pe micul drum lăturalnic care ducea la White House. Grădina era minunată. Avea mulți arbuști în floare, liliac și salcâm galben, iar în mijlocul pajiștei era un măr mare și bătrân. Sub el, întinsă într-un șezlong, stătea Lynn Marchmont.

Tresări nervos când Poirot, pe un ton politicos. Îi ură „Bună dimineața”.

— M-ați speriat, monsieur Poirot. Nu v-am auzit venind prin iarbă. Așadar mai sunteți încă aici... În Warmesley Vale?

— Încă mai sunt aici, da.

— De ce?

Poirot ridică din umeri.

— E un loc plăcut, departe de lume, unde te poți relaxa. Mă relaxez.

— Mă bucur că sunteți aici.

— Dumneata nu-mi spui ca restul familiei „Când vă întoarceți la Londra, monsieur Poirot?” și așteaptă nerăbdători răspunsul.

— Vor să vă întoarceți la Londra?

— Așa s-ar părea.

— Eu nu.

— Îmi dau seama. De ce, mademoiselle?

— Pentru că asta înseamnă că nu sunteți mulțumit. Adică, nu sunteți convins că David Hunter a făcut-o.

— Iar dumneata vrei tare mult... Să fie nevinovat?

Pe bronzul pielii ei apărură o ușoară roșeață.

— Normal, nu văd un om spânzurat pentru ceva ce n-a făcut.

— Normal... Oh, da!

— Iar poliția e pur și simplu pornită împotriva lui din cauză că o scoate din sărite. Asta-i partea cea mai proastă la David: îi, place să-i întărească pe oameni. Poliția are prejudecăți.

— Nu atât pe cât crezi, mademoiselle. Prejudecățile

privitoare la el au existat în mintea juraților. Ei au refuzat să urmeze sfatul procurorului. Ei au dat un verdict de vinovăție, iar poliția a trebuit să-l aresteze. Dar pot să-ți spun că poliția e departe de a fi mulțumită de acuzația împotriva lui.

Ea spuse repede:

— Deci, s-ar putea să-i dea drumul?

Poirot ridică din umeri.

— Ei, adică polițiștii, cine cred că a făcut-o, monsieur Poirot?

Poirot spuse încetșor:

— În noaptea aceea, la Stag a fost o femeie.

Lynn strigă:

— Nu înțeleg nimic! Când am crezut cu toții că omul acela era Robert Underhay, totul era foarte simplu. De ce a spus maiorul Porter că era Underhay dacă nu era? De ce s-a împușcat? Ne-am întors de unde am plecat!

— Ești a treia persoană care folosește această frază!

— Serios? Părea uimită. Ce faceți, monsieur Poirot?

— Vorbesc cu oamenii. Asta fac. Vorbesc cu oamenii, pur și simplu.

— Dar nu-i întrebați nimic despre crimă?

Poirot clătină din cap.

— Nu, eu doar... Cum să spun... Culeg bârfe.

— Ajută?

— Uneori, da. Ai fi mirată să știi câte cunosc despre viața de zi cu zi din Warmesley Vale din ultimele săptămâni. Știu cine pe unde s-a plimbat, cu cine s-a întâlnit, și uneori și ce-a spus. De exemplu, știu că Arden a luat-o spre sat pe potecă trecând pe la Furrowbank și întrebându-l de drum pe Rowley Cloade, și că avea la el un rucsac, fără alt bagaj. Știu că Rosaleen Cloade a petrecut peste o oră la fermă cu Rowley Cloade și că acolo s-a simțit fericită, nu ca de obicei.

— Da, și Rowley mi-a spus asta. Spunea că era ca cineva care are o zi liberă.

— Aha, așa a spus? Poirot făcu o pauză, apoi continuă. Da, știu foarte multe despre mișcările de aici. Am auzit o mulțime despre greutățile oamenilor... Ale dumitale și ale mamei

dumitale, de exemplu.

— În privința noastră nu-i nici un secret. Cu toții am încercat să cerșim bani de la Rosaleen. La asta vă referiți, nu-i așa?

— N-am spus asta.

— Ei bine, e adevărat! Și presupun că ați auzit și câte ceva despre mine și Rowley și David.

— Dar dumneata urmează să te măriți cu Rowley Cloade, nu?

— Oare? Aș dori să știu... Asta încercam să hotărâsc în ziua aceea... Când David s-a năpustit din pădure. În mintea mea era un mare semn de întrebare. S-o fac? S-o fac? Chiar și trenul din vale părea să întrebe același lucru. Fumul a desenat pe cer un frumos semn de întrebare.

Chipul lui Poirot luă o expresie ciudată. Lynn o interpretă greșit. Strigă:

— Oh, nu înțelegeți, monsieur Poirot, totul e atât de complicat! Nu e vorba deloc de David. E vorba de mine! M-am schimbat. Am fost plecată câțiva ani... Patru ani. Acum m-am întors și nu mai sunt aceeași persoană care a plecat. Asta e tragedia pretutindeni. Oamenii vin acasă schimbați și trebuie să se readapteze. Nu poți să pleci departe și să duci alt fel de viață și să nu te schimbi!

— Greșești, spuse Poirot. Tragedia vieții este că oamenii nu se schimbă.

Ea îl privi lung clătinând din cap. Poirot insistă:

— Ba da. Așa e. În primul rând, de ce ai plecat?

— De ce? Am intrat în armată. M-am înrolat.

— Da, da, dar de ce ai intrat în armată? Erai logodită și urma să te măriți. Erai îndrăgostită de Rowley Cloade. Ai fi putut munci, nu-i așa, pe pământul de aici, din Warmlesley Vale?

— Aș fi putut, dar am vrut...

— Ai vrut să pleci. Ai vrut să mergi în străinătate, să vezi viața. Ai vrut, poate, să pleci departe de Rowley Cloade... Iar acum n-ai astâmpăr, încă vrei... Să pleci! Oh, nu, mademoiselle, oamenii nu se schimbă!

— Când eram dincolo, în est, tânjeam după casă, se apără

Lynn.

— Da, întotdeauna vrei să fii acolo unde nu ești! Probabil că așa va fi mereu cu dumneata. Îți făurești imaginea cu Lynn Marchmont venind acasă... Dar imaginea nu devine realitate, pentru că Lynn Marchmont pe care ți-o imaginezi nu e adevărata Lynn Marchmont care ți-ar plăcea să fie.

Lynn întrebă cu amărăciune:

— Așadar, după dumneavoastră, n-am să fiu niciodată mulțumită, nicăieri?

— Nu spun asta. Ceea ce spun eu e că atunci când ai plecat erai nemulțumită de logodna dumitale și că acum când te-ai întors încă mai ești nemulțumită de ea.

Lynn rupse o frunză și o mestecă gânditoare.

— Intuiți secretele oamenilor, nu-i așa, monsieur Poirot?

— E meseria mea, spuse modest Poirot. Cred că mai există un adevăr pe care încă nu l-ai recunoscut.

Lynn spuse tăios:

— Vă referiți la David, nu? Credeți că sunt îndrăgostită de David?

— Asta numai dumneata poți s-o știi, murmură discret Poirot.

— Iar eu... Nu știu! David are ceva care mă sperie... Dar are și ceva care mă atrage... Rămase tăcută câteva clipe apoi continuă: Vorbeam ieri cu comandantul lui de brigadă. A venit aici când a auzit că David a fost arestat, să vadă ce poate face. Mi-a vorbit despre David, despre cât de incredibil de curajos era. Mi-a spus că David a fost unul dintre cei mai viteji oameni pe care i-a avut în subordine. Și totuși, în ciuda a tot ce spunea și a laudelor lui, am avut sentimentul că nu era sigur, absolut sigur că n-a făcut David asta.

— Și nici dumneata nu ești sigură, nu?

Lynn zâmbi chinuit.

— Nu... Vedeți dumneavoastră, eu n-am avut niciodată încredere în David. Poți iubi pe cineva în care n-ai încredere?

— Din nefericire, da.

— Întotdeauna am fost nedreaptă cu David... Din cauză că nu aveam încredere în el. Am crezut o mulțime din afurisitele

bârfe locale... Aluzii precum că David n-ar fi deloc David Hunter, ci doar un iubit al lui Rosaleen. Mi-a fost rușine când comandantul lui mi-a spus că îl cunoaște pe David de copil, din Irlanda.

— C'est épatant cum înțeleg oamenii lucrurile pe dos, murmură Poirot.

— Ce vreți să spuneți?

— Exact ce am spus. Spune-mi, doamna Cloade, soția doctorului te-a sunat în noaptea crimei?

— Mătușa Kathie? Da.

— De ce?

— Intrase într-o încurcătură cu nu știu ce adunare.

— Vorbea de acasă?

— Nu, am înțeles că dintr-o cabină telefonică...

— La zece și zece?

— Cam așa. Ceasul nostru nu arată niciodată ora ca lumea.

— Cam așa, repetă Poirot gânditor, apoi continuă cu delicatețe: N-a fost singurul telefon pe care l-ai primit în seara aia, nu?

— Nu.

— Te-a sunat David Hunter din Londra?

— Da. Presupun că vreți să știți și ce a spus?

— Oh, n-aș îndrăzni...

— Ba vă spun! Spunea că pleacă... Dispare din viața mea. Spunea că nu era deloc bun pentru mine și că niciodată nu avea să fie un om de treabă... Nici chiar de dragul meu.

— Și cum probabil era adevărat, nu ți-a plăcut asta.

— Sper că va pleca... Adică, dacă va fi achitat. Sper ca amândoi să plece în America sau în altă parte. Atunci, probabil, vom înceta să ne mai gândim la ei, vom învăța să stăm pe picioarele noastre. Vom înceta să simțim ură.

— Ură?

— Da. Am simțit-o prima dată într-o seară la mătușa Kathie acasă. Dădea un fel de petrecere. Probabil că a dat-o pentru că mă întorsesem din străinătate și pica la țanc... În fine, în seara aia mi s-a părut că o simt plutind în aerul din jurul nostru. Ură față de ea – de Rosaleen. Îi doream moartea – toți! Îi

doream moartea... Or e îngrozitor să dorești ca cineva care nu ți-a făcut nici un rău să moară...

— Moartea ei este singurul lucru care vă poate aduce un folos practic, spuse Poirot pe un ton vioi și practic.

— Vă referiți la un folos financiar? Doar simpla prezență a ei aici ne face rău în toate privințele! Să invidiezi o persoană, s-o detești, să cerșești de la ea – nu-ți face nici un bine. Acum e acolo, la Furrowbank, absolut singură. Arată ca o stafie... Arată speriată de moarte... Arată... Oh, arată de parcă a luat-o razna! Și nu vrea să ne lase s-o ajutăm! Niciunul din noi. Am încercat cu toții. Mami a rugat-o să vină să stea la noi, mătușa Frances a chemat-o la ea. Chiar și mătușa Kathie s-a dus la ea și s-a oferit să stea cu ea la Furrowbank. Dar ea nu vrea să aibă nimic de a face cu noi și nu o condamn. N-a vrut să-l vadă nici măcar pe comandantul de brigadă Conroy. Cred că e bolnavă, bolnavă de supărare și frică și nenorocire. Iar noi nu putem face nimic în privința asta pentru că nu ne lasă.

— Dumneata ai încercat? Dumneata, personal?

— Da. M-am dus ieri acolo. Am întrebat-o dacă pot să fac ceva pentru ea. S-a uitat la mine... Lynn se opri brusc și se cutremură. Cred că mă urăște. Mi-a spus: Tu, cel mai puțin dintre toți. Cred că David i-a spus să nu plece de la Furrowbank, ori ea face întotdeauna ce-i spune David. Rowley s-a dus și i-a dus ouă și unt de la Long Willows. Cred că el e singurul dintre noi pe care-l place. Desigur, Rowley este amabil.

— Există oameni pentru care simți o mare milă, pe care-i compătimești din tot sufletul, oameni care au o povară prea mare de îndurat. Eu simt o mare milă față de Rosaleen Cloade. Dacă aș putea, aș ajuta-o. Chiar acum, dacă ar asculta...

Cu o hotărâre bruscă, se ridică în picioare.

— Vino, mademoiselle, să mergem la Furrowbank.

— Vreți să vin cu dumneavoastră?

— Dacă ești pregătită să fii generoasă și înțeleghătoare...

Lynn strigă:

— Sunt... pe cuvânt că sunt!

Capitolul XIII

Le trebuiră doar cinci minute să ajungă la Furrowbank. Drumul urca printre tufe îngrijite de rhododendroni. Gordon Cloade nu se dăduse în lături de la nici o cheltuială pentru a face din Furrowbank un loc de vis.

Servitoarea care le deschise ușa fu mirată să-i vadă și puțin îndoită că doamna Cloade putea să-i primească. Doamna nu s-a sculat încă, spuse ea. Totuși, îi conduse în salon și plecă la etaj cu mesajul lui Poirot.

Poirot se uita în jur. Camera asta contrasta cu salonul lui Frances Cloade, atât de intim și atât de caracteristic stăpânului. Salonul de la Furrowbank era absolut impersonal, vorbind doar de bogăția îmbinată cu bunul gust. Totul din cameră era de bună calitate și cu un merit artistic, dar nu exista nici un semn de individualizare, nici un indiciu cu privire la gusturile personale ale stăpânei salonului. Se părea că Rosaleen nu imprimase camerei nimic din personalitatea ei.

Locuia la Furrowbank așa cum ar fi locuit un trust străin la Ritz sau la Savoy.

„Mă întreb dacă celălalt...?”

Gândurile lui Poirot fură întrerupte de Lynn care îl întrebă la ce se gândea și de ce părea atât de trist.

— Se spune că răsplata păcatului este moartea, mademoiselle. Dar uneori se pare că răsplata păcatului este luxul. Mai este de îndurat, mă întreb? Să fii smuls din propriul tău cămin să prinzi o singură licărire a lui atunci când drumul spre el îți este barat...

Se întrerupse. Servitoarea, lăsându-și la o parte atitudinea trufașă și rămânând o biată femeie între două vârste, înspăimântată, intră în fugă în cameră, bâlbâinu-se și împleticindu-se în cuvinte.

— Oh, domnișoară Marchmont! Oh, domnule, stăpâna... Sus... E foarte rău... Nu vorbește și n-am putut s-o trezesc și are mâna așa de rece!

Întorcându-se iute, Poirot ieși în fugă din cameră. Lynn și servitoarea veneau după el. La primul etaj, servitoarea îi arătă ușa deschisă cu fața la capul scărilor.

Era un dormitor spațios și frumos. Pe fereastra deschisă,

soarele se revărsa pe covoarele minunate, în culori palide.

În patul mare, din lemn sculptat, Rosaleen părea că doarme. Genele lungi odihneau pe obraji, capul întors firesc pe pernă. Într-o mână ținea batista mototolită. Arăta ca un copil trist care adormise plângând.

Poirot îi apucă mâna și îi luă pulsul. Mâna era rece ca gheața și îi spuse ceea ce ghicise deja.

Îi spuse liniștit lui Lynn:

— E moartă de câțva timp. A murit în somn.

— Oh, domnule... Oh... Ce ne facem?!

Servitoarea izbucni în plâns.

— Cine era doctorul ei?

— Unchiul Lionel răspunse Lynn.

Poirot îi spuse servitoarei:

— Du-te și dă-i telefon doctorului Cloade.

Femeia ieși suspinând. Poirot se mișcă prin cameră. Lângă pat se afla o cutiuță de carton pe a cărei etichetă scria: „A se lua o cașetă la culcare”. Folosindu-și batista, desfăcu cutiuța. Rămăseseră trei cașete. Se duse spre polița căminului, apoi spre masa de scris. Scaunul din fața ei era tras, mapa de birou este deschisă. Pe o foaie de hârtie, o mână neformată, ca de copil, mângălise câteva rânduri.

Nu știu ce să fac... Nu pot continua... Am fost atât de ticăloasă. Trebuie să spun cuiva și să-mi găsesc pacea... N-am avut de gând să jiu atât de ticăloasă la început. N-am știut ce avea să iasă din toate astea. Trebuie să aștern pe hârtie...

Cuvintele se terminau într-o pată. Tocul zăcea unde fusese aruncat. Poirot rămase uitându-se la rândurile scrise. Lynn mai stătea încă lângă pat, uitându-se în jos la fata moartă.

Apoi ușa se deschise cu violență și David Hunter păși gâfâind în cameră.

— David, începu Lynn ieșindu-i înaintea. Te-au eliberat? Mă bucur atât de mult...

El o înlătură cu brutalitate și se aplecă asupra chipului alb și liniștit.

— Rosa! Rosaleen... Îi atinse mâna, apoi se răsuci către Lynn, cu chipul fulgerând de mânie. Cuvintele căzură cu forță.

— Așadar ați ucis-o, nu-i așa? În sfârșit ați scăpat de ea! Ați scăpat de mine trimițându-mă la pârnaie sub o acuzație înscenată și apoi v-ați vorbit și ați lichidat-o! Toți? Sau doar unul din voi? Nu-mi pasă care! Voi ați omorât-o! Ați vrut blestemații ăia de bani – acum îi aveți! Moartea ei vi-i dă! Acum veți fi cu toții bogați – o mână de hoți criminali și împruțiți, asta sunteți! N-ați putut s-o atingeți cât timp am fost lângă ea. Eu știam cum să-mi apăr sora... Ea n-a fost niciodată în stare să se apere singură. Dar când a rămas singură aici, n-ați ezitat să profitați de ocazie. Se opri, scuipă, apoi spuse pe un ton coborât, dădător de fiori: Criminalilor.

Lynn strigă:

— Nu, David! Nu, te înșeli! Niciunul din noi n-a omorât-o. Nam face așa ceva!

— Unul dintre voi a omorât-o, Lynn Marchmont. Și tu știi asta la fel de bine ca mine!

— Jur că n-am făcut-o noi, David! Jur că n-am făcut așa ceva!

Sălbăticia privirii lui se înmuie un pic.

— Poate că n-ai fost tu, Lynn...

— Nu, David, jur că nu...

Hercule Poirot înaintă și tuși. David se răsuci spre el.

— Cred că presupunerile dumitale sunt puțin exagerate și dramatice. De ce te repezi să tragi concluzia că sora dumitale a fost omorâtă?

— Spuneți că n-a fost omorâtă? Dumneavoastră numiți asta (arătă spre silueta din pat) moarte naturală? Rosaleen suferea de nervi, da, dar nu avea nici o boală organică. Inima îi era sănătoasă.

Poirot spuse:

— Noaptea trecută, înainte să se culce, a stat aici și a scris... David trecu pe lângă el și se aplecă asupra foi de hârtie.

— N-o atinge! Îl avertiză Poirot.

David își retrase mâna și, stând nemișcat, citi rândurile.

Întoarse repede capul și se uită întrebător la Poirot.

— Sugerăți că s-a sinucis? De ce s-ar fi sinucis Rosaleen?

Glasul care-i răspunse la întrebare nu fu al lui Poirot.

Superintendentul Spence rosti domol din prag:

— Dacă am presupune că în seara de marți a săptămânii trecute doamna Cloade nu se afla la Londra ci în Warmesley Vale? Dacă am presupune că s-a dus să-l vadă pe bărbatul care o șantaja? Dacă am presupune că, într-o criză de furie, l-a omorât?

David se răsuci spre el. Ochii îi erau grei și mânioși.

— Sora mea era la Londra marți seară. Era în apartament la unsprezece, când am ajuns eu.

— Da, asta-i povestea dumitale, domnule Hunter, spuse Spance. Și așa spune că vei rămâne la ea. Dar eu nu sunt obligat să cred această poveste. Și, în tot cazul, e nițel cam târziu... (arătă către pat) cazul nu va mai ajunge niciodată la tribunal.

Capitolul XIV

— El nu o va recunoaște, spuse Spence. Dar cred că știe că sora lui a făcut-o. Stând în biroul lui de la poliție, superintendentul se uită peste masă la Poirot. E ciudat cu câtă grijă am verificat alibiul lui. La al ei nu ne-am prea gândit. Și totuși nu există nici o dovadă că ea a fost în apartamentul din Londra în acea noapte. Nu avem decât cuvântul lui că ea a fost acolo. Am știut tot timpul că două persoane aveau motiv să-l lichideze pe Arden – David Hunter și Rosaleen Cloade. Realitatea e că ea părea o ființă atât de blândă... Chiar nițel nătângă... Dar așa îndrăzni să spun că, parțial, asta explică lucrurile. Este foarte posibil ca David Hunter s-o fi trimis la Londra tocmai din acest motiv. Se poate să-și fi dat seama că-și pierduse capul și poate știa că e genul de femeie care devine periculoasă când intră în panică. Un alt lucru ciudat: am văzut-o de multe ori umblând într-o rochie portocalie, era una din culorile ei preferate. Eșarfe portocalii, o rochie portocalie cu dungi, o beretă portocalie. Și totuși, nici chiar când bătrâna doamnă Leadbetter a descris o tânără legată la cap cu o eșarfă portocalie nu m-a dus mintea la doamna Gordon. Continuu să cred că fata nu era întregă la minte, nu era pe deplin responsabilă. Felul în care o descrieți dând târcoale bisericii romano-catolice de aici sună ca și cum își ieșise pe jumătate

din minți de remușcare și dintr-un sentiment de vinovăție.

— Da, avea un sentiment de vinovăție, spuse Poirot.

Spence continuă gânditor:

— Trebuie să-l fi atacat pe Arden într-o criză de furie. Nu cred că el a avut nici cea mai mică idee despre ceea ce avea să urmeze. Cu o fărâmă de fată ca ea nu avea de ce să fie în gardă. Rămase tăcut câteva clipe, apoi spuse: Și mai e un lucru care nu-mi e foarte clar. Cine s-a dus la Porter? Spuneți că nu doamna Jeremy? Punem pariu că totuși ea a fost?!

— Nu, răspunse Poirot. N-a fost doamna Jeremy. M-a asigurat de asta și eu o cred. Am fost tâmpit în privința asta. Trebuia să fi știut cine a fost. Însuși maiorul Porter mi-a spus-o.

— V-a spus el?

— Indirect, desigur. Nu știa că o făcuse.

— Ei bine, cine?

Poirot își lăsă capul ușor într-o parj;e.

— Îmi permiteți, mai întâi, să pun două întrebări?

Superintendentul se arătă mirat.

— Întrebați ce vă place.

— Cașetele alea cu prafuri de dormit din dormitorul lui Rosaleen Cloade. Ce prafuri erau?

Superintendentul păru și mai mirat.

— Alea? Absolut inofensive. Bromură. Calmează nervii. Lua una în fiecare seară: Le-am dat la analiză, firește. Erau absolut în regulă.

— Cine le-a prescris?

— Doctorul Cloade.

— Când i le-a prescris?

— Oh, acum câțva timp.

— Ce otravă a omorât-o?

— N-am primit încă raportul, dar nu cred să existe îndoieli în privința asta. Morfină, și încă o doză zdravănă!

— S-a găsit la ea acasă morfină?

Spencer se uită curios la el.

— Nu. Unde vreți să ajungeți, monsieur Poirot?

— Acum am să trec la a doua întrebare, se eschivă Poirot. În

acea noapte de marți, David Hunter a sunat-o pe Lynn Marchmont de la Londra la 11:05. Spuneți că ați verificat apelurile. Țsta a fost singurul apel transmis din apartamentul din Shepherd's Court. A existat și un apel primit?

— Unul. La 10:15. Tot din Warmsley Vale. S-a sunat de la o cabină telefonică.

— Înțeleg. Poirot rămase tăcut câteva clipe.

— Ce idee v-a mai venit, monsieur Poirot?

— S-a răspuns la acel apel? Adică, operatorul a primit vreun răspuns de la numărul din Londra?

— Înțeleg ce vreți să spuneți, rosti încetișor Spence. Trebuie să fi fost cineva în apartament. Nu putea fi David Hunter – el era în tren în drum spre Londra. Deci, s-ar părea că a fost Rosaleen Cloade. Or dacă e așa, Rosaleen nu putea să fi fost cu câteva minute mai devreme la Stag. Ceea ce urmăriți dumneavoastră să demonstrați este că femeia cu eșarfă portocalie de la Stag nu era Rosaleen. Iar dacă e așa, nu Rosaleen Cloade l-a ucis pe Arden. Dar atunci, de ce s-a sinucis?

— Răspunsul la întrebarea asta e foarte simplu. Nu s-a sinucis. Rosaleen Cloade a fost ucisă!

— Poftim?

— A fost ucisă cu premeditare și cu sânge rece.

— Dar cine l-a ucis pe Arden? L-am eliminat pe David...

— N-a fost David.

— Iar acum o eliminați pe Rosaleen? Dar, la dracu', ei doi erau singurii care aveau un motiv!

— Da. Motiv. Asta ne-a făcut s-o luăm pe miriște, cum spuneți dumneavoastră, englezii. Dacă A are un motiv să-l omoare pe C și B are un motiv să-l omoare pe D, ei bine, n-ar avea nici o logică, nu-i așa, ca A să-l omoare pe D și B să-l omoare pe C.

Spence mârâi:

— Luați-o ușor, monsieur Poirot, luați-o ușor. Habar n-am despre ce vorbiți cu A-urile și B-urile și C-urile dumneavoastră.

— E complicat, e foarte complicat. Pentru că, vedeți

dumneavoastră, aveți aici două feluri diferite de crime, și, în consecință, aveți, trebuie să aveți, doi criminali diferiți. Să intre Primul Criminal, și să intre Al Doilea Criminal!

— Nu-mi citați din Shakespeare, mârâi Spence. Asta nu-i o dramă elizabetană.

— Ba da, este foarte shakespeareană... Există aici toate emoțiile, emoțiile omenesci pe care le-a evidențiat Shakespeare – gelozie, ură, acțiuni pătimase. Și mai există oportunism. Cineva pe baza asta a acționat, superintendente. A înhățat ocazia și a folosit-o în propriile-i scopuri... Lucru înfăptuit cu succes chiar sub nasul dumneavoastră, ca să spun așa!

Spence își frecă iritat nasul.

— Vorbiți rezonabil, monsieur Poirot, imploră el. Dacă se poate, spuneți pe șleau ce vreți să spuneți.

— Voi fi foarte limpede – limpede precum cristalul. Avem aici, nu-i așa, trei morți? Sunteți de acord cu asta, nu? Au murit trei oameni.

Spence îl privi curios.

— Aș spune cu certitudine că da... Nu aveți de gând să mă faceți să cred că unul din cei trei e încă în viață?

— Nu, nu. Sunt morți. Dar cum au murit? Altfel spus, cum ați classifica dumneavoastră morțile lor?

— În privința asta, îmi cunoașteți punctele de vedere, monsieur Poirot. Una a fost crimă, iar două sinucideri. Dar conform părerii dumneavoastră, ultima nu e sinucidere: E o altă crimă.

— După părerea mea, a fost o sinucidere, un accident și o crimă.

— Accident? Vreți să spuneți că doamna Cloade s-a otrăvit din greșală? Sau poate maiorul Porter s-a împușcat din greșală?

— Nu, spuse Poirot. Accidentul a fost moartea lui Charles Trenton – alias Enoch Arden.

— Accident! Superintendentul explodează. Accident? Spuneți că o crimă deosebit de brutală în care capul unui om a fost zdrobit prin lovituri repetate este un accident?

Netulburat de fervoarea superintendentului, Poirot răspunse cu calm:

— Când spun accident, mă refer la faptul că n-a existat nici o intenție de a ucide.

— Nici o intenție de a ucide... Când capul unui om e făcut pilaf! Vreți să spuneți că a fost atacat de un lunatic?

— Cred că asta e foarte aproape de adevăr... Deși nu chiar în sensul la care vă referiți.

— În acest caz al nostru, doamna Cloade era singura sărită de pe fix. Uneori am văzut-o arătând foarte ciudat. Firește, și doamna Lionel Cloade e cam dusă cu sorcova, dar n-a fost niciodată violentă. Doamna Jeremy este mai zdravănă ca oricine. Apropo, spuneți că nu doamna Jeremy l-a mituit pe Porter?

— Nu. Știu cine a făcut-o. Cum spuneam, însuși Porter s-a trădat. O simplă mică remarcă... Ah, îmi vin să-mi dau palme că n-am observat la vremea respectivă!

— Și atunci lunaticul dumneavoastră anonim A, B, C a omorât-o pe Rosaleen Cloade?

Poirot clătină cu putere din cap.

— Nici vorbă! Aici este momentul în care Primul Criminal iese și intră Al Doilea Criminal. Asta e o crimă de cu totul alt tip, fără trăiri intense, fără pasiune. O crimă deliberată, înfăptuită cu sânge rece și intenționez, superintendente, să am grijă ca cel care a omorât-o să fie spânzurat pentru crima asta.

În timp ce vorbea se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Hei! Strigă Spence. Trebuie să-mi dați câteva nume. Nu puteți lăsa lucrurile așa!

— Încă puțin și, da, vă voi spune. Dar trebuie să aștept ceva... Mai precis, o scrisoare de peste mare.

— Nu vorbiți ca o ghicitoare în bobi! Hei, monsieur Poirot! Dar Poirot se strecură pe ușă.

Traversă piațeta și sună la ușa doctorului Cloade. Apăru doamna Cloade și, ca de obicei la vederea lui Poirot, icni. Poirot nu pierdu timpul.

— Madame, trebuie să vorbesc cu dumneavoastră.

— Da, desigur, dar intrați... Mă tem că n-am prea avut timp

să șterg praful, dar...

— Vreau să vă întreb ceva. De cât timp e dependent de morfină soțul dumneavoastră?

Mătușa Kathie izbucni imediat în lacrimi.

— Vai de mine, vai de mine... Speram așa de mult să nu afle nimeni... A început în război. Era îngrozitor de epuizat și avea niște nevralgii cumplite. Dar de atunci tot încearcă să micșoreze doza... Serios, încearcă. Dar asta îl face uneori îngrozitor de irascibil...

— Asta e unul din motivele pentru care avea nevoie de bani, nu-i așa?

— Presupun că da. Oh, vai, monsieur Poirot! A promis să facă un tratament...

— Calmați-vă, madame, și răspundeți-mi la încă o întrebare. În seara când i-ați telefonat lui Lynn Marchmont, v-ați dus la cabina telefonică din fața oficiului poștal, nu-i așa? V-ați întâlnit cu cineva în noaptea aia în piațetă?

— Oh, nu, monsieur Poirot, cu nici un suflet.

— Dar am înțeles că a trebuit să împrumutați o monedă de doi penny pentru că nu aveți decât de o jumătate de penny.

— Oh, da. A trebuit să rog o femeie care a ieșit din cabină. Mi-a dat...

— Cum arăta această femeie?

— Ei bine, cam teatrală, dacă înțelegeți ce vreau să spun. O eșarfă portocalie pe cap. Treaba ciudată mi s-a părut că eram aproape sigură că o cunosc de undeva. Fața ei îmi părea familiară. Cred că trebuie să fi fost cineva care trecuse pe lumea cealaltă. Și totuși, să știți, n-am putut să-mi amintesc unde și cum o cunoscusem.

— Vă mulțumesc, doamnă Cloade, spuse Hercule Poirot.

Capitolul XV

Lynn ieși din casă și se uită la cer.

Soarele cobora spre apus nu era nici un pic de roșu pe cer ci doar o lumină albă nefirească. O seară liniștită cu o senzație de înțepeneală în aer. Avea să vină furtuna, gândi Lynn.

Ei bine, sosise vremea. Nu mai putea amâna lucrurile. Trebuia să meargă la Long Wilows și să-i spună lui Rowley.

Îi datora măcar atâta lucru – să i-o spună ea însăși. Nu să aleagă cea mai ușoară cale, scrisul.

Era hotărâtă, foarte hotărâtă, și totuși, avea o ciudată reținere. Se uită în jur și își spuse: „Îmi iau la revedere de la toate astea... De la lumea mea... De la stilul meu de viață”.

Căci nu-și făcea iluzii. Viața cu David era un joc de noroc, o aventură care era posibil să se termine prost, tot atât de bine cum era posibil să se termine și bine. El însuși o avertizase... În noaptea crimei, la telefon.

Iar acum, în urmă cu câteva ore, îi spusese:

— Aveam de gând să ies din viața ta. Am fost prost să cred că te pot lăsa în urmă. Vom merge la Londra și ne vom căsători printr-o licență specială... Oh, da, n-am de gând să-ți dau ocazia să te fofilezi. Rădăcinile tale sunt aici, rădăcini care te țin în loc. Trebuie să te smulg din rădăcini. Și adăugase: îi vom da vestea lui Rowley când vei fi deja doamna David Hunter. Așa e cel mai bine, sărmanul nătăfleț!

Dar ea nu era de acord cu asta, deși atunci n-o spusese. Nu, trebuia să i-o spună ea însăși lui Rowley.

Furtuna tocmai se pornise când Lynn bătu la ușa de la Long Willows. Îi deschise Rowley, uluit, că o vede acolo.

— Bună, Lynn, de ce n-ai dat telefon să-mi spui că vii?

— Vreau să discut cu tine, Rowley.

Rowley se dădu la o parte făcându-i loc să treacă și o urmă în bucătăria mare. Pe masă erau resturi de la cina lui.

— Am în plan să pun o chiuvetă nouă... Și alte chestii aici, Să-ți fie mai ușor...

Îl întrerupse.

— Nu-ți mai face planuri, Rowley.

— Vrei să spui pentru că sărmana copilă n-a fost încă înmormântată? Dar nu mi s-a părut niciodată o ființă deosebit de fericită. Era bolnavă, presupun. Nu și-a mai revenit după raidul aerian nenorocit de la Londra. Oricum, asta e! A murit și acum lucrurile s-au schimbat pentru mine... Pentru noi...

Lynn își ținu respirația.

— Nu, Rowley. Nu există nici un „noi”. Asta am venit să-ți spun.

El o privi lung. Urându-se, dar fermă pe poziție, Lynns puse cu calm:

— Am de gând să mă mărit cu David, Rowley.

Nu știa exact la ce se aștepta – proteste, poate o izbucnire de mânie, dar cu siguranță nu se aștepta ca el să primească vestea așa cum o primi.

Rowley o privi lung câteva clipe, apoi se duse și băgă câteva lemne în sobă cu un aer aproape distrat.

— Ei bine, hai s-o lămurim, spuse el. Ai de gând să te măriți cu David Hunter. De ce?

— Pentru că îl iubesc.

— Tu mă iubești pe mine.

— Nu. Te iubeam... Când am plecat. Dar au trecut patru ani și eu... M-am schimbat. Amândoi ne-am schimbat.

— Te înșeli... Spuse el liniștit. Eu nu m-am schimbat.

— Ei bine, poate că tu nu te-ai schimbat prea mult.

— Nu m-am schimbat deloc. N-am prea avut ocazia să mă schimb. Am continuat să trudesca aici. Eu nu m-am aruncat cu parașuta și nici nu m-am furișat noaptea pe stânci strecurându-mi brațul în jurul unui om și înjunghiindu-l...

— Rowley...

— Eu n-am fost la război. Eu n-am luptat. Eu nu știu ce-i războiul! Am stat frumușel aici, la fermă, în siguranță. Norocosul Rowley! Dar ca soț ți-ar fi rușine cu mine!

— Nu, Rowley... Oh, nu! Nu-i deloc vorba de asta!

— Ba este! Veni mai aproape de ea. Sângele îi urcase în obraji, vinele de pe frunte începeau să i se umfle. Iar privirea lui... Văzuse o astfel de privire o dată, când trecuse pe lângă un taur pe câmp. O privire în care mocnea furia, o privire care prevestea mânia dezlănțuită.

— Taci, Lynn, am să-ți spun eu cum e cu schimbarea. Am ratat ceea ce s-ar fi convenit să fac. Mi-am ratat șansa de a lupta pentru țara mea. Mi-am văzut cel mai bun prieten plecând la război și murind. Mi-am văzut fata, fata mea îmbrăcată în uniformă și plecând pe mare. Am fost doar bărbatul pe care l-a lăsat în urmă. Viața mea a fost un iad, n-ai înțeles, Lynn? A fost un iad. Iar apoi te-ai întors... Și de

atunci, iadul e și mai cumplit. Chiar de atunci, de la mătușa Kathie, când am văzut cum te uitai peste masă la David Hunter. Dar el n-o să te aibă, auzi tu? Dacă n-ai să fii a mea, n-ai să fii a nimănui. Ce crezi să sunt eu?

— Rowley...

Lynn se ridicase, retrăgându-se câte puțin. Era îngrozită. Asta nu mai era un om, era o fiară periculoasă.

— Am omorât două persoane, spuse Rowley Cloade. Crezi că m-aș da înapoi s-o omor și pe-a treia?

Rowley era lângă ea, cu mâinile încleștate în jurul gâtului ei...

— Nu mai pot să suport, Lynn...

Mâinile își măriră strânsoarea, camera se învârti, întuneric, sufocare... Beznă...

Și atunci, o tuse neașteptată. O tuse politicoasă, ușor artificială.

Rowley se opri, mâinile lui slăbiră strânsoarea, căzură în lături. Eliberată, Lynn se prăbuși pe podea.

În prag, Hercule Poirot tușea cu un aer de scuză.

— Sper că nu deranjez? Întrebă el. Am bătut. Da, chiar am bătut, dar cum n-a răspuns nimeni... Presupun că erați ocupați, nu?

O clipă, atmosfera fu încordată, electrizată. Rowley îl privea fix. Ai fi zis că urma să se arunce asupra lui Hercule Poirot. Dar la capătul acelei clipe, Rowley se întoarse cu spatele. Spuse cu un glas plat, pustiit:

— Ați apărut exact la țanc.

Capitolul XVI

În atmosfera în care pericolul încă mai pulsa în aer, Hercule Poirot își imprimă propria-i atmosferă liniștitoare.

— Fierbe ibricul? Întrebă el.

Rowley răspunse greoi, protestește:

— Da, fierbe.

— Atunci, poate vrei să faci o cafea? Sau ceai, dacă ți-e mai ușor.

Rowley se supuse ca un automat.

Hercule Poirot scoase din buzunar o batistă mare, curată, o

înmuie în apă rece, o stoarse și veni spre Lynn.

— Uite, mademoiselle, dacă îți înfășori în jurul gâtului... Așa. Am un ac de siguranță. Gata, asta o să-ți ușureze imediat durerea.

Cârâind răgușit, Lynn îi mulțumi. Bucătăria de la Long Willows, Poirot agitându-se prin preajmă... Totul i se părea un coșmar. Îi era îngrozitor de rău, gâtul o durea foarte tare. Se ridică împleticindu-se, și Poirot o ajută să ajungă la un scaun.

— Gata, spuse el și întrebă peste umăr: Cafeaua?

— E gata, răspunse Rowley.

O aduse. Poirot turnă o ceașcă și i-o duse lui Lynn.

— Ascultă, spuse Rowley, cred că n-ați înțeles. Am încercat s-o sugrum pe Lynn.

Poirot țățâi din buze pe un ton vexat. Părea să deplore ieșirea de prost gust a lui Rowley.

— Am două morți pe conștiință, continuă Rowley. A ei ar fi fost a treia... Dacă n-ați fi apărut.

— Să ne bem cafeaua și să nu discutăm de morți, spuse Poirot. Nu e plăcut pentru mademoiselle Lynn.

— Dumnezeule! Rowley se holbă la Poirot.

Lynn își sorbea cu greu cafeaua. Era fierbinte și tare. La un moment dat simți că durerea începe să o lase.

— E mai bine acum, nu-i așa? Întrebă Poirot.

Ea dădu din cap.

— Acum putem să vorbim, spuse Poirot. Când spun asta, mă refer la faptul că eu am să vorbesc.

— Cât de multe știți? Întrebă cu amărăciune Rowley. Știți că eu l-am omorât pe Charles Trenton?

— Da. Am știut asta de câtva timp.

Ușa se dădu în lături. Era David Hunter.

— Lynn! Strigă el. Nu mi-ai spus...

Se opri. Ochii i se plimbară uimiți de la unul la altul.

— Ce s-a întâmplat cu gâtul tău?

— Mai dă o ceașcă, spuse Poirot.

Rowley aduse din dulap încă o ceașcă. Poirot o umplu și i-o întinse lui David. O dată în plus, Poirot stăpânea situația.

— Ia loc, îi spuse el lui David. Vom sta aici și vom bea cafea,

iar voi trei îl veți asculta pe Hercule Poirot, în timp ce el vă ține o prelegere despre crimă.

Se uită în jur și dădu din cap.

Lynn își spuse: „E un coșmar. Nu e adevărat!”

Părea că erau toți în puterea acestui omuleț caraghios cu mustață mare. Stăteau acolo, ascultători – Rowley, ucigașul; ea, victima lui; David, bărbatul care o iubea. Stăteau cuminiți cu ceștile în mână, ascultându-l pe acest omuleț care îi domina pe toți trei într-un mod ciudat.

— Ce determină crima? Întrebă retoric Hercule Poirot. Asta e întrebarea. De ce stimul e nevoie? Există o predispoziție înăscută? Toată lumea e capabilă de crimă... De o anumită crimă? Și ce se întâmplă, asta m-am întrebat de la început, ce se întâmplă atunci când oamenii care au fost protejați de viața reală, de atacurile și ravagiile ei, sunt brusc deposezați de acea protecție?

Vorbesc despre familia Cloade. Aici există doar un singur Cloade, așa că pot vorbi foarte liber. Problema m-a fascinat dintr-un bun început. Iată o familie pe care împrejurările au împiedicat-o să trebuiască să trăiască pe propriile ei picioare. Deși fiecare membru al familiei are propria lui viață, o profesiune, niciodată nu a evadat din umbra protectorului binevoitor. A trăit în siguranță, o siguranță care era nefirească și artificială. Gordon Cloade a fost întotdeauna în spatele fiecăruia din ei.

Ceea ce vă spun sunt următoarele: nimeni nu poate spune ce caracter, are un om până nu vine momentul testului. Pentru majoritatea din noi testul vine devreme. Omul se confruntă destul de repede cu necesitatea de a sta pe propriile lui picioare, de a face față pericolelor și greutăților și de a adopta propria sa cale de a le rezolva. S-ar putea să fie o cale dreaptă, s-ar putea să fie o cale greșită, dar oricum ar fi ea, omul învătă devreme să aibă o cale a lui.

Dar cei din familia Cloade n-au avut nici o ocazie să-și cunoască slăbiciunile până când s-au pomenit brusc despuiați de protecție și s-au văzut siliți, absolut pe nepregătite, să facă față greutăților. Un lucru, doar un singur lucru stătea între ei

și recăpătarea siguranței – Rosaleen Cloade. Sunt absolut convins că fiecare din familia Cloade a gândit într-un moment sau altul: „Dacă Rosaleen ar muri...”

Lynn se cutremură. Poirot se opri, lăsând timp ca vorbele lui să fie asimilate, apoi continuă:

— Gândul morții, al morții ei, a trecut prin mintea fiecăruia, de asta sunt ferm convins. Dar a rămas doar un gând? N-a încetat el, la un moment dat, să fie doar gând și a devenit acțiune?

Fără să-și schimbe tonul, se întoarse spre Rowley.

— Dumneata te-ai gândit s-o omori?

— Da, răspunse Rowley. În ziua când a venit la fermă. Nu mai era nimeni prin preajmă. Atunci m-am gândit că... Puteam s-o omor foarte ușor. Arăta patetic. Și foarte drăguță... ca vițeei pe care îi trimisesem la piață. Îi vezi cât sunt de triști și neajutorați, și totuși îi trimiți la moarte. Mam întrebat de ce se temea... Ar fi avut de ce să se teamă dacă ar fi știut ce era în mintea mea... Da, asta am avut în minte când i-am luat bricheta ca să-i aprind țigara.

— A uitat-o aici, presupun. Așa a ajuns la dumneata.

— Da. Nu știu de ce n-am omorât-o. M-am gândit la asta. Se putea înscena un accident sau altceva.

— Nu era genul dumitale de crimă, spuse Poirot. Asta-i răspunsul. Îmi închipui că omul pe care l-ai omorât, l-ai omorât la mânie, și n-ai avut intenția să-l omori, nu-i așa?

— Doamne Sfinte, nu! L-am lovit în maxilar. El a căzut pe spate și s-a izbit cu capul de galeria aia de marmură din fața sobei. Nu mi-a venit să cred când am descoperit că e mort.

Apoi, brusc, se uită uimit la Poirot.

— Cum de-ați știut?

— Am reconstruit cu destulă acuratețe mișcările dumitale. Să-mi spui dacă greșesc. Te-ai dus la Stag, nu-i așa, și Beatrice Lippincott ți-a relatat discuția pe care o auzise? Ca urmare, te-ai dus la unchiul dumitale, Jeremy Cloade, să afli părerea lui de avocat despre situația creată. Dar acolo s-a întâmplat ceva, ceva care te-a făcut să te răzgândești să-l mai consulți. Cred că știu ce s-a întâmplat. Ai văzut o fotografie...

Rowley dădu din cap.

— Da, era pe birou. Mi-am dat seama brusc de asemănare. Mi-am dat seama și de ce fața tipului mi se păruse familiară. Am tras concluzia că Jeremy și Frances au adus o rudă de a ei să însceneze o scamatorie și să stoarcă bani de la Rosaleen. Asta m-a făcut să văd roșu în fața ochilor. M-am întors glont la Stag, am urcat la numărul 5 și l-am acuzat pe tip că e un șarlatan. El a râs și a recunoscut că era, și mi-a spus că David Hunter venea frumușel cu banii în seara aia. Am văzut pur și simplu roșu în fața ochilor când mi-am dat seama că propria mea familie, așa cum am văzut eu treaba, mă trăda. I-am spus că-i un porc și l-am trosnit. A căzut, așa cum am spus.

Urmă o pauză. Poirot întrebă:

— Și pe urmă?

— Bricheta... Spuse încetișor Rowley. Mi-a căzut din buzunar. O purtam la mine cu gândul să i-o înapoiez lui Rosaleen când o văd. A căzut pe cadavru și am văzut inițialele D. H. Era a lui David, nu a ei... Încă de la petrecerea mătușii Kathie îmi dădusem seama... În fine, nu mai contează. Uneori mă gândeam că am să înnebunesc... Poate chiar sunt un pic nebun. Mai întâi plecarea lui Johnnie... Apoi războiul... Eu... Eu nu pot vorbi despre niște lucruri, dar uneori simțeam o furie oarbă... Iar acum Lynn... Și tipul ăsta. Am târât mortul în mijlocul camerei și l-am întors cu fața în jos. Apoi am apucat cleștele ăla greu de fier... În fine, nu am să intru în amănunte. Am șters amprente și bordura galeriei de marmură, pe urmă am pus limbile ceasului la nouă și zece și i-am spart geamul. I-am luat cartela de rații și actele... M-am gândit că putea fi identificat cu ajutorul lor. Pe urmă am plecat. Mi se părea că, cu ajutorul poveștii pe care o auzise Beatrice Lippincott, David o să dea de dracu, fără nici o problemă.

— Iar apoi ai venit la mine, spuse Poirot. Ai jucat o comedie drăguță, nu-i așa, cerându-mi să găsesc un martor care îl cunoștea pe Underhay? Deja mi-a fost clar că Jeremy Cloade spusese întregii familii povestea auzită de la maiorul Porter. Timp de aproape doi ani întreaga familie Cloade nutrise

speranța secretă că Underhay s-ar putea să apară. Această dorință a influențat-o pe doamna Lionel Cloade să manipuleze tabla de spiritism, inconștient, dar a fost un accident foarte relevant.

Eh bien, mi-am executat „scamatoria”. Mă umflam în pene că te-am impresionat, dar, în realitate, eu eram ageamiul. Da, iar acolo, în camera maiorului Porter, el a spus, după ce îmi oferise o țigară: „Dumneata nu vrei, știi”.

De unde știa el că dumneata nu fumezi? Doar abia atunci te cunoscuse! Imbecil ce sunt, trebuia să-mi fi dat seama atunci de adevăr, trebuia să fi înțeles că deja dumneata și maiorul Porter aveți micul vostru aranjament! Nu e de mirare că era nervos în dimineața aceea. Da, eu trebuia să fiu ageamiul, eu trebuia să-l aduc pe maiorul Porter să identifice cadavrul. Dar n-am să continuu să fiu veșnic ageamiu – nu, acum nu mai sunt ageamiu, nu-i așa?

Se uită mânios în jur și continuă:

— Dar, după aceea maiorul Porter nu s-a mai ținut de angajament. Nu-i era indiferent că urma să depună mărturie sub jurământ într-un proces de crimă, iar soliditatea acuzației împotriva lui David Hunter depindea în mare măsură de identitatea mărturiei. Așa că maiorul Porter a dat înapoi.

— Mi-a scris că n-ar putea să mergă până la capăt, spuse răgușit Rowley. Prostul naibii! N-a înțeles că merseserăm prea departe ca să ne putem opri? M-am dus la el să-i insuflu puțin curaj... Am ajuns prea târziu. Îmi spusese că preferă să se împuște decât să jure strâmb. Ușa din față nu era încuiată... Am urcat și l-am găsit... Nu vă pot spune ce am simțit. A fost ca și când eram de două ori criminal. Măcar de-ar fi așteptat... Măcar de m-ar fi lăsat să-i vorbesc!

— Ai găsit un bilet acolo? Întrebă Poirot. L-ai luat cu dumneata?

— Da... De-acum eram în bucluc. Trebuia să merg până în pânzele albe. Biletul era pentru procuror. Nu scria decât că mărturia lui de la anchetă fusese un sperjur. Mortul nu era Robert Underhay. Am luat biletul și l-am distrus.

Rowley bătu cu pumnul în masă.

— A fost ca un vis urât – un coșmar oribil! Începusem o treabă și trebuia să merg cu ea până la capăt. Vroiam banii ca s-o obțin pe Lynn... Și vroiam ca Hunter să fie spânzurat. Și atunci, n-am putut s-o înțeleg, acuzația împotriva lui David a căzut. Nu știu ce poveste cu o femeie... O femeie care era cu Arden în seara aia, mai târziu. N-am înțeles-o și continuu să n-o înțeleg. Care femeie? Cum putea să vorbească o femeie cu Arden când el era mort?

— N-a fost nici o femeie, spuse Poirot.

— Dar, monsieur Poirot... Cârâi Lynn. Bătrâna aceea a văzut-o. A auzit-o.

— Aha, spuse Poirot. Dar ce a văzut ea? Și ce a auzit ea? A văzut pe cineva în pantaloni cu o jachetă de tweed. A văzut un cap înfășurat complet într-o eșarfă portocalie gen turban, o față puternic machiată și o gură rujată. Lumina era chioară când a văzut toate astea. Și ce a auzit? A văzut-o pe „târfă” retrăgându-se în camera numărul 5, din care a auzit un glas bărbătesc spunând: „Ieși de aici, fato!” Eh bien, ea a văzut un bărbat și a auzit un bărbat! A fost o idee foarte ingenioasă, domnule Hunter, adăugă Poirot întorcându-se spre David.

— Ce vreți să spuneți? Întrebă tăios David.

— Acum îți voi spune dumitale o poveste. Vii la Stag la nouă sau în jur de nouă. Nu vii să ucizi ci să plătești. Ce găsești? Îl găsești pe omul care te șantaja zăcând pe podea, omorât într-un mod destul de brutal. Dumneata gândești repede, domnule Hunter. Îți dai pe loc seama că te paște un pericol iminent. Din câte știi nu te-a văzut nimeni intrând la Stag și primul dumitale gând este s-o ștergi cât mai repede, să prinzi trenul de 9:20, să te întorci la Londra și să juri cu tărie că nu te-ai apropiat de Warmesley Vale. Singura dumitale șansă este s-o iei la fugă peste câmp. Și tocmai când faci asta, dai pe neașteptate de domnișoara Marchmont și îți dai seama că nu mai poți prinde trenul. Îi vezi fumul în vale. Deși dumneata nu știi, și ea a văzut fumul, dar nu și-a dat seama că asta indică faptul că nu poți prinde trenul, iar când îi spui că este nouă și un sfert, ea te crede fără nici o urmă de îndoială.

Ca să-i imprimi în minte că ai prins trenul, inventezi un plan

foarte ingenios. De fapt, acum trebuie să pui la cale un plan cu totul nou pentru a abate bănuielile de la dumneata. Te întorci la Furrowbank, te strecoari în liniște înăuntru cu cheia dumată, iei o eșarfă a sorei dumată, un ruj, și apoi te fardezi foarte strident.

Te întorci la Stag la o oră convenabilă și te faci văzut de o bătrână din camera rezervată clienților hotelului, bătrână ale cărei ciudățenii sunt bine știute în hotel. Apoi urci în camera numărul 5. Când o auzi mergând la culcare ieși pe culuar, apoi te retragi repede și rostești tare dinăuntru: „Mai bine ai pleca, fată”.

Poirot se opri.

— Un spectacol foarte ingenios, remarcă el.

— E adevărat, David? Strigă Lynn. E adevărat?

David rânjea larg.

— Cred că mă pricep foarte bine să joc rolul unei femei.

Doamne, trebuia să-i fi văzut fața bătrânei zgribțuroaice!

— Dar cum puteai să fii aici la zece și totuși să-mi telefonezi din Londra la unsprezece? Întrebă perplexă Lynn.

David Hunter se înclină în fața lui Poirot.

— Toate explicațiile aparțin lui Hercule Poirot, spuse el. Omul care știe tot. Cum am făcut-o?

— Foarte simplu, spuse Poirot. Ți-ai sunat sora de la un telefon public și i-ai dat anumite instrucțiuni precise. Exact la 11:04 a făcut o comandă telefonică pentru Warmesley Vale 34. Când domnișoara Marchmont a venit la telefon, operatoarea a verificat numărul apoi a spus: „O convorbire cu Londra” sau „Londra, ești pe fir”, sau cam așa ceva, nu?

Lynn dădu din cap.

— Atunci Rosaleen Cloade închide telefonul. Dumneata, urmărind timpul cu grijă, formezi 34, îl obții, apeși pe buton și spui pe un ton ușor schimbat „Aveți Londra”, după care vorbești. Ce contează un minut s-au două, când e vorba de telefon în ziua de azi?

Lynn spuse liniștit:

— Deci de-asta m-ai sunat, David?

Ceva în tonul ei îl făcu pe David s-o privească repede. Apoi

se întoarce spre Poirot și făcu un gest de capitulare.

— Nu începe îndoială în privința asta. Chiar știți tot! Adevărul e că eram speriat de moarte. Trebuia să găsesc ceva. După ce am sunat-o pe Lynn, m-am dus pe jos cinci mile până în Dasleby și m-am întors la Londra cu trenul din zori. M-am strecurat în apartament la timp ca să răvășesc patul și să iau micul dejun cu Rosaleen. Nu mi-a trecut o clipă prin cap că poliția va crede că ea o făcuse. Și, firește, nu aveam nici cea mai mică idee cine îl omorâse! Pur și simplu nu-mi puteam imagina cine putea să vrea să-l omoare. Din cât înțelegeam, nimeni nu avea un motiv, în afară de mine și de Rosaleen.

— Asta a fost marea dificultate, spuse Poirot. Motivul. Dumneata și sora dumitale aveți motiv să-l omorâți pe Arden. Fiecare membru al familiei Cloade avea motiv s-o omoare pe Rosaleen.

David spuse tăios:

— Deci a fost omorâtă? Nu s-a sinucis?

— Nu. A fost o crimă premeditată, bine gândită. În una din cașetele pe care le lua, bromura a fost înlocuită cu morfină... Una din cașetele mai de la fundul cutiei.

— În cașete. David se încruntă. Doar nu vreți să spuneți... Nu vă referiți la Lionel Cloade?

— Oh, nu, răspunse Poirot. Practic, oricare din familia Cloade putea să fi înlocuit bromura cu morfină. Mătușa Kathie ar fi putut umbla la cașete înainte ca ele să plece din cabinet. Rowley s-a dus la Furrowbank cu ouă și unt pentru Rosaleen.

Doamna Marchmont s-a dus și ea acolo. La fel și doamna Jeremy Cloade. Chiar și Lynn Marchmont s-a dus. Și fiecare din ei avea un motiv.

— Lynn nu avea motiv! Strigă David.

— Cu toții aveam motive, spuse Lynn. Asta vreți să spuneți?

— Da, răspunse Poirot. Asta a complicat cazul. David Hunter și Rosaleen Cloade aveau motiv să-l omoare pe Arden... Dar nu ei l-au omorât. Toți din familia Cloade aveți motiv să o omorâți pe Rosaleen Cloade și totuși niciunul din voi nu a omorât-o. Cazul ăsta a fost mereu pe dos. Rosaleen Cloade a fost omorâtă de persoana care avea cel mai mult de pierdut de

pe urma morții ei. Întoarse încetișor capul. Dumneata ai omorât-o, domnule Hunter...

— Eu? Strigă David. De ce dracu' mi-aș fi omorât sora?

— Ai omorât-o pentru că nu era sora dumitale. Rosaleen Cloade a murit în urmă cu aproape doi ani, la Londra, în urma unui atac inamic. Femeia pe care ai omorât-o era o tânără servitoare irlandeză Eileen Corringan, a cărei fotografie am primit-o azi din Irlanda.

O scoase din buzunar în timp ce vorbea. Cu viteza unui fulger, David i-o smulse din mână, făcu un salt spre ușă, și țâșni pe ea trântind-o în urma lui. Cu un muget de mânie, Rowley o porni glonț după el.

Poirot și Lynn rămăseseră singuri.

Lynn strigă:

— Nu-i adevărat! Nu poate fi adevărat.

— Oh, ba da, e adevărat. O jumătate a adevărului ai văzut-o atunci când ți-ai închipuit că David Hunter nu era fratele ei. Privește lucrurile invers și totul capătă o formă. Această Rosaleen era o catolică (soția lui Underhay nu era catolică) chinuită de conștiință, profund devotată lui David. Imaginează-ți ce a simțit el în noaptea bombardamentului când și-a văzut sora moartă, pe Gordon Cloade pe moarte, și toată viața nouă de belșug și comoditate strecurându-i-se printre degete! Și atunci a văzut-o pe această fată, cam de aceeași etate, singura supraviețuitoare, în afara lui, lovită de suflul exploziei, inconștientă. Deja nu încape nici o îndoială că trăia cu ea și că era sigur că ea va face tot ce-i va cere. Are felul lui de a se purta cu o femeie, adăugă Poirot sec, fără să se uite la Lynn care se înroși. Fiind un oportunist nu a lăsat să-i scape șansa de a înhăța averea. A identificat fata ca fiind sora lui. Când ea și-a recăpătat cunoștința, l-a găsit la căpătâiul ei. Prin lingușeli, a convins-o să accepte rolul.

Dar imaginează-ți consternarea lor când a apărut povestea cu șantajul! Tot timpul mi-am spus: „Este oare Hunter genul de om care să se lase atât de ușor șantajat?” De asemenea, se părea că nu era sigur dacă cel care îl șantaja era sau nu Underhay. Dar cum putea să nu fie sigur? Rosaleen putea să-i

spună pe loc dacă era sau nu bărbatul ei. De ce a expedit-o la Londra înainte să-i dea ocazia să arunce o privire la acel om? Nu putea exista decât un motiv și anume, nu putea să riște ca acel om s-o zărească pe ea. Dacă bărbatul acela era Underhay, el nu trebuia să descopere că Rosaleen Cloade nu era cătuși de puțin Rosaleen Cloade. Nu, nu era decât un lucru de făcut. Să-l plătească pe șantajist ca să-i închidă gura, iar apoi să-și i-a zborul – să fugă în America.

Și atunci, pe neașteptate, șantajistul a fost omorât... Iar maiorul Porter l-a identificat ca fiind Underhay. Niciodată în viața lui David Hunter n-a fost într-o încurcătură mai mare! Și mai rău încă, fata începea să clacheze. Conștiința ei începea să iasă la suprafață. Dădea semne de prăbușire nervoasă. Mai devreme sau mai târziu avea să mărturisească, să dea în vileag toată treaba, făcându-l pasibil de a fi adus în fața instanței ca infractor. Mai mult, pretențiile ei asupra lui au început să-l irite. El se îndrăgostise de dumneata. Așa că s-a hotărât să taie legătura. Eileen trebuia să moară. A înlocuit bromura cu morfina, a insistat pe lângă ea să ia în fiecare zi câte o cașetă ca să poată dormi liniștită după ce, în prealabil a avut grijă să-i imprime frica față de familia Cloade. David Hunter n-ar fi putut fi suspectat de crimă din moment ce, prin moartea surorii lui, banii se întorceau la familia Cloade.

Asta a fost cartea lui măsluită: lipsa de motiv. Cum îți spuneam, cazul ăsta a fost total greșit, total pe dos.

Ușa se deschise și intră superintendentul Spence.

Poirot întrebă repede:

— Eh bien?

— E în regulă, l-am prins.

Lynn spuse cu glas scăzut:

— A... spus ceva?

— A spus că a alergat nu glumă pentru banii lui, răspunse superintendentul și adăugă: E ciudat cum vorbesc ei tocmai când nu trebuie... I-am fixat o cauțiune, firește.

Dar el a spus: „Las-o baltă, omule! Sunt un jucător înăscut... Dar știi când am pierdut ultima miză”.

Poirot murmură:

— Există un flux în viața fiecărui om Care, lăsându-i-te-n voie, te poartă către fericire...”

Da, există un flux... Dar și un reflux care te poate duce în largul mării.

Capitolul XVII

Era în dimineața zilei de duminică. Rowley auzi o bătaie în ușă și, când deschise, dădu cu ochii de Lynn. Făcu un pas înapoi.

— Lynn!

— Pot să intru, Rowley?

El se dădu ușor la o parte și Lynn trecu pe lângă el și intră în bucătărie. Fusesse la biserică și purta pălărie. Încetișor, aproape cu un aer de ritual, își ridică mâinile, își scoase pălăria și o puse pe pervazul ferestrei.

— Am venit acasă, Rowley.

— Ce naiba vrei să spui?

— Exact asta. Am venit acasă. Asta e casa mea, aici, cu tine. Am fost proastă că n-am știut-o dinainte, că n-am știut că deja călătoria se sfârșise. Nu înțelegi, Rowley, am venit acasă!

— Nu știi ce spui, Lynn. Am... Am încercat să te omor.

— Știu. Lynn făcu o mică grimasă și își atinse ușor gâtul cu degetele. De fapt, tocmai când credeam că mă omorâseși am început să-mi dau seama cât de tâmpită fusesem!

— Nu înțeleg, spuse Rowley.

— Oh, nu fii prost! Întotdeauna am vrut să mă mărit cu tine, nu-i așa? Și apoi am rupt relația cu tine... Îmi păraai atât de supus... Atât de moale... Simțeam că lângă tine viața avea să fie atât de sigură... Atât de plicticoasă! M-am îndrăgostit de David pentru că era periculos și atrăgător... Și, ca să fiu sinceră, pentru că el cunoștea mult prea bine femeile. Dar nimic din toate astea n-a fost real. Când m-ai apucat de gât și mi-ai spus că dacă nu eram a ta nu aveam să fiu a nimănui, ei bine, atunci am știut că sunt femeia ta! Din nefericire, se părea că o știam... Prea târziu. Noroc cu Hercule Poirot care a schimbat situația. Sunt femeia ta, Rowley!

Rowley clătină din cap.

— Imposibil, Lyun. Am ucis doi oameni... I-am omorât...

— Prostii! Strigă Lynn. Nu fii încăpățânat și dramatic! Dacă te cerți cu o matahală de om și el cade și se lovește cu capul de bordură – asta nu e crimă! Nici măcar după lege nu e crimă.

— E omor prin imprudență. Faci închisoare pentru asta.

— Posibil. Dacă-i așa, am să fiu la ușa închisorii când ai să ieși.

— Și mai e Porter. Sunt responsabil moral de moartea lui.

— Nu, nu ești. Era adult și responsabil, putea să-ți respingă propunerea. Nu poți condamna pe altul pentru ceva ce te hotărăști să faci în cunoștință de cauză. I-ai propus ceva necinstit, el a acceptat, apoi s-a căit și și-a luat zilele. A fost un caracter slab.

Rowley clătină cu încăpățănare din cap.

— N-are rost, fata mea. Nu te poți mărita cu un ocnaș.

— Nu cred că ai să mergi la ocnă. Dacă era așa, până acum te lua poliția.

Rowley o privi îndelung.

— Dar, la dracu', omorul prin imprudență... Mituirea lui Porter...

— Ce te face să crezi că poliția știe totul despre asta, sau va ști vreodată?

— Știe tipul ăla, Poirot.

— El nu e de la poliție. Îți spun eu ce crede poliția. Poliția crede că David Hunter l-a ucis pe Arden ca și pe Rosaleen, pentru că acum știe că în seara aceea el era în Warmesley Vale. Nu-l vor acuza de asta pentru că nu-i nevoie... Și, în plus, cred că nu poți aresta de două ori sub aceeași acuzație. Dar atâta timp cât poliția crede că el a făcut-o, nu va mai căuta pe altcineva.

— Dar tipul ăla, Poirot...

— El i-a spus superintendentului că a fost accident. Și bănuiesc că superintendentul a râs pur și simplu de el. După părerea mea, Poirot nu va spune nimic nimănui. E un scump...

— Nu, Lynn. Nu te pot lăsa să riști. Lăsând la o parte celelalte... Ei bine, pot avea eu încredere în mine însumi? Ceea ce vreau să spun e că n-ar fi sigur pentru tine.

— Probabil că nu... Dar vezi tu, Rowley, eu chiar te iubesc... Iar tu ai traversat o perioadă mizerabilă... Iar eu n-am ținut niciodată să fiu în siguranță...

SFÂRȘIT